virtual-project.eu

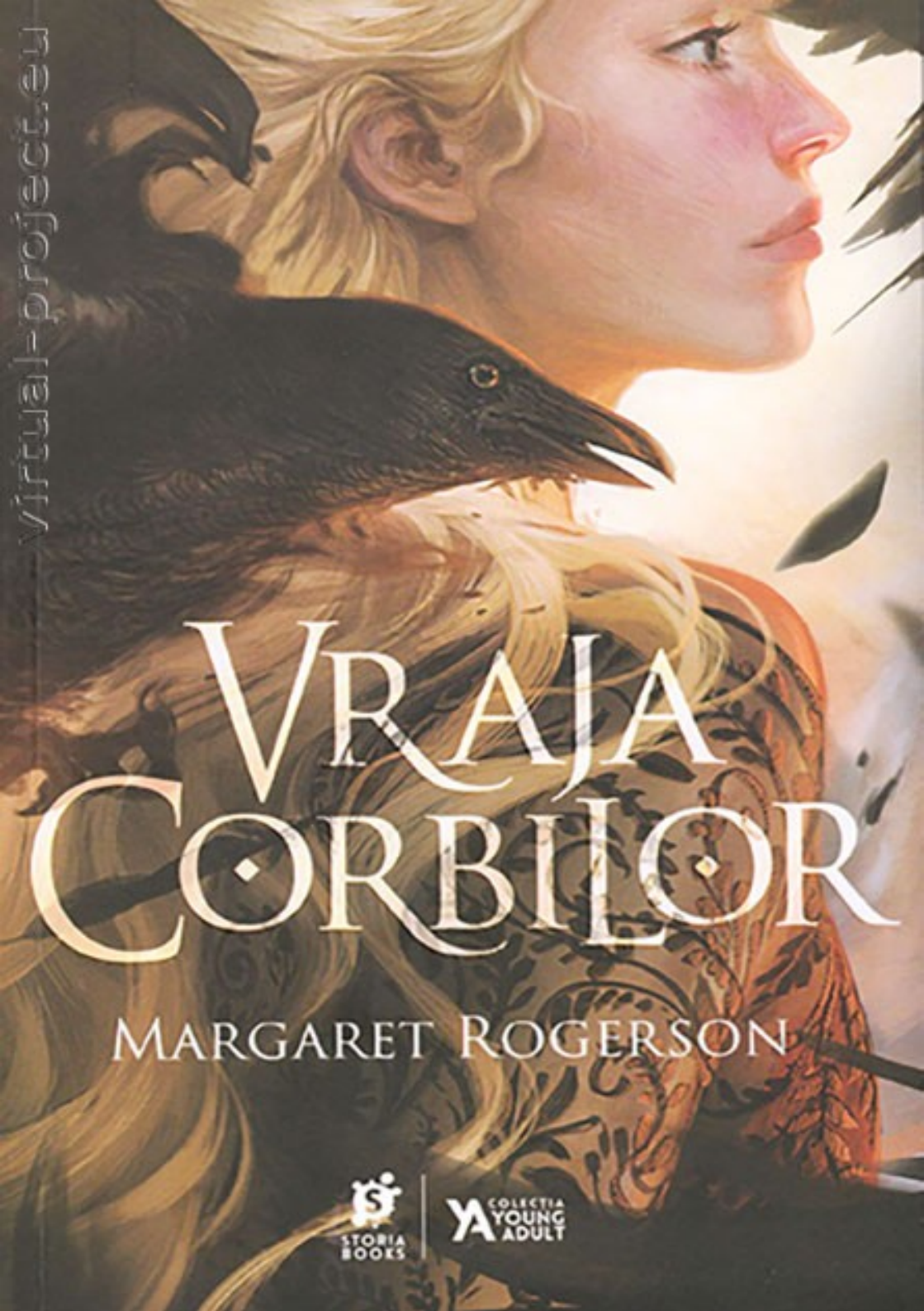

VRAJA CORBILOR

MARGARET ROGERSON

STORIA BOOKS
COLECTIA YOUNG ADULT

MARGARET ROGERSON

VRAJA CORBILOR

Original: *An Enchantment of Ravens* (2017)

Traducere din limba engleză:
SIMONA ŞTEFANA STOICA

virtual-project.eu

— 2020 —

Mamei şi tatălui meu, cu dragoste

Capitolul 1

SALONUL mirosea a levănţică şi ulei de in, iar pe pânză lucea o pată galben-lămâie[1]. Eram aproape de culoarea perfectă pentru vesta de mătase a lui Gadfly[2].

Trucul cu Gadfly era să-l convingi să poarte aceleaşi haine la fiecare sesiune. Pictura în ulei are nevoie de câteva zile pentru a se usca înainte să aplici următorul strat, iar lui îi era dificil să înţeleagă că nu puteam să-i schimb, pur şi simplu, întreaga ţinută cu alta care îi plăcea mai mult. Era incredibil de vanitos, chiar şi după standardele făpturilor fermecate, ceea ce este ca şi cum ai spune că un iaz este neobişnuit de umed sau că un urs e surprinzător de păros. Una peste alta, era o trăsătură periculoasă pentru o fiinţă care putea să mă ucidă cât ai clipi.

— Mă gândesc la o broderie argintie pentru manşete, a spus el. Ce părere ai? Ai putea adăuga asta, nu-i aşa?

— Desigur.

— Şi dacă aş alege o altă cravată…

În sinea mea, mi-am dat ochii peste cap. La exterior, mă durea faţa de la zâmbetul politicos pe care-l afişam de două ore şi jumătate. Lipsa manierelor nu era o greşeală permisă.

— Aş putea să-ţi modific cravata, atât timp cât are mai mult sau mai puţin aceeaşi dimensiune, dar aş avea nevoie de o altă sesiune ca să termin.

— Eşti cu adevărat o minune. Mult mai bună decât

[1] În original, *lead tin yellow,* un pigment galben, de importanță istorică în pictura în ulei, folosit, în mod special, în perioada Renașterii de Tiţian, Bellini și Rafael, iar în pictura barocă, de Rembrandt, Vermeer și Velázquez.

[2] Tăun, nume dat unor insecte asemănătoare cu muștele, de culoare brună, cu pete gălbui pe pântece.

portretistul precedent – tipul acela pe care l-am avut zilele trecute. Care era numele lui? Sebastian Manywarts[3]? Oh, nu mi-a plăcut de el, mirosea mereu cam ciudat.

Mi-a luat un moment până să-mi dau seama că Gadfly se referea la Silas Merryweather, un maestru al Meşteşugului care a murit în urmă cu peste trei sute de ani.

— Mulţumesc, am spus. Ce compliment încântător!

— Cât de captivant este să vezi cum se schimbă în timp Meşteşugul!

Abia ascultând, a ales una dintre prăjiturile de pe tava aşezată lângă canapea. N-a mâncat-o imediat; în schimb, a stat şi s-a uitat cu ochii larg deschişi la delicatesă, ca un entomolog care a descoperit un gândac cu capul crescut invers.

— Crezi că ai văzut tot ce au mai bun oamenii de oferit şi, deodată, există o nouă metodă de a picta porţelanul sau aceste prăjiturele minunate, umplute cu cremă de lămâie.

Mă obişnuisem până acum cu manierele făpturilor fermecate. Nu mi-am desprins privirea de pe mâneca lui stângă şi am continuat să atenuez strălucirea galbenă a mătăsii, tamponând treptat luciul. Totuşi mi-am amintit de o perioadă în care comportamentul lor mă tulbura. Se mişcau diferit faţă de oameni: graţios, precis, cu o rigiditate stranie strecurată în postură, controlându-şi cu o precizie neobişnuită fiecare gest. Puteau rămâne nemişcate ore întregi, fără să clipească, sau puteau să se mişte cu o agilitate atât de înfricoşătoare încât să fie lângă tine înainte să apuci să tresari măcar.

Cu pensula în mână, m-am lăsat pe spate şi m-am uitat la portret, fără să-mi scape niciun detaliu. Era aproape gata. Acolo, pe pânză, se afla chipul pietrificat al lui Gadfly, la fel de neschimbător ca el. Era un mister pe care nu reuşeam să-l elucidez, de ce îşi doreau zânele atât de mult portrete. Presupun că are ceva de-a face cu vanitatea şi cu setea lor insaţiabilă de a se înconjura cu Meşteşug uman. Nu le vor aminti de tinereţea lor, pentru că nu ştiu nimic altceva, şi, chiar dacă ar face-o, până când mor

[3] Mulţi-Negi.

portretele lor vor fi de mult timp spulberate, transformate în praf, pulbere şi amintiri.

Gadfly arăta ca un bărbat în jur de treizeci şi cinci de ani. Ca orice fiinţă asemenea lui, era înalt, suplu şi chipeş. Ochii lui erau de un albastru limpede ca cerul după o ploaie de vară, tenul – la fel de pal şi impecabil ca porţelanul, iar părul, scăldat în nuanţe de aur şi argint, îi strălucea ca o picătură de rouă luminată de un răsărit de soare. Ştiu că sună ridicol, dar astfel de comparaţii sunt necesare când vorbeşti despre făpturile fermecate. Pur şi simplu nu există un alt mod de a le descrie. Odată, un poet din Whimsy[4] a murit de disperare după ce şi-a dat seama că era incapabil să surprindă frumuseţea unei zâne într-o comparaţie. Aşa se spune, deşi cred mai degrabă că a murit otrăvit cu arsenic.

Trebuie să fii conştient, desigur, că tot ce vezi este doar o iluzie, nu cum arată ele cu adevărat.

Zânele au un talent aparte pentru şiretlicuri şi înşelătorii, dar nu pot minţi direct. Iluziile lor au întotdeauna un defect. Al lui Gadfly erau degetele sale, mult prea lungi pentru a-i aparţine unui om, iar uneori erau sucite în poziţii nefireşti. Dacă cineva se uita prea mult la mâinile lui, le împreuna sau le strecura repede sub un şervet, ca să nu se mai vadă. Era cel mai arătos specimen pe care-l ştiam din neamul lui, mult mai relaxat decât ceilalţi în privinţa manierelor, dar o privire îndelungă nu era niciodată o idee bună – cu excepţia cazului în care, ca şi mine, aveai un motiv bun pentru a o face.

În cele din urmă, Gadfly a mâncat prăjitura. Nu l-am văzut mestecând înainte să o înghită.

— Aproape am terminat sesiunea de azi, i-am spus.

Am şters pensula de o cârpă, apoi am lăsat-o să cadă în borcanul cu ulei de in pus lângă şevalet.

— Ai vrea să arunci o privire?

[4] În original, *a Whimsical poet,* un poet care scrie poeme amuzante, extravagante și pitorești, clasice. Whimsy este orașul în care locuiește Isobel, cuvântul *whimsy* având sens de fantezie sau capriciu.

— Mai trebuie să întrebi? Isobel, ştii că nu aş pierde niciodată ocazia de a-ţi admira Meşteşugul.

Înainte să-mi dau seama, Gadfly s-a aplecat peste umărul meu. A păstrat o distanţă respectabilă între noi, dar am fost învăluită de mirosul lui inuman: aroma frunzelor de primăvară şi a ferigilor verzi, parfumul dulce al florilor de câmp. Sub asta, ceva sălbatic – ceva care cutreiera pădurea de milenii şi avea degete lungi şi subţiri, care puteau zdrobi gâtul unui om în timp ce acesta avea pe faţă un zâmbet afectuos.

Pentru o clipă, inima mi s-a oprit. În casa aceasta sunt în siguranţă, mi-am amintit.

— Până la urmă, cred că această cravată e preferata mea, a zis el. O lucrare desăvârşită, ca de obicei. Acum, mai spune-mi o dată, care este preţul pe care l-am stabilit?

I-am privit pe furiş profilul elegant. Din panglica albastră de la ceafă îi ieşea, ca din întâmplare, o şuviţă de păr. M-am întrebat de ce o aranjase aşa.

— Am convenit ca preţul să fie o vrajă pentru găinile noastre, i-am amintit. Pentru tot restul vieţii, fiecare găină ne va oferi şase ouă bune pe săptămână şi, din niciun motiv, nu trebuie să moară prematur.

— Atât de practic.

A oftat, dorinţa mea căpătând profunzimea unei tragedii.

— Eşti cel mai admirat Meşter al acestor vremuri. Imaginează-ţi toate lucrurile pe care ţi le-aş putea oferi! Aş putea face ca din ochi să-ţi alunece perle în loc de lacrimi. Ţi-aş putea împrumuta un zâmbet care înrobeşte inimile bărbaţilor sau o rochie care, odată privită, niciodată nu este uitată. Iar tu ceri ouă.

— Îmi plac foarte mult ouăle, i-am răspuns hotărâtă, conştientă de faptul că toate vrăjile pe care le-a descris ar deveni stranii, chiar mortale, în cele din urmă.

În plus, ce naiba aş face cu inimile bărbaţilor? În niciun caz n-aş putea prepara o omletă.

— Oh, foarte bine, dacă insişti. Începând de mâine, vei descoperi că vraja este în vigoare. Iar acum, mă tem că sunt nevoit să plec – trebuie să mă interesez de acea

broderie.

Cu un scârţâit al scaunului, m-am ridicat şi i-am făcut o reverenţă în timp ce s-a oprit la uşă. În replică, s-a înclinat, elegant. La fel ca majoritatea făpturilor fermecate, pretindea cu nonşalanţă că răspunsul lui la reverenţă era o alegere, şi nu o constrângere strictă, care îi era la fel de necesară precum respiraţia.

— Aha, a adăugat el, îndreptându-se. Aproape că uitasem. Bârfele din Regatul Primăverii spun că Prinţul Toamnei îţi va face o vizită. Închipuie-ţi una ca asta! Aştept cu nerăbdare să aflu dacă reuşeşte să stea până la finalul unei sesiuni sau dacă, de îndată ce soseşte, se năpusteşte pe urmele Vânătorii Sălbatice.

La aflarea veştilor, nu am fost în stare să-mi maschez expresia. Am rămas cu gura căscată la Gadfly, până când un zâmbet nedumerit i-a curbat buzele şi mi-a întins o mână palidă, încercând poate să stabilească dacă murisem stând în picioare, o îngrijorare care nu era iraţională, deoarece pentru el, fără nicio urmă de îndoială, oamenii păreau să se stingă la cea mai uşoară provocare.

— Al Toamnei…

Vocea mi-a sunat răguşit. Am închis gura şi mi-am dres glasul.

— Eşti sigur? Aveam impresia că Prinţul Toamnei nu vizitează Whimsy. Nimeni nu l-a văzut de sute de…

Cuvintele m-au părăsit.

— Te asigur că este viu şi sănătos. Chiar ieri l-am văzut la un bal. Sau a fost luna trecută? În orice caz, va fi aici mâine. Transmite-i salutările mele.

— Va… Va fi o onoare, m-am bâlbâit, înfiorată în gând de reacţia mea neobişnuită.

Cu o nevoie bruscă de aer proaspăt, am străbătut camera şi am deschis uşa. L-am condus afară pe Gadfly şi m-am oprit în prag, uitându-mă îngândurată peste câmpul acoperit de grâul verii, în timp ce silueta lui se îndepărta pe cărare.

Un nor a trecut pe sub soare şi peste casa mea a coborât o umbră. Anotimpul nu se schimbă niciodată în Whimsy,

dar, când o frunză a căzut din copacul de pe alee, urmată imediat de alta, n-am putut ignora presentimentul că era primul semn al unei transformări. Dacă urma să fie pe placul meu sau nu, rămânea de văzut.

Capitolul 2

— MÂINE. GADFLY a spus mâine. Ştii că ei nu înţeleg cum trece timpul pentru noi, muritorii. Dacă apare la jumătate de oră după miezul nopţii, poruncindu-mi să lucrez în cămaşă de noapte? Şi cea mai bună rochie a mea are o ruptură, nu o pot repara până atunci – trebuie să mă descurc cu cea albastră.

În timp ce vorbeam, mi-am masat mâinile cu ulei de in şi m-am repezit asupra lor cu o cârpă de spălat, frecându-mi necruţător degetele. De obicei, nu mă deranjam să curăţ vopseaua de pe mine, dar de obicei nu lucram pentru făpturi fermecate de sânge regal şi nu eram sigură ce prostii mărunte l-ar putea jigni.

— Şi nu prea mai am galben-lămâie, aşa că va trebui să merg în oraş în seara asta – căcat. Căcat! Scuze, Emma.

Mi-am ridicat fustele, cât mai departe de apa care s-a răspândit pe podea, şi m-am avântat spre mânerul găleţii căzute.

— Doamne, Isobel, va fi bine. March – mătuşa mea şi-a coborât ochelarii, apoi şi-a mijit ochii –, nu, May, vrei te rog să cureţi asta pentru sora ta? Are o zi dificilă.

— Ce înseamnă *căcat?* a întrebat May, cu viclenie, repezindu-se la picioarele mele cu o cârpă.

— Este cuvântul pe care-l foloseşti când răstorni din greşeală o găleată cu apă, am spus, conştientă că adevărul ar fi o sursă periculoasă de inspiraţie. Unde e March?

May a rânjit în direcţia mea, arătându-şi golul dintre dinţii din faţă.

— Pe dulap.

— March! Dă-te jos de pe dulap!

— Se distrează acolo *sus, Isobel,* a spus May, împroşcând apă peste bocancii mei.

— N-o să se mai distreze când o să fie moartă, i-am răspuns.

Cu un behăit de bucurie, March a sărit de pe dulap, a dărâmat un scaun cu piciorul şi a început să alerge în salturi prin cameră. A venit spre noi, iar eu mi-am ridicat mâinile pentru a o alunga. Dar ţinta nu eram eu, ci May, care s-a ridicat la timp pentru a-şi izbi capul de cel al surorii ei, ceea ce mi-a oferit un răgaz de o clipă în timp ce ele se clătinau, zdruncinate de impact. Am oftat. Eu şi Emma încercam să punem capăt obiceiului.

Surorile mele gemene nu sunt tocmai umane. Şi-au început vieţile ca pui de capră, înainte ca o zână să bea prea mult vin şi să arunce o vrajă asupra lor. O glumă. Evoluţia era lentă, dar măcar *evoluau,* mi-am amintit îngândurată. Anul trecut, pe vremea asta, nu erau încă obişnuite să trăiască în casă. Iar faptul că vraja de transformare le făcuse mai mult sau mai puţin indestructibile, funcţiona în favoarea lor: o văzusem pe March supravieţuind după ce a mâncat o oală spartă, lemn de stejar otrăvitor, beladonă letală şi câteva salamandre nefericite, fără să existe niciun efect secundar. Deşi îmi făceam griji pentru ea, săriturile lui March de pe dulap reprezentau mai degrabă un pericol pentru mobilierul din bucătărie.

— Isobel, vino aici o clipă!

Vocea mătuşii mele mi-a întrerupt gândurile. M-a privit pe deasupra ochelarilor până când m-am supus şi mi-a luat mâna pentru a curăţa o pată pe care nu o observasem.

— O să te descurci mâine, mi-a zis pe un ton ferm. Sunt sigură că Prinţul Toamnei este ca orice altă făptură fermecată şi, chiar dacă nu este, aminteşte-ţi că eşti în siguranţă înăuntrul acestei case.

Mi-a înconjurat mâna cu ale ei, apoi a strâns-o.

— Aminteşte-ţi ce ai obţinut pentru noi.

I-am strâns la rândul meu mâinile. Poate că, în acel moment, meritam să mi se vorbească precum unei fetiţe. Când i-am răspuns, am încercat să nu folosesc un ton smiorcăit.

— Pur şi simplu nu-mi place să nu ştiu la ce să mă aştept.

— Poate că e adevărat, dar eşti mai pregătită pentru aşa ceva decât oricine altcineva din Whimsy. Ştim asta, iar zânele o ştiu şi ele. Ieri, în piaţă, am auzit oameni spunând că, în acest ritm, s-ar putea să te îndrepţi spre Fântâna Verde…

Mi-am smuls mâna, şocată.

— Bineînţeles că nu ai lua această decizie. Ştiu asta. Ceea ce încerc să-ţi explic este că, dacă zânele consideră un om ca fiind indispensabil, acela eşti tu, iar o astfel de recunoaştere valorează foarte mult. Mâine va fi *bine.*

Am eliberat o răsuflare prelungă şi mi-am netezit fustele.

— Presupun că ai dreptate, am spus, deşi nu eram convinsă. Dacă vreau să mă întorc înainte să se întunece, ar trebui să plec acum. March, May, să nu o înnebuniţi pe Emma cât timp sunt plecată. Mă aştept ca bucătăria să arate perfect când vin acasă.

Înainte să ies din cameră, am aruncat o privire semnificativă scaunului răsturnat.

— Măcar nu ne-am căcat pe toată podeaua! a strigat May în urma mea.

Când eram mică, o călătorie în oraş era o adevărată aventură. Acum nu ştiam cum să plec mai repede. De fiecare dată când cineva trecea prin faţa ferestrei, simţeam un junghi în stomac.

— Doar galben-lămâie? a întrebat băiatul din spatele tejghelei, împachetând cu dibăcie un tub într-o bucată de hârtie cerată.

Phineas lucra aici doar de câteva săptămâni, dar era perspicace şi îmi învăţase repede obiceiurile şi preferinţele.

— Dacă mă gândesc mai bine, un tub cu verde-pământ şi încă două cu vermilion[5]. Oh! Şi tot cărbunele pe care-l ai, te rog.

[5] Pigment roșu strălucitor, extras din cinabru, un mineral polimorf.

În timp ce priveam cum îmi pregăteşte comanda, simţeam cum mă cuprinde deznădejdea la gândul muncii care mă aştepta în seara asta. Trebuia să pisez şi să amestec pigmenţii, să-mi selectez paleta şi să întind noua pânză. Mai mult ca sigur, sesiunea de mâine va presupune doar o schiţă a portretului prinţului, dar nu puteam să nu fiu pregătită pentru orice eventualitate.

Cât s-a aplecat Phineas, am aruncat o privire pe fereastră. Un strat de praf acoperea sticla, iar locaţia prăvăliei, pe un colţ de stradă, încadrată de două clădiri mari, îi conferea un aer întunecat, ponosit, ca şi cum ar fi izolată de întregul oraş. Nici măcar o singură vrajă, chiar şi una simplă, nu îi lumina lămpile, nu îi întâmpina clienţii cu un clinchet sau nu păstra ungherele curăţate de praf. Oricine îşi putea da seama că făpturile fermecate nu învredniceau acest loc cu o a doua privire. Nu aveau nicio trebuinţă pentru materialele folosite în producerea Meşteşugului, erau interesate doar de produsul final.

Prăvăliile de peste drum erau o poveste complet diferită. Fustele unei femei au dispărut în Firth & Maester şi, doar din acest motiv, am ştiut că era o zână. Niciun muritor nu îşi putea permite rochiile de dantelă vândute acolo. Şi niciun muritor nu cumpăra de la cofetăria de alături, pe al cărei afiş erau prezentate flori din marţipan şi dulciuri preparate din migdale importate din Lumea Ascunsă, cu costuri şi pericole foarte mari. Vrăjile, şi numai vrăjile, erau o plată demnă de Meşteşuguri de un asemenea calibru.

Când s-a îndreptat, ochii lui Phineas străluceau într-un mod pe care-l recunosc mult prea bine. Nu, „recunosc” nu e cuvântul potrivit. Străluceau într-un mod de care mi-e groază. Şi-a îndepărtat cu timiditate o şuviţă de păr de pe frunte în timp ce inima mea se scufunda şi se scufunda şi se scufunda, într-o mare de disperare. *Te rog,* m-am gândit, *nu din nou.*

— Domnişoară Isobel, te-ar deranja să arunci o privire Meşteşugului meu? Ştiu că nu sunt ca tine, a adăugat în grabă, străduindu-se să-şi păstreze calmul, dar Maestrul

Hartford are încredere în mine – de aceea m-a luat drept ucenic – şi am exersat mulţi ani.

Ţinea un tablou la piept, ascunzând partea din faţă, ca şi cum nu era o pânză, ci chiar sufletul lui cel pe care se temea să-l expună. Cunoşteam însemnătatea sentimentului, intimitatea şi profunzimea care-l însoţeau, dar asta nu uşura ce urma să se întâmple.

— Aş fi mai mult decât încântată, i-am răspuns.

Cel puţin aveam o experienţă vastă în zâmbete false.

Mi l-a înmânat şi am întors rama, dezvăluind un peisaj în lumina obscură a prăvăliei. M-a copleşit uşurarea. Slavă Domnului, nu era un portret. Probabil par îngrozitor de arogantă spunând acest lucru, dar Meşteşugul meu se bucura de o apreciere atât de mare, încât făpturile fermecate nu vor solicita pe nimeni altcineva până când nu voi fi moartă şi îngropată – şi până când nu vor realiza, de fapt, că sunt moartă şi îngropată, ceea ce ar putea dura mai multe decenii. Din cauza acestei faime, îmi părea rău pentru fiecare nou artist care încerca să îşi facă un nume. Totuşi poate că Phineas avea o şansă.

— E foarte bun, i-am spus sincer, dându-i înapoi tabloul. Stăpâneşti excelent arta culorii şi a compoziţiei. Continuă să exersezi, dar între timp – am ezitat – ai putea să încerci să-ţi vinzi Meşteşugul.

Obrajii i s-au înroşit şi s-a înălţat cu câţiva centimetri chiar în faţa mea. Uşurarea m-a părăsit. Adesea, partea care urma era mai rea. M-am pregătit, iar el a pus exact întrebarea de care mă temeam:

— Ai putea… crezi că ai putea să mă recomanzi unuia dintre clienţii tăi, domnişoară?

Privirea mi s-a oprit din nou asupra ferestrei, unde însăşi doamna Firth aranja o rochie nouă în vitrina principală de la Firth & Maester. Când eram mică, eram convinsă că e şi ea o zână. Avea o piele fără cusur, o voce mai dulce decât cântecul unei privighetori şi o cascadă de bucle castanii, mult prea lucioase pentru a fi naturale. Mai mult ca sigur, se apropia de cincizeci de ani, dar nu i-ai fi dat o zi peste douăzeci. Abia mai târziu, când am învăţat să

identific iluziile, mi-am dat seama de greşeala mea. Şi, odată cu trecerea anilor, magia vrăjilor şi-a pierdut din strălucire, reduse acum la ceea ce erau cu adevărat – o minciună. Indiferent cât de ingenios erau formulate, toate, cu excepţia celor mai obişnuite şi practice vrăji, se înrăutăţeau cu trecerea timpului. Cele care nu erau ingenios formulate au distrus vieţi. În schimbul taliei de cincizeci şi şase de centimetri, doamna Firth nu putea să pronunţe niciun cuvânt care începea cu o vocală. Anul trecut, în octombrie, brutarul-şef al cofetăriei negociase din greşeală trei decenii din viaţă pentru ochi mai albaştri şi îşi lăsase soţia văduvă. Cu toate acestea, tentaţia bogăţiei şi a frumuseţii îi ispitea în continuare pe locuitorii din Whimsy, la final planând o imagine a Fântânii Verzi, promisiunea paradisului însuşi.

Simţindu-mi reticenţa, Phineas s-a grăbit să adauge:

— Nu cuiva important, desigur. Acel Swallowtail[6] pare că ar putea fi tipul potrivit de zână. Îl văd uneori prin oraş, cumpărând Meşteşug de pe stradă. Şi mereu se spune că făpturile fermecate din Regatul Primăverii sunt mai blânde în înţelegerile pe care le fac.

Adevărul era că, indiferent din ce Casă veneau, nicio zână nu era bună la suflet. Doar se prefăceau că sunt. Gândul ca Swallowtail să se apropie la mai puţin de zece metri de Phineas mi-a umplut gura cu gust de fiere. Nu era nici pe departe cea mai rea zână pe care o întâlnisem, dar ar răstălmăci cuvintele până l-ar convinge pe bietul băiat să-şi tocmească primul copil născut pentru mai puţine coşuri.

— Phineas… probabil eşti conştient de faptul că Meşteşugul meu presupune să petrec mai mult timp cu zânele decât oricine altcineva în Whimsy.

Ochii ni s-au întâlnit deasupra tejghelei. I-a picat faţa; fără îndoială, se gândea că sunt pe cale de a-l refuza.

— Aşa că te rog să mă crezi când îţi spun că, dacă vrei să te tocmeşti cu ele, trebuie să fii atent. Faptul că nu pot

[6] Coadă-de-Rândunică. *Swallowtail,* în original, este și un fluture cu aripile frumos și divers colorate.

minţi nu înseamnă că sunt sincere. Vor încerca să te înşele de fiecare dată, la fiecare pas. Dacă îţi oferă ceva ce sună prea bine pentru a fi adevărat, atunci este un şiretlic. Formularea vrăjii nu trebuie să lase loc pentru vicleşuguri. Pentru niciunul.

O bucurie atât de intensă i-a luminat trăsăturile, încât, pentru o clipă, m-am temut că toate eforturile mele au fost în zadar.

— Asta înseamnă că mă vei recomanda?

— Poate, dar nu lui Swallowtail. Nu te tocmi cu el până când nu le-ai învăţat obiceiurile.

Muşcându-mi interiorul obrazului, am întrezărit cu coada ochiului un bărbat care ieşea de la Firth & Maester. Gadfly. Bineînţeles că acolo s-a dus pentru broderie. Deşi trebuie să fi fost aproape invizibilă în prăvălia întunecată de peste drum de el, s-a uitat ţintă la mine, a zâmbit, apoi şi-a ridicat o mână pentru a mă saluta. Toţi cei de pe stradă – inclusiv tinerele femei care îl aşteptau afară ca un cârd de gâşte – şi-au întins curioase gâturile pentru a afla cine era suficient de important pentru a-i capta atenţia.

— El e o alegere potrivită, am spus.

Am pus monedele pe tejghea şi tolba pe umăr, evitând euforia crescândă de pe chipul lui Phineas.

— Gadfly este cel mai stimat protector al meu şi îi place să fie primul care descoperă un nou Meşteşug. Cu el ai cele mai bune şanse.

Credeam asta din mai multe motive. Phineas ar fi cel mai în siguranţă cu Gadfly. Dacă nu ar fi fost prima zână cu care aş fi avut de-a face, la frageda vârstă de doisprezece ani, probabil că nu aş fi trăit pentru a împlini şaptesprezece, chiar şi cu ajutorul Emmei. Cu toate astea, nu puteam scăpa de presentimentul că îi făceam o favoare cu două tăişuri lui Phineas, împlinindu-i o dorinţă arzătoare care, în cele din urmă, era sortită să-l distrugă sau să-l dezamăgească. Sentimentul de vinovăţie m-a fugărit spre uşă, fără măcar un cuvânt de rămas-bun. Apoi am îngheţat, cu mâna pe mâner.

Pe peretele de lângă mine era agăţat un tablou.

Decolorat de trecerea timpului, înfăţişa un bărbat aşezat pe o movilă, înconjurat de copaci pictaţi în nuanţe stranii. Chipul îi era ascuns de umbre, dar în mână ţinea o sabie care strălucea puternic până şi în lumina cenuşie. Câini cu blana deschisă la culoare se îndreptau spre el, căţărându-se pe movilă, surprinşi pe pânză în mijlocul salturilor. Mi s-a ridicat părul de pe braţe. Ştiam cine e. Un personaj des întâlnit în tablourile pictate în urmă cu peste trei sute de ani, când, fără nicio explicaţie, a încetat să mai viziteze Whimsy. În toate operele rămase stătea mereu în depărtare, mereu în luptă cu Vânătoarea Sălbatică.

Mâine se va afla în salonul meu.

Am deschis uşa, i-am făcut o reverenţă lui Gadfly şi, cu capul plecat, m-am grăbit să trec prin mulţimea de trecători curioşi. În urma mea răsunau exclamaţiile. Cineva m-a strigat pe nume, sperând, mai mult ca sigur, la aceeaşi favoare ca Phineas. Acum, că Emma rostise cuvintele, am văzut adevărul întipărit pe chipurile tuturor. Mă urmăreau, aşteptând să accept o invitaţie, în condiţiile în care aş prefera să mor decât să irosesc chiar şi o jumătate de secundă pentru a o lua în considerare. Niciodată nu le-aş putea explica, niciunuia dintre ei, că, pentru mine, răsplata Fântânii Verzii nu reprezenta raiul, ci iadul.

În timp ce mă îndreptam spre casă, soarele a alunecat pe bolta cerească. Pantofii mei urmau cărarea, străbătând un câmp de grâu în bâzâitul ritmic al lăcustelor, iar unghiul abrupt al luminii intensifica zăpuşeala verii. Ceafa mi-a devenit lipicioasă de la transpiraţie, răcorindu-mi pielea de fiecare dată când adierea vântului îmi răvăşea părul. Acoperişurile înclinate ale oraşului, vopsite în culori deschise şi luminoase, au dispărut din vedere în spatele meu, ascunse de dealurile pe care poteca îngustă le desparte precum cărarea din părul unei femei. Dacă mergeam repede, puteam ajunge înapoi în exact treizeci şi două de minute.

În Whismy era mereu vară. Aici anotimpurile nu se

schimbau în funcţie de trecerea timpului, aşa cum se întâmpla în Lumea Ascunsă, o idee pe care cu greu puteam să o înţeleg. În timp ce mergeam mai departe pe drumul care nu se schimba niciodată, eram bântuită de copacii din tablou, pictaţi în nuanţe stranii. Toamna era, din toate punctele de vedere, o perioadă sumbră şi mohorâtă, când lumea se ofilea, asemenea florilor, când păsările dispăreau, iar frunzele se decolorau şi se desprindeau de pe ramurile lor, ca şi cum ar muri. Cu siguranţă, ceea ce aveam noi era mai bun. Mai sigur. Un cer albastru nesfârşit şi grâul veşnic auriu ar putea fi plictisitoare, dar, mi-am spus, şi nu pentru prima oară, era o prostie să tânjeşti după orice altceva. O persoană ar putea suferi lucruri mai rele decât să se plictisească – mai ales în Lumea Ascunsă.

Un iz de putrefacţie m-a smuls din gândurile mele frustrate. Această porţiune a potecii trecea pe lângă marginea pădurii şi am aruncat o privire precaută în umbrele sale. Printre crengi înflorea o vegetaţie bogată, ca o barieră făurită din mărăcini şi caprifoi. În vremuri de mult apuse, în perioada mai puţin prietenoasă, înainte ca fierul să fie interzis, fermierii îşi riscaseră vieţile bătând cuie de fier în copacii de la periferie pentru a îndepărta răutatea şi ticăloşia zânelor. Mereu mă înfiora vederea cuielor vechi şi îndoite, ruginite şi răsucite până în punctul în care deveniseră aproape imposibil de recunoscut.

Privirea mi-a alunecat din nou peste frunzişul bogat, peste tufişurile şi lăstarii opulenţi, şi nu am întrezărit nimic nelalocul său. Fără îndoială, eram paranoică în legătură cu o veveriţă moartă, care putrezea undeva prin apropiere. Parţial liniştită, mi-am verificat fără tragere de inimă tolba, pentru a patra sau a cincea oară, doar ca să mă asigur că nu am lăsat nimic în urmă la prăvălie – un obicei ciudat de-al meu, din moment ce nu am comis niciodată o astfel de greşeală. Când m-am uitat în sus, ceva era în neregulă. O creatură stătea pe vârful următorului deal, lângă stejarul singuratic care marca jumătatea distanţei spre casă.

Primul meu gând a fost că era un cerb. Unul incredibil

de mare, dar avea, mai mult sau mai puţin, forma potrivită: patru picioare, două coarne. Apoi şi-a întors privirea în direcţia mea şi am înţeles imediat că nu asta era.

Dintr-odată, anomalia a prins contur şi s-a răspândit. Briza a dispărut, iar aerul a devenit apăsător de fierbinte. Păsările s-au oprit din ciripit, lăcustele au amuţit, până şi spicele de grâu s-au înclinat în aerul inert. Izul de putrefacţie s-a intensificat, iar acum era copleşitor. M-am prăbuşit, cu mâinile şi cu genunchii lipiţi de pământ, dar era prea târziu.

Fiinţa-care-nu-era-un cerb stătea cu ochii pe mine.

În ciuda căldurii, tremuram, iar un fior rece mi-a învăluit pielea, cristalizându-se în stomac. Ştiam ce era, această fiinţă-care-nu-era-un-cerb. De asemenea, ştiam că eram moartă. Nimeni nu putea să fugă sau să se ascundă de o fiară fermecată. Creatura se ridicase dintr-un gorgan[7] şi era uniunea grotescă dintre magia zânelor şi rămăşiţe umane antice. Unele acţionau ca slujitori şi gardieni pentru stăpânii lor. Altele se furişau spontan din pământ, fără să fie invocate. Un astfel de monstru mi-a ucis părinţii când eram mică, într-un mod atât de cumplit încât Emma nu mă lăsase să le văd trupurile, şi acum aveam să mor în acelaşi mod. Nu cred că mintea mea a putut procesa cu adevărat ce se întâmpla, deoarece următorul meu gând a fost că nu ar fi trebuit să irosesc bani cumpărând pigmenţi; niciodată nu aveam să-i mai folosesc.

Fiara fermecată şi-a coborât capul şi a scos un urlet care a răsunat dincolo de câmp, un sunet adânc, vibrant şi inuman, ca şi cum cineva ar fi suflat într-un corn străvechi de vânătoare, cândva desăvârşit, acum umplut până la refuz cu muşchi putred. Monstrul şi-a balansat corpul greoi pe cele patru picioare, mişcându-şi mai întâi coarnele, şi a sărit până la poalele dealului.

Am ţâşnit din poziţia mea chircită şi am luat-o la goană. Nu spre siguranţa casei mele, aflată la aproape un kilometru distanţă, ci departe de aceasta, în câmp. Dacă urma să fac ceva semnificativ în ultimele mele momente de

[7] Movilă înălțată deasupra unui mormânt străvechi.

viaţă, atunci trebuia să încerc să îndrum creatura cât mai departe de familia mea.

Grâul s-a despărţit în jurul fustelor mele ridicate. Tulpinile erau secerate şi zdrobite sub pantofi, iar capetele înţepătoare ale seminţelor îmi zgâriau braţele dezgolite. Tolba mi se izbea, grea, de spatele coapselor, încetinindu-mă. Lăcustele săreau din drum, de parcă erau alungate de o mână invizibilă. La început, nu am auzit decât sunetul discordant al propriei mele respiraţii. Nimic din toate astea nu părea real. Aş fi putut la fel de bine să alerg de plăcere printr-un câmp, într-o zi frumoasă, sub un cer albastru şi senin.

Apoi răcoarea unei umbre mi-a atins spatele şi am fost înconjurată de întuneric. Grâul se unduia ca valurile unui ocean cuprins de furtună. O copită s-a trântit lângă mine, îngropată adânc în pământ. Am făcut un salt în spate, m-am împiedicat şi am căzut, zbătându-mă printre arbori. Fiara fermecată s-a ivit deasupra mea, o umbră mare şi ameninţătoare.

Peste ea a şerpuit înfăţişarea unui cerb mândru, ca reflexia soarelui în apă. Între spaţiile întunecate ale iluziei se ascundea o formă scheletică de scoarţă aflată în descompunere, ţinută laolaltă de liane ce se deplasau asemenea tendoanelor, dar şi o faţă scobită, similară cu un craniu, precum şi nişte coarne care nu erau cu adevărat coarne, ci o pereche de ramuri strâmbe, înfăşurate strâns cu mărăcini spinoşi, fiecare la fel de lungă pe cât era un bărbat de înalt. Creatura era învăluită în ceva bolnăvicios; în timp ce aceasta a pufăit şi a ridicat un picior tremurând, scoarţa s-a desprins şi a căzut, rostogolindu-se pe pământ. Roiuri de cărăbuşi strălucitori au ieşit din bucăţi, mişcându-se în grabă peste ciorapii mei înainte să fugă în toate direcţiile. Un gust putred mi-a inundat gura şi am fost cuprinsă de greaţă.

Fiara fermecată s-a ridicat pe picioarele din spate, acoperind soarele. Am crezut că ultima privelişte din această lume va fi constelaţia de viermi care se îmbinau în interiorul şi în afara burţii sale, ca o ţesătură vie. Prin

urmare, nu am ştiut ce să cred când monstrul pur şi simplu s-a prăbuşit în faţa mea, transformat într-o grămadă de crengi şi buşteni, o movilă de lemn mâncat de viermi. Miriapode mai lungi decât mâna mea s-au revărsat în iarbă. Două molii uriaşe, pestriţe, şi-au luat zborul. Imediat, lăcustele au început din nou să bâzâie, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, dar eu tremuram în continuare, întinsă pe pământ, transpirată şi lipicioasă, cu sângele bubuind în urechi. Dezgustată, am ţipat şi am lovit movila. Fragmente de oase s-au împrăştiat împreună cu scoarţa. Cadavrul uman care îi dăruise viaţă fusese distrus.

— Urmăresc fiara asta de două zile şi, dacă nu i-ai fi atras atenţia, e posibil să nu o fi ajuns din urmă, a rostit o voce caldă şi plină de viaţă. În caz că te interesează, creatura poartă numele de thanedum[8].

Mi-am înălţat fulgerător privirea, desprinzându-mi ochii de rămăşiţele fiarei. În faţa mea stătea un bărbat, atât de eclipsat de soare, încât nu i-am putut distinge trăsăturile, doar că era înalt şi suplu şi pe cale de a-şi pune sabia în teacă.

— Să-i distrag – m-am oprit, uimită, şi mai mult decât puţin ofensată.

Vorbea ca şi cum totul ar fi fost un sport, ca şi cum viaţa mea nu ar fi contat deloc; ceea ce, desigur, mi-a spus tot ce trebuia să ştiu. Această silueta putea arăta ca un bărbat, dar nu era unul.

— Îţi mulţumesc, am spus repede, înghiţindu-mi protestele. Mi-ai salvat viaţa.

— Chiar aşa? Te-am salvat de thanedum? Presupun că da. În acest caz, cu cea mai mare plăcere! Oh, nu ştiu cum te cheamă.

Un frison de nelinişte m-a zguduit ca un tunet în miez de noapte. Nu m-a recunoscut, ceea ce însemna că nu vizita prea des Whimsy, probabil niciodată. Oricine ar fi fost, era,

[8] În original, *thane.* Deși nu există nicio legătură cu creatura inventată de Margaret Rogerson, *thane* era titlul acordat unui oficial regal local din estul Scoției medievale, echivalent în rang cu fiul unui conte, care conducea o unitate administrativă și socioeconomică.

fără îndoială, mult mai periculos decât făpturile fermecate cu care aveam de-a face de obicei. Şi, la fel ca toţi cei asemenea lui, nu putea rezista tentaţiei de a-mi descoperi adevăratul nume. M-am oprit, evaluându-mi mintea şi simţurile, şi am ajuns la concluzia liniştitoare că nu aruncase asupra mea vreo vrajă maliţioasă, una care mi-ar putea dezlega limba sau m-ar încuraja să dezvălui secrete pe care n-ar trebui să le rostesc cu voce tare. Pentru că nimeni nu îşi folosea numele de botez în Whimsy. A face asta însemna să te expui farmecelor prin care o zână putea să controleze pentru totdeauna trupul şi sufletul unui muritor fără ca el să ştie vreodată – şi doar prin puterea acelui singur cuvânt secret. Era cea mai malefică şi temută formă de magie a zânelor.

— Isobel, l-am informat, chinuindu-mă să mă ridic în picioare.

I-am făcut o reverenţă.

Dacă a realizat cumva că i-am dat un nume fals, nu s-a dat de gol. A păşit peste rămăşiţele fiarei dintr-un singur pas, apoi s-a înclinat adânc şi mi-a luat mâna în a lui. A ridicat-o şi a sărutat-o. Mi-am ascuns încruntarea. Dacă tot trebuia să mă atingă, aş fi preferat mai degrabă să mă ajute să mă ridic.

— Cu cea mai mare plăcere, Isobel, a spus el.

Buzele lui erau reci pe încheieturile degetelor mele. Cu capul plecat în faţa mea, i-am văzut doar părul ciufulit – ondulat, dar nu chiar creţ, şi închis la culoare, cu nuanţe vagi de roşcat în lumina soarelui. Neorânduiala înverşunată mi-a amintit de penele unui şoim sau de ale unui corb, răsfirate în direcţia greşită de un vânt puternic. Şi, la fel ca pe Gadfly, îl puteam mirosi: aroma frunzelor uscate, a nopţilor răcoroase sub o lună limpede, ceva sălbatic, o dorinţă. Inima îmi bătea năvalnic, înfricoşată în egală măsură de fiara fermecată şi de primejdia întâlnirii cu o zână, singură, pe un câmp. Prin urmare, te implor să-mi scuzi nebunia când spun că, dintr-odată, îmi doream acel miros mai mult decât îmi dorisem orice altceva vreodată. Îl doream cu o sete înfricoşătoare. Nu pe el

neapărat, ci mai degrabă acea schimbare măreaţă şi misterioasă pe care o simboliza – promisiunea că, undeva, lumea era *diferită.*

Ei bine, asta era pur şi simplu inadmisibil. Supărarea a revenit din nou la suprafaţă, înălţată ca un steag pe catarg.

— N-am ştiut niciodată că un sărut pe mână ar putea dura atât de mult.

S-a îndreptat.

— Nimic nu pare mult pentru o făptură fermecată, a răspuns el, cu un zâmbet reţinut.

După socoteala mea, părea cu un an sau doi mai în vârstă decât mine, deşi, desigur, vârsta lui reală ar fi putut fi de peste o sută de ori mai mare. Avea trăsături fine, aristocratice, în totală opoziţie cu părul ciufulit, şi o gură expresivă, pe care voiam numaidecât să o pictez. Umbrele de la colţurile buzelor, încreţitura, abia vizibilă pe o parte, unde zâmbetul îi devenea strâmb…

— Am spus, a repetat el, că nimic nu pare mult pentru o făptură fermecată.

Mi-am ridicat privirea şi l-am surprins uitându-se la mine, cu ochii larg deschişi, fascinat şi nedumerit, cu acel zâmbet întipărit în continuare pe chip. Acolo sălăşluia defectul lui: în culoarea ochilor, o nuanţă deosebită de violet, frapantă pe tenul măsliniu-auriu, care mi-a adus aminte de lumina târzie a soarelui strecurată printre frunze. Imediat, ochii lui m-au tulburat dintr-un alt motiv decât tenta lor neobişnuită, dar, oricât aş fi încercat, nu am putut să-mi dau seama de ce.

— Iartă-mă. Pictez portrete şi am obiceiul să mă uit la oameni şi să uit de orice altceva în timpul ăsta. Am auzit ce ai spus. Pur şi simplu nu am un răspuns.

Privirea făpturii a coborât fulgerător spre tolbă. Când şi-a îndreptat din nou atenţia asupra mea, zâmbetul i se estompase.

— Desigur. Îmi închipui că vieţile noastre, în cea mai mare parte, depăşesc puterea de înţelegere a oamenilor.

— Ştii cumva de ce a părăsit thanedumul pădurea şi a venit în Whimsy? am întrebat, pentru că aveam impresia

că aştepta un fel de validare cu privire la misterul care-l învăluia şi am vrut să păstrez conversaţia atât scurtă, cât şi practică.

Fiarele fermecate erau rar întrezărite aici, iar prezenţa creaturii era mai mult decât îngrijorătoare.

— Asta n-aş putea spune. Poate că l-a izgonit Vânătoarea Sălbatică, poate că a vrut numai să cutreiere împrejurimile. În ultimul timp au apărut mai mulţi thanedumi şi provoacă o mizerie îngrozitoare.

În ultimul timp ar putea însemna orice pentru o zână, inclusiv moartea părinţilor mei.

— Da, oamenii morţi tind să provoace mizerie.

Sprâncenele i s-au mişcat într-o clipă, creând o cută în mijloc, iar privirea i-a devenit ascuţită şi cercetătoare. Ştia că mă supărase cumva, dar, în mod tipic făpturilor fermecate, nu era în stare să-şi dea seama cu ce. Era la fel de capabil să înţeleagă tristeţea şi amărăciunea morţii unui om pe cât putea o vulpe să jelească uciderea unui şoarece.

De un lucru eram sigură: nu voiam să zăbovesc suficient de mult ca să decidă că propria lui confuzie îl jignea, iar motivul acesteia merita răzbunare sub forma unei vrăji răutăcioase.

Mi-am coborât repede capul şi am făcut o nouă reverenţă.

— Cetăţenii din Whismy îţi sunt recunoscători pentru protecţia oferită. Nu voi uita niciodată ce ai făcut astăzi pentru mine. O zi bună!

Am aşteptat până când s-a înclinat la rândul lui apoi m-am întors din nou spre cărare.

— Aşteaptă, a spus el.

Am înlemnit.

În spatele meu, grâul s-a mişcat în bătaia vântului.

— Am spus ceva greşit. Îmi cer scuze.

Încet, m-am uitat peste umăr şi l-am surprins privindu-mă, arătând ciudat de nesigur. Habar n-aveam ce să înţeleg din asta. Se ştia că zânele ofereau ocazional scuze – apreciau extrem de mult bunele maniere – dar, în cea mai

mare parte a timpului, urmau un standard dublu conform căruia se aşteptau ca oamenii să fie cei politicoşi, în vreme ce ele făceau tot ce le stătea în putinţă pentru a evita să recunoască propriul comportament neadecvat. Eram năucită.

Aşa că am spus singurul lucru care mi-a venit în minte:

— Îţi accept scuzele.

— Oh, bine.

Zâmbetul lui reţinut a reapărut şi, într-o clipă, nu mai arăta nesigur, ci foarte mulţumit de sine.

— Atunci, ne vedem mâine, Isobel.

Până să desluşesc sensul cuvintelor sale, începusem deja să merg. M-am învârtit din nou, dar străinul care nu putea fi nimeni altul decât Prinţul Toamnei dispăruse – grâul se legăna în jurul potecii pustii, iar unicul semn de viaţă de pe întregul câmp era un corb, zburând spre pădure, cu penele lucind roşiatic în locurile atinse de lumina care se diminua treptat.

Capitolul 3

ÎN CONTINUARE, nu aveam nicio idee când ar putea sosi prinţul, iar cu mătuşa mea plecată în oraş pentru o vizită, responsabilitatea golirii bucătăriei de copiii-capră a căzut asupra mea. Uşor de zis. Greu de făcut.

— A spus că numele noastre sunt ciudate[9]! a strigat May, în timp ce March plângea în tăcere lângă sobă.

Niciodată nu l-am detestat mai mult pe băiatul brutarului, deşi, ca să fiu sinceră, era chiar drăguţ şi avea dreptate. M-am ghemuit pe podea şi le-am apucat pe amândouă de umeri.

— Păi, când eu şi mătuşa Emma v-am botezat eraţi capre. Până în acel moment eraţi deja familiarizate cu March şi May şi nu eram sigure că vraja va dura, aşa că am hotărât să nu facem schimbări.

March a scos un suspin adânc, ca şi cum ar fi fost sugrumată. Aveam nevoie de o tactică diferită.

— Ascultaţi, am o întrebare importantă. Ce vă place cel mai mult să faceţi?

— Să speriem oamenii, a spus May, după un moment de gândire.

March şi-a deschis gura şi a îndreptat un deget în interiorul acesteia.

Oh, Doamne!

— Lucrurile astea nu sunt ciudate, nu?

May m-a privit cu atenţie.

— Poate…

— Da, sunt cu siguranţă ciudate, am spus cu voce fermă. Deci ciudat nu-i chiar ceva rău, nu-i aşa? E bine, ca speriatul oamenilor sau mâncatul salamandrelor. Harold v-

[9] *March* și *May* desemnează a treia (martie) și, respectiv, a cincea lună (mai).

a făcut un compliment.

— Hmmm, a zis May.

Nu părea convinsă. Dar cel puţin March se oprise din plâns, aşa că, de dragul sănătăţii mele, am declarat această rundă o victorie parţială.

— Acum, haideţi! Trebuie să vă jucaţi afară până când pleacă musafirul nostru. Dar să nu vă aventuraţi dincolo de marginea câmpului de grâu.

În timp ce le împingeam spre uşă, un nod lipicios de nelinişte mi s-a răsucit în stomac, ca un avertisment. Dacă o altă fiară fermecată se ivea din pădure…

Astfel de întâmplări erau extraordinar de rare şi nu am putut uita cât de uşor omorâse prinţul monstrul, cu doar o zi în urmă. Cu el în vizită, cu siguranţă nu aveam de ce să ne temem. Dar neliniştea persista, aşa că am adăugat:

— Dacă amuţesc lăcustele, întoarceţi-vă imediat acasă.

May şi-a ridicat privirea şi m-a examinat cu suspiciune.

— De ce?

— Pentru că aşa spun eu.

— De ce nu putem pur şi simplu să ne jucăm în casă?

Le-am îndrumat în jos pe treptele de la verandă, în timp ce uşa şubredă a bucătăriei s-a închis cu un bufnet în urma noastră. Uşurată, am remarcat că totul părea perfect normal afară. Găinile cotcodăceau netulburate şi păşeau vioi prin curte, copacii foşneau, animaţi de o briză încântătoare, iar umbrele alergau în depărtare, rostogolindu-se peste dealuri. Însă May se uita în continuare la mine, cu ochii larg deschişi.

Mi-am dat seama că încă eram încordată şi mai mult ca sigur chipul mă trăda.

— Ştii deja motivul, am spus veselă, îngropându-mi adânc vinovăţia.

Sincer, existau mai multe motive. May îmi dărâmase de mai multe ori şevaletele. March a manifestat un apetit insaţiabil pentru albastrul de Prusia[10]. Dar, mai presus de orice, zânelor nu le plăcea să le ştie prin preajmă. Teoria

[10] Pigment mineral de culoare albastru intens. Este primul colorant obținut pe cale sintetică.

mea era că gemenele reuşeau să le facă de ruşine, fiind dovada imposibil de ignorat a uneia dintre greşelile lor. Ştiam, fără nicio urmă de îndoială, că nu puteau fi fermecate: March şi May erau numele lor adevărate. Dacă făpturile fermecate puteau folosi asta împotriva lor, ar fi făcut-o până acum.

March a behăit încântată şi a zburat direct spre stiva de lemne, dar May nu şi-a ferit privirea.

— Nu-ţi face griji, nu vom fi rănite, a spus sobru, în cele din urmă, şi m-a bătut uşor pe genunchi.

Apoi s-a repezit după sora ei.

Ochii m-au înţepat. Prefăcându-mă ocupată, mi-am îndreptat fustele şi mi-am aşezat câteva fire de păr rătăcite în spatele urechilor. Nu voiam să vadă că eram afectată şi nici nu voiam să recunosc acest lucru nici faţă de mine însămi. Când mă concentram ca totul să fie în ordine, nu trebuia să mă gândesc la ce se întâmplase cu părinţii mei sau de ce, doisprezece ani mai târziu, amintirea mă înspăimânta în continuare, când nici măcar nu fusesem acolo. Nu văzusem, nu auzisem nimic. Cu toate acestea, era evident că nu-mi ascundeam suficient de bine teama. Până şi May putea să o vadă.

Cârâitul răguşit al unui corb a răsunat din copacul care umbrea curtea.

— Pleacă, am spus.

Abia m-am ostenit să-mi ridic privirea. Corbii alungau păsările cântătoare care se cuibăreau în tufişurile noastre, iar eu şi Emma depuneam toate eforturile pentru a le întoarce favoarea.

Învăluită în căldura soarelui, le-am urmărit pe March şi pe May urcându-se deasupra buştenilor şi am simţit cum neliniştea începe să se estompeze. De la distanţă, singura modalitate de a le deosebi era modelul de pete albe de pe pielea lor, altminteri roz; al lui May trecea peste obrazul stâng şi jumătate din nas. Părul lor negru şi creţ era identic, la fel ca şi golul dintre dinţii din faţă şi sprâncenele uimitor arcuite, care le accentua firea uşor diabolică. Arătau ca o pereche de cupidoni puşi pe şotii.

Erau oribile. Le iubeam atât de mult.

Dar nu puteam uita că urma să sosească prinţul şi anxietatea bătea neîncetat la porţile întunecate ale subconştientului meu.

Corbul a cârâit din nou.

De data aceasta chiar m-am uitat în sus. Corbul şi-a răsucit capul, încoace şi încolo, privindu-mi încruntarea. Şi-a zburlit penele şi a sărit prompt de-a lungul ramurii, cu o eleganţă stranie în mişcări. Când s-a înfăţişat în lumină, răsuflarea mi-a rămas blocată în gât. Spatele îi lucea roşu şi mi se părea că ochii aveau o culoare neobişnuită.

Am făcut iute o reverenţă, apoi m-am năpustit înăuntru, sfâşiată între speranţa că acel corb nu era de fapt prinţul şi gândul că, dacă ar fi fost aşa, tocmai fugisem de o pasăre, după ce îi făcusem o reverenţă. Uşa şubredă s-a trântit în urma mea, buf, buf, buf.

S-a auzit şi un al patrulea buf, dar sunetul era diferit. Un ciocănit.

— Intră, am strigat.

M-am uitat în jur şi mi-am dorit să n-o fi făcut.

Am înşfăcat la întâmplare o oală şi am îndesat-o în chiuvetă. Nici nu eram sigură dacă e murdară. Dar asta a fost tot ce am avut timp să fac înainte ca uşa să se deschidă din nou şi Prinţul Toamnei să păşească înăuntru. Pentru că tocul uşii a fost făcut pentru oameni cu o constituţie normală, a fost nevoit să se aplece pentru a nu se lovi cu capul de pragul de sus.

— Bună ziua, Isobel, a rostit el şi s-a înclinat galant.

Nu mai avusesem niciodată o zână în bucătărie. Era o încăpere mică, cu pereţi din piatră brută, o podea din scânduri atât de învechite încât se lăsau, îndoite pe la mijloc, şi o fereastră înaltă prin care se strecura puţină lumină, suficient cât să atragă o atenţie specială, dar nedorită, asupra teancului de vase nespălate de lângă dulap şi a bulgărelui pricăjit de turbă care încă mocnea în mica noastră vatră, înaltă până la nivelul pieptului.

În timpul ăsta, prinţul arăta ca şi cum tocmai ar fi coborât dintr-o trăsură aurită, trasă de o jumătate de

duzină de cai albi. Nu-mi aminteam prea bine ce purtase cu o zi în urmă, dar, dacă ar fi arătat aşa, sigur nu aş fi uitat. Haina dintr-o mătase întunecată, strânsă pe corp, îi aluneca, precum o pelerină, până aproape mătura pământul din spatele cizmelor sale căptuşite cu catifea arămie. Pe frunte purta un inel de aramă şi, deşi părul lui neîmblânzit părea să fi dezvoltat o voinţă proprie şi îl acoperea în mare parte, am reuşit să desluşesc câteva detalii, un model din frunze întreţesute, de un verde pătat de patină. La guler avea o broşă în formă de corb, fără îndoială o relicvă dintr-o eră anterioară. În continuare, sabia pe care o mânuise ieri îi atârna în talie.

Da, aici era, stând la doar câţiva centimetri de o bucată de ceapă mucegăită pe care nu o măturasem de dimineaţă.

Încălcasem deja standardele de etichetă. Ceea ce urma să spun trebuia să fie grijuliu şi bine gândit.

În schimb, am spus, fără să mă gândesc:

— Ce se întâmplă dacă nu poţi să te înclini la rândul tău?

Găsindu-şi o preocupare în timp ce eu încercam să mă adun, prinţul se întorsese pentru a privi, cu atenţie, un polonic. Acum se uita fix la mine. *Ce eşti?* păreau să spună, intrigaţi, ochii lui ca două ametiste.

— Nu cred că înţeleg.

Scândurile, deja îndoite, nu mai aveau mult până să cedeze. Poate îmi făceau o favoare şi plesneau chiar acum.

— Când cineva îţi face o reverenţă sau se înclină în faţa ta, iar tu nu-i poţi întoarce imediat gestul, m-am auzit explicând.

Înţelegerea i-a luminat trăsăturile şi zâmbetul reţinut a reapărut. S-a aplecat spre mine şi mi-a întâlnit ochii ca şi cum mi-ar mărturisi un mare secret. Poate că asta îi era intenţia.

— E îngrozitor de jenant, a spus în şoaptă. Trebuie să-l căutăm pe cel care a făcut-o şi, până îl găsim, nu ne putem gândi la nimic altceva.

Oh!

— Presupun că tocmai am făcut asta. Îmi pare rău.

S-a îndreptat, părând să uite de mine într-o clipă.

— A fost plăcerea mea să te găsesc, a spus el amabil, deşi destul de distant, şi a luat o ţepuşă pentru carne. Aceasta este o armă?

Am luat cu grijă ţepuşa şi am pus-o înapoi jos.

— Nu, nu pentru asta a fost făcută.

— Înţeleg, a zis şi, înainte să-l pot opri, a străbătut bucătăria în trei paşi mari pentru a inspecta o tigaie agăţată de un cui în perete.

— Asta este mai mult ca sigur o armă.

— Nu este…

Nu mi se mai întâmplase să-mi găsesc atât de greu cuvintele în faţa unei făpturi fermecate.

— Ei, bine… cu siguranţă poate fi folosită ca armă, dar este pentru gătit.

S-a uitat în jurul meu.

— Meşteşug pentru a prepara mâncare, am clarificat, pentru că sprâncenele i s-au unit într-o consternare politicoasă vecină cu îngrijorarea.

— Da, ştiu ce este gătitul, a zis el. Am fost pur şi simplu uimit că atât de multe unelte ale Meşteşugului vostru pot fi întrebuinţate şi ca arme. Există ceva ce voi, oamenii, nu folosiţi pentru a vă ucide unii pe ceilalţi?

— Probabil că nu, am recunoscut.

— Cât de neobişnuit.

S-a oprit pentru a studia tavanul. Îngrijorată de următorul lucru pe care l-ar putea supune evaluării, mi-am dres glasul şi am făcut o reverenţă.

Cu o încruntătură abia vizibilă, s-a răsucit şi s-a înclinat.

— În mod normal, îmi invit clienţii în salon, care este pe aici. Putem să începem? N-aş vrea să îţi răpesc prea mult timp.

— Da, desigur, a răspuns el, dar, în timp ce mergeam pe hol, a continuat să se uite pe furiş în sus, iar în curând s-a oprit brusc pentru a pune mâna pe peretele alb de ipsos.

M-am oprit şi eu, apoi am aşteptat să termine, cu un zâmbet fals lipit pe faţă, care era mai mult un mijloc de a mă împiedica să ţip de exasperare.

— O vrajă foarte puternică a fost aruncată asupra

acestei case şi e una tare stranie, a remarcat el, în cele din urmă.

— Da.

Mi-am reluat mersul, uşurată să aud foşnetul hainei sale în urma mea.

— A fost primul lucru pe care am sperat să-l dobândesc când am început să pictez aceste portrete, mi-a luat un an întreg. Nicio zână…

— Nu poate răni un locuitor dintre zidurile acestei case atât timp cât trăieşti, a terminat el cu un murmur. O treabă impresionantă. A lui Gadfly?

Am aprobat din cap, rezistând impulsului de a mă uita peste umăr. Din obişnuinţă, când m-a învăluit mirosul distinct al salonului, am adoptat un ton mai formal.

— Mă bucur de protecţia sa de câţiva ani. Pot să te întreb de ce crezi că este stranie?

— N-am mai văzut până acum o vrajă asemănătoare. Şi nici nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva din partea lui Gadfly.

Alarmată de cuvintele lui, a fost rândul meu să rămân ţintuită locului. Cu un mare efort, am intrat în salon şi am aranjat mecanic cărbunele care îmi era necesar pentru schiţa de astăzi. Se deteriorase vraja? Îi spusesem ceva greşit lui Gadfly, cu toţi acei ani în urmă, lăsasem întâmplător o fisură în termenii aranjamentului nostru? Posibilitatea era atât de înfiorătoare, încât mi s-a făcut rău; mâinile şi picioarele au început să-mi amorţească.

— Fiind prinţ, aş putea distruge majoritatea vrăjilor dacă mi-aş dori, a reluat el, uitându-se în continuare împrejur la ceva ce nu puteam vedea. Dar am vorbit serios când am spus că aceasta este puternică. Depăşeşte cu mult până şi puterile mele. Gadfly trebuie să fi depus o cantitate impresionată de energie pentru a înfăptui o astfel de vrajă, ceea ce este neobişnuit, din moment ce nu l-am văzut niciodată nici măcar ridicându-se dintr-un scaun dacă nu era nevoit. Indiscutabil, îţi apreciază enorm Meşteşugul. Încep să înţeleg de ce a insistat atât de mult să-mi fie făcut un portret.

Am răsuflat relaxată.

Un lucru pe care prinţul îl spusese m-a nedumerit – Gadfly îmi dăduse impresia că nu are nimic de-a face cu această întâlnire –, dar eram atât de uşurată încât gândul mi s-a strecurat aproape imediat din minte.

— Habar n-aveam, am zis. Eşti primul care-mi spune – nimeni altcineva nu a mai menţionat asta vreodată.

Prinţul a trecut uşor pe lângă mine, mâneca lui mângâindu-mi braţul. Părea fascinat de salon. Era cea mai mare încăpere din casă, dar şi cea mai aglomerată, deşi ne străduiam din greu să o menţinem curată. În prezent, singura piesă de mobilier care rămăsese neocupată era canapeaua din apropierea ferestrei. În colţul din stânga mea era o masă joasă lăcuită, pe care se aflau o vază de cristal cu două pene de păun, un set de porţelan, un teanc de cărţi legate în piele şi o colivie goală. Alături, scaune din brocart erau stivuite şi îngrămădite cu draperii neasortate, covoare şi perdele în toate culorile şi modelele imaginabile. Restul odăii era decorat în mod similar, iar în fiecare ungher şi cotlon se ascundea o colecţie diferită de curiozităţi, ca şi cum salonul ar fi fost un muzeu miniatural şi eclectic al Meşteşugului uman. Fără să iasă în evidenţă, scaunul şi şevaletul meu stăteau fix în centru.

Prinţul părea prea distras pentru a răspunde, aşa că am continuat:

— Când lucrează cu clienţi umani, portretiştii călătoresc de obicei la casele lor şi îi pictează acolo. Desigur, pentru că nu pot face asta cu făpturile fermecate, aleg mobilier şi decoraţiuni şi le aranjez aşa cum îţi doreşti în această cameră.

— Ne restricţionează, a şoptit prinţul, atingând cu grijă colivia, doar cu vârfurile degetelor.

Le-a trecut peste barele subţiri din metal. Mi-am amintit de corbul care stătea afară şi, chiar în timp ce mă întrebam despre ce naiba vorbea, mi-am dorit să fi avut prezenţa de spirit de a pune colivia în altă cameră. Nici măcar o singură dată nu reacţionase o zână atât de diferit, mereu încântate să se înconjoare cu recuzita ţipătoare din salon.

Şi-a retras iute degetele şi s-a întors. Aura melancolică a dispărut, absorbită într-un zâmbet, precum ceaţa dimineţii dizolvată de soare.

— Mă refer la vraja lui Gadfly. De ce niciunul dintre noi nu ţi-a menţionat-o înainte. Se simte ca şi cum am avea o pereche de cătuşe în jurul încheieturilor, delicate ca pânza de păianjen, dar puternice ca fierul. Recunoaşterea propriei slăbiciuni nu reprezintă un prilej de bucurie pentru nicio zână.

— Dar tu eşti o excepţie?

— O, deloc. Nici pe mine nu mă bucură această restricţie.

Zâmbetul i s-a lărgit, iar gropiţa strâmbă i-a reapărut pe obraz.

— Doar că preţuiesc mult prea puţin discreţia, aşa cum poate ai observat.

Într-adevăr, observasem. Nu semăna cu nici o altă făptură fermecată pe care o întâlnisem până acum.

— Există un mod adecvat de a mă adresa unui prinţ? am întrebat pentru a trage de timp, în timp ce am traversat camera în căutarea unui decor de fundal care să-i pună în evidenţă garderoba.

— Nu observăm astfel de formalităţi, mi-a spus, aruncându-mi o privire scurtă. Am crezut că ştiai asta deja.

Cum? m-am întrebat. Nu era ca şi cum aş fi avut zâne de sânge regal invitate la cină.

— În orice caz, numele meu este Rook.

Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc.

— Se potriveşte[11].

Ochii i s-au mişcat, cercetându-mi chipul, şi mi s-a părut că zâmbetul i-a devenit şi mai familiar, aproape tainic, într-un mod pe care nu ştiusem că făpturile fermecate l-ar putea stăpâni. Stând lângă el, am realizat că vârful capului meu nu-i ajungea decât până la piept. Obrajii mi s-au înroşit.

Dumnezeule! Aveam o treabă de făcut.

— Cred că acest brocart ţi s-ar potrivi, am zis, ridicând o

[11] Rook înseamnă atât „corb”, cât și „turn”.

mătase grea de culoarea ruginii, cu broderie arămie.

S-a oprit pentru a se uita la material, aproape nerăbdător. Întotdeauna mi s-a părut interesantă această parte. Puteai descoperi foarte puţine lucruri despre făpturile fermecate, dar, ocazional, alegerile lor estetice deschideau ferestre spre sufletele lor (dacă le aveau, desigur – întotdeauna un subiect controversat la biserică). Lui Gadfly îi plăcea să-şi umple cadrele cu cât mai multe fleacuri cu aspect scump. Alt protector, Swallowtail, prefera doar obiecte funcţionale, care mai fuseseră folosite înainte: lumânări pe jumătate arse, cărţi cu cotoare rupte şi colţuri acoperite cu pene.

Rook a clătinat din cap spre brocart şi s-a aplecat pentru a inspecta un şir de vaze din sticlă suflată. A examinat statuete şi oglinzi, coşuri pline cu fructe de ceară, flacoane şi eprubete, pene de scris, izbitor de captivant în tăcerea şi concentrarea sa gravă. Nu-mi puteam imagina la ce se gândea. În cele din urmă, s-a întors la colivie; şi-a ridicat privirea şi m-a surprins în timp ce-l urmăream. Zâmbetul lui nestatornic s-a întors.

— Am decis că nu vreau nimic în portretul meu, a declarat el şi s-a îndreptat spre canapea.

S-a aşezat cu un braţ întins pe spătar şi mi-a aruncat o privire semnificativă, prin care mi-a transmis că îşi dăduse exact seama de ce îl urmărisem.

— Dacă trebuie să te uiţi la ceva ore în şir, aş prefera să fiu doar eu.

M-am străduit să îmi menţin expresia serioasă.

— Cât de binevoitor din partea ta. Îmi va lua mult mai puţin timp să termin portretul, dacă te pictez doar pe tine.

Şi-a îndreptat poziţia şi s-a încruntat, o urmă de iritare întunecându-i trăsăturile aristocratice.

Ce am făcut? Era uşor – atât de uşor – ca supărarea unei zâne să se transforme în mânie periculoasă. Nu-mi era specific. Atâţia ani de precauţie şi, în doar câteva minute, începusem să dau greş. Înghiţindu-mi cuvintele, m-am aşezat pe scaun, mi-am aranjat fustele şi am ales o bucată de cărbune. Am împins toate celelalte gânduri deoparte.

Este dificil de explicat ce se întâmplă când iau o bucată de cărbune sau o pensulă. Pot să spun că lumea se schimbă. Văd lucrurile într-un fel când nu lucrez şi cu totul altfel când îmi practic Meşteşugul. Feţele devin altceva, profiluri alcătuite din lumină şi umbră, forme şi unghiuri şi textură. Strălucirea vibrantă a unui iris, unde îl loveşte lumina de la fereastră, devine minunat de irezistibilă. Tânjesc după umbra care cade în diagonală peste gulerul modelului, şuviţele fine, cele mai deschise la culoare din părul său, arzând ca un fir de aur. Mintea şi mâinile mele devin posedate. Nu pictez pentru că vreau, pentru că sunt talentată, ci pentru că asta trebuie să fac, pentru asta trăiesc şi respir, pentru asta m-am născut.

Preocupările mele au dispărut, împreună cu râcâitul cărbunelui pe hârtie. Nu am observat fulgii negri moi care cerneau în jos, prăfuindu-mi poala. Mai întâi un cerc, liber, energic, care surprinde forma feţei lui Rook. Apoi alte linii, mai viguroase şi mai largi, prinse în părul lui răvăşit, în schiţa coroanei sale.

Nu.

Am smuls hârtia de pe şevalet, am lăsat-o să cadă pe podea şi am început un alt portret. Faţă, păr, coroană. Sprâncene, întunecate şi arcuite. Un zâmbet reţinut, strâmb. Linia puternică a umerilor. Bun. Mai bine. Acum erau doi Rook în cameră şi amândoi mă priveau. Niciunul nu era mai real decât celălalt.

Dincolo de şevaletul meu, Rook cel viu şi-a înclinat capul. Se tot mişca pe canapea. L-am simţit observându-mă şi nu mi-a păsat, pierdută în febra Meşteşugului meu. Dar, cu porţiunea mică a minţii rezervată altor gânduri, am remarcat că devenea neliniştit şi mi-am amintit ce îmi spusese Gadfly cu o zi în urmă – ceva despre faptul că lui Rook îi era greu să stea nemişcat.

— Aşteaptă, a spus prinţul şi m-am oprit brusc, cu cărbunele strâns între degete.

M-am uitat la el, m-am uitat încă o dată, ochii mei adaptându-se din nou la lumea celor vii, de parcă m-aş fi uitat îndelung, mult prea tare, la o iluzie optică. Părea

tulburat. Pentru o clipă, m-am temut că era pe punctul de a-şi anula sesiunea.

— Este – s-a încruntat, agăţându-se de cuvinte – gata? Portretul? Poţi să faci o schimbare?

Am răsuflat uşurată. Deci doar despre asta era vorba.

— În acest stadiu pot face orice schimbare ţi-ai dori. Odată ce voi începe să pictez portretul, va deveni mai dificil, dar voi putea face modificări până la sfârşit.

Timp de câteva secunde, Rook nu a spus nimic. S-a uitat la mine, a privit în altă parte, apoi a înlăturat broşa în formă de corb şi a pus-o în buzunar.

— Excelent, a zis. Asta e tot.

Aş minţi dacă aş pretinde că nu eram curioasă. Broşa era, desigur, un obiect al Meşteşugului uman, la fel ca tot ce purta. Cu mult timp în urmă, Rook fusese bine cunoscut în Whimsy. Iar într-o zi, conform zvonurilor, pur şi simplu încetase să mai viziteze oraşul. Mai presus de orice, făpturile fermecate râvneau după Meşteşug. Ce nenorocire ar putea spulbera obiceiul şi avea vreo legătură cu obiectul pe care tocmai îl îndepărtase?

Sau poate că – mult mai probabil, aproape sigur – broşa era demodată sau se săturase să o poarte sau doar se hotărâse că nu se asorta cu aspectul şi culoarea nasturilor şi voia să fie refăcută. Era o zână, nu un băiat muritor. Nu puteam cădea în Capcană şi să-l simpatizez. Era cel mai vechi şi cel mai periculos şiretlic al poporului său.

M-am întors la munca mea. Portretul prindea repede contur, însă, în timp ce ajustam schiţa, un defect a început să mă deranjeze. Cumva, ochii lui erau greşiţi. Am tamponat şi absorbit cărbunele de pe hârtie cu o bucată de pâine umezită, pe care o ţineam pe masă, şi am luat-o de la capăt; de fiecare dată când i-am refăcut, au refuzat să se apropie de perfecţiune. De la pliurile pleoapelor până la curba genelor, fiecare detaliu era precis, fidel imaginii sale – dar suma acestora nu reuşea să-i imortalizeze… ei, bine, sufletul. Nu mai avusesem niciodată o astfel de problemă cu o zână. Ce naiba era în neregulă cu mine azi?

Bucata de cărbune mi s-a rupt. O jumătate s-a rostogolit

peste scânduri şi a dispărut sub canapea. Am început să mă ridic, dar Rook s-a aplecat şi a recuperat-o pentru mine. Înainte să se întoarcă la locul lui, s-a oprit şi s-a uitat la munca mea. Am crezut că am auzit o respiraţie uşoară, abia perceptibilă.

S-a înclinat înainte pentru a privi mai aproape portretul.

— Aşa mă vezi? s-a minunat el, pe un ton liniştit.

Nu eram sigură cum să-i răspund. În ochii mei, defectul nenumit a împovărat desenul, l-a făcut inestetic.

— Aşa arăţi, am spus hotărâtă. Dar încă trebuie să fie îmbunătăţit. Chiar foarte mult. Aş vrea să mai lucrez la schiţă înainte să încheiem sesiunea de azi.

Aproape în mod deliberat, Rook şi-a atins coroana când s-a aşezat la loc. A ezitat, apoi şi-a pus braţul unde fusese înainte. După o pauză şi-a ajustat poziţia pentru a o reconstitui exact.

Restul sesiunii a trecut în linişte. Nu liniştea rigidă pe care o simţeam de obicei în prezenţa făpturilor fermecate, ci una mai caldă şi mai efemeră. Mi-a amintit de o întâmplare când am mers să citesc sub copacul meu preferat din oraş şi am găsit o altă fată deja acolo, făcând acelaşi lucru. După un salut scurt, am petrecut ore întregi împreună. În drum spre casă, un gând mi-a răscolit mintea: cu toate că schimbasem doar un singur cuvânt timid, am simţit că eram prietene. Mai târziu am aflat că plecase împreună cu părinţii ei în Lumea Ascunsă.

Abia când două capete cu părul creţ s-au ivit în spatele ferestrei, mi-am dat seama cât de târziu era. Rook a tratat cu indiferenţă apariţia gemenelor, care se uitau curioase înăuntru, până când May şi-a lipit faţa de sticlă, ca o ventuză, şi şi-a umflat obrajii. Apoi el s-a întors, dar nu suficient de repede cât să le vadă cum se pitesc, lăsând în urmă doar o ceaţă care se micşora treptat pe ochiul de geam. Soarele aproape că apusese. Încă nu reuşeam să-mi dau seama ce era în neregulă cu ochii lui Rook.

Când i-am spus că am terminat şedinţa, s-a încruntat, uşor dezamăgit.

— Mă pot întoarce mâine? a întrebat el.

Ocupată să-mi dezleg şorţul, mi-am ridicat privirea.

— Gadfly are o sesiune programată. Următoarea zi?

— Prea bine, a zis el, supărat – dar am simţit că nu pe mine.

Nu ştiu ce mi-a venit în continuare. Când a deschis uşa, nu a ieşit imediat, ci a zăbovit, ca şi cum ar fi vrut să spună altceva, doar că nu era sigur ce. Fix aceeaşi senzaţie m-a cuprins şi pe mine. Ochii ni s-au întâlnit, creând o legătură dintr-un capăt în altul al salonului. Am respirat încet, apoi am spus cu îndrăzneală, mustrându-mă în tot acest timp:

— O să te întorci sub formă de corb?

— Cel mai probabil, da.

— Înainte să pleci, pot să văd cum te transformi?

Nu se aştepta la această întrebare. Mai multe sentimente i-au traversat deodată chipul: speranţă, prudenţă, plăcere. Nicio emoţie nu a fost complet umană, dar, chiar şi aşa, tot nu m-am putut abţine să nu simt că aveau mai multă profunzime decât copiile exacte şi reci de sentimente pe care alte făpturi fermecate le încercau precum pălăriile, imitaţii palide, cu nimic mai reale decât farmecele lor.

— Nu te va speria? a întrebat el.

Am clătinat din cap. Niciunul dintre noi n-a privit în altă parte.

— Nu mă sperii uşor.

În ochi i s-a aprins o scânteie. Un foşnet a umplut casa, sunetul unui vânt îndepărtat care se năpustea printre frunze uscate. A devenit din ce în ce mai intens, până când am simţit briza rece înconjurându-mă, trăgându-mă de haine; era neîmblânzită şi purta aroma îmbătătoare a pădurii nocturne, şocându-mă din nou cu acea sete de schimbare, imposibil de numit. Abandonate, desenele în cărbune au fluturat din locurile în care le-am aruncat, apoi au zburat prin cameră. În timp ce soarele cobora sub orizont, colivia a strălucit o clipă, eliberând o lumină aurie şi orbitoare înainte ca salonul să fie absorbit de umbre.

Rook părea să devină mai înalt şi mai întunecat şi mai feroce. Ochii lui violeţi ardeau năvalnic, neatinşi de

subtilul său zâmbet reţinut. Un vârtej de pene negre s-a înălţat din podea pentru a-l devora.

Trebuie să fi clipit, pentru că în clipa următoare hârtiile stăteau nemişcate, proptite de perete, iar un corb cu aripile pe jumătate întinse mă privea din vârful coliviei. Ultima fâşie de lumină muribundă a strălucit pe penele sale lucioase şi i-a fulgerat în ochi.

Vântul îmi furase răsuflarea şi îmi golise plămânii de aer. Nu cunoşteam cuvinte care să descrie ceea ce tocmai văzusem.

— A fost uimitor, am şoptit, în cele din urmă, şi i-am făcut o reverenţă corbului.

Cu o urmă de umor, pasărea şi-a înclinat capul înainte să zboare pe uşă.

Capitolul 4

SEPTEMBRIE A TRECUT atât de repede, încât părea că totul a fost doar un vis. Am terminat portretul lui Gadfly şi, la scurt timp după aceea, am dobândit o altă protectoare, pe Vervain din Casa Verii. Dar mi se părea că îmi petreceam zilele cu Rook şi doar cu Rook.

La jumătatea lunii, amânasem să aduc în discuţie problema plăţii cât am putut de mult. De obicei, clienţii mei făceau prima mişcare, nerăbdători să mă prindă în cele mai malefice tentaţii pe care le puteau născoci, dar am bănuit că prinţul nu mai avusese de-a face cu muritorii de atât de mult timp, încât îşi pierduse îndemânarea. Fiind nevoită să abordez eu însămi subiectul, eram curios de agitată. Am pretins că sursa neliniştii era abaterea de la rutina mea obişnuită. Dar adevăratul motiv era că nu voiam să-l ascult pe Rook oferindu-mi trandafiri al căror parfum mi-ar înlătura toate amintirile copilăriei sau diamante care m-ar face să fiu interesată doar de pietre preţioase până la sfârşitul vieţii mele sau puf de gâscă, moale şi pufos, care mi-ar fura visele. Ştiam că acea parte din el există, dar nu voiam să o văd. Şi acest sentiment era mai periculos decât toate vrăjile pe care mi le putea oferi la un loc.

De trei ori mi-am pus pensula deoparte şi am deschis gura înainte ca, în cele din urmă, la a patra încercare, să găsesc curajul de a vorbi. Şi-a ridicat ochii din ceaşca de ceai pe care o studia – destul de suspicios, am gândit – şi a ascultat.

— Da, bineînţeles, a zis când am terminat.

Apoi m-a uimit întrebându-mă:

— Ce fel de vrajă ţi-ar plăcea?

M-am oprit pentru a reevalua. Poate că prefera să-i

urmărească pe muritori orchestrându-şi propriile prăbuşiri în drum spre pierzanie. În acest caz, ar trebui să fiu foarte atentă. Am evaluat fiecare cuvânt pe limbă înainte să-mi părăsească buzele.

— Ceva care să mă avertizeze dacă eu sau un membru al familiei mele suntem în pericol.

Timp de câteva secunde am revizuit punctele slabe ale cererii mele şi am continuat.

— În scopul acestei vrăji, familia le include pe mătuşa mea Emma şi pe March şi May, surorile mele adoptive. Avertismentul trebuie să fie subtil, pentru a nu atrage atenţie nedorită, dar şi clar, ca să nu-l ratez când se întâmplă.

A pus ceaşca de ceai pe masa joasă, şi-a încrucişat braţele şi mi-a zâmbit din colţul gurii. Mi-am adunat toate puterile pentru răspunsul lui.

— Corbi, a sugerat, dezarmându-mă din nou.

Corbi? Nu m-am putut decide dacă ideea se datora vanităţii, unei lipse deprimante de creativitate sau ambelor.

— Iartă-mi sinceritatea, i-am răspuns, dar corbii pot fi destul de zgomotoşi. Dacă aş fugi de un – am şovăit şi am schimbat scenariul – tâlhar, de exemplu, mă îndoiesc că un cârd de păsări care croncăne deasupra ascunzătorii mele ar fi în avantajul meu.

— Ah, înţeleg. În acest caz, corbi bine-crescuţi. Se vor purta adecvat.

— Eşti ciudat de insistent. Există ceva în legătură cu aceşti corbi ce aş putea ajunge să regret?

Frustrarea mi-a asprit vocea. Prinţul era o enigmă pe care nu o puteam elucida. Trebuia să fie ceva la mijloc, o şmecherie. *Aveam nevoie* să fie una, pentru a-mi aminti ce era el.

— Nu mă vor chinui cu previziuni ale propriei mele morţi, nu mă vor ţine trează noaptea, furându-mi somnul, şi nu vor coborî în stol ori de câte ori sunt pe punctul de a-mi lovi un deget de la picior?

— Nu! a exclamat Rook, ridicându-se pe jumătate de pe

locul său.

S-a oprit singur, şi-a împins sabia din cale şi s-a prăbuşit înapoi, arătând neliniştit. L-am privit fix.

— Nu plănuiesc niciun vicleşug, a continuat el, cu o voce la fel de frustrată. În orice caz, chiar dacă aş încerca, nu pari că ai permite aşa ceva.

Cuvintele mi-au rămas blocate în gât, formând un nod. O zână nu minţea niciodată. Mi-am smuls privirea de la prinţ, departe de acea sclipire din ochi pe care nu o puteam numi – sau aşterne pe pânză.

— Nu, nu aş permite. Luând în considerare asigurările tale, corbii ar fi… acceptabili.

Îngrozită de cât de rece şi aspru mi-a sunat glasul, mi-am încleştat pumnii până când unghiile mi-au săpat în palme.

— Putem discuta mâine condiţiile rămase.

S-a înseninat la menţiunea zilei de „mâine”, apoi şi-a înclinat capul în acord.

— Abia aştept, a răspuns el nerăbdător şi, uite-aşa, totul a fost iertat.

Reprimându-mi un zâmbet, am luat din greşeală un şpaclu înainte de a-mi găsi pensula.

După ce a plecat, nu am putut scăpa de gândul că insistase asupra corbilor dintr-un anumit motiv. Până am desluşit explicaţia, aproape terminasem curăţenia. Obrajii mi s-au încălzit, iar un junghi melancolic mi-a săgetat stomacul, ca şi cum cineva ar fi tras de coarda unei viori, eliberând un cântec dulce şi nostalgic. Era chiar simplu. Nu voia să-l uit după ce pleca.

Săptămânile care au urmat au trecut ca prin ceaţă. Anotimpul nu s-a schimbat. Însă acolo, în salon, în timp ce lumea de afară fierbea sub un soare de vară, o schimbare vitală mi-a răscolit toată fiinţa. Când Rook nu era acolo, mă gândeam la el. Pe durata sesiunilor noastre, inima îmi bătea năvalnic, de parcă tocmai aş fi alergat mai bine de un kilometru. Mă zvârcoleam jumătate din noapte, torturată de secretul ferecat în ochii lui imposibil de pictat,

neliniştită şi înnebunită de lumina lunii care se revărsa prin fereastră şi care puteam să jur că era mai strălucitoare decât orice altă lună dinainte. M-am gândit că aşa trebuie să fie trezirea primăverii. Eram vie într-un fel în care nu mai fusesem niciodată, într-o lume care nu mai părea ştearsă, ci vibra în schimb cu o promisiune care-ţi tăia răsuflarea.

Oh, ştiam că sentimentele mele faţă de Rook sunt periculoase. Şi, incredibil, pericolul a făcut ca totul să fie *mai bine.* Poate că m-au tulburat puţin toţi acei ani singuratici, în care am păstrat mereu un zâmbet politicos îngheţat pe chip, iar nebunia s-a declanşat abia atunci când am savurat ceva nou. Mersul pe muchia unei lame de fiecare dată când schimbam o reverenţă şi o plecăciune, ştiind că un pas greşit m-ar putea arunca în pericol de moarte, îmi făcea sângele să cânte în vene. Jubilam, încântată de propria mea isteţime. Dintre toţi Meşteşugarii din Whimsy, le cunoşteam cel mai bine pe făpturile fermecate. În timp ce zilele mi se scurgeau printre degetele ca apa, alunecând încontinuu oricât de înverşunat m-aş fi agăţat de ele, împingându-mă grăbite spre inevitabilul sfârşit al unui moment care voiam să dureze o veşnicie, certitudinea că aş putea să-i fac faţă lui Rook a devenit de neclintit.

Şi aş fi putut continua să cred asta dacă, în timpul ultimei noastre sesiuni, nu mi-aş fi dat seama ce era în neregulă cu ochii lui.

— Gadfly mi-a împărtăşit că, prima oară când l-ai pictat, picioarele tale nu atingeau podeaua, a zis Rook, şi aşa a început elucidarea misterului. A vorbit ca şi cum ar fi fost doar… Isobel, câţi ani ai? Nu m-am gândit niciodată să întreb.

— Şaptesprezece, am răspuns, şi mi-am desprins ochii de pe tablou pentru a-i urmări reacţia.

În primele noastre sesiuni stătuse rigid ca o scândură, aparent sub impresia că orice mişcare, oricât de neînsemnată, mi-ar afecta munca. Acum, că îl asigurasem că am înaintat suficient de mult încât postura lui nu mai

conta, s-a întins lateral pe canapea ca să poată arunca constant câte o privire pe fereastră, ca şi cum l-ar fi durut să rateze chiar şi un singur nor sau o pasăre trecătoare. Dar, chiar şi aşa, şi-a petrecut cea mai mare parte din timp uitându-se la mine. Legătura dintre noi devenise periculos de nepretenţioasă.

Reacţia lui nu a fost chiar cea pe care o anticipam. Pentru o clipă îndelungată, doar s-a holbat, cu o expresie şocată şi chiar de pierdere aproape, pe chip.

— Şaptesprezece? a repetat el. Cu siguranţă eşti prea tânără pentru a fi o maestră a Meşteşugului. Şi eşti deja un adult, nu-i aşa?

Am dat din cap. Aş fi zâmbit dacă nu ar fi fost expresia de pe faţa lui.

— Sunt tânără. Majoritatea oamenilor de vârsta mea nu performează la acest nivel. Am început să pictez de îndată ce am putut ţine o pensulă în mână.

Prinţul a clătinat din cap, iar privirea i s-a îndreptat spre podea. Preocupat, şi-a atins buzunarul.

— Tu câţi ani ai? am întrebat, uimită de aerul melancolic care coborâse asupra lui.

— Nu ştiu. Nu pot…

S-a uitat pe fereastră. Un muşchi i-a tresărit în maxilar.

— Făpturile fermecate nu prea acordă atenţie anilor, trec atât de repede. Nu cred că-ţi pot spune într-un mod pe care l-ai înţelege.

Oare cum trebuie să fie? Să întâlneşti pe cineva, să creezi o legătură, totul în doar o după-amiază aurie – doar pentru a descoperi că, pentru ea, fiecare minut scurs simboliza un an. Fiecare secundă, o oră. Ar fi moartă înainte să răsară soarele a doua zi. O durere acută, tăcută, mi-a încleştat inima.

Atunci am văzut secretul ascuns adânc în ochii lui. Imposibil, însă era tristeţe. Nu doliul efemer al unei zâne, ci o tristeţe *umană,* sumbră şi nesfârşită, o prăpastie căscată în sufletul său. Nu era de mirare că nu reuşisem să identific defectul. O astfel de emoţie nu aparţinea poporului său. Nu putea aparţine.

Timpul s-a oprit. Până şi firele de praf care străluceau în aer au părut să rămână nemişcate.

Trebuia să fiu sigură de ceea ce văzusem. Prinsă într-o transă, am traversat camera şi mi-am apropiat mâna de obrazul lui, atât de uşor, încât abia l-am atins. Nu era atent şi a făcut o mişcare abia perceptibilă – aproape o tresărire – înainte să se uite la mine. Da, tristeţea era cu adevărat acolo. Şi nu era singură, ci însoţită de durere şi confuzie, la un nivel atât de profund, încât m-am întrebat dacă măcar înţelegea ce simţea sau dacă aceste emoţii erau la fel de străine pentru el cum erau atât de multe aspecte ale făpturilor fermecate pentru noi.

— Te-am jignit? a întrebat el. Îmi pare rău. Nu am vrut să insinuez…

— Nu m-ai jignit.

Cumva, vocea mi-a sunat normal.

— Tocmai am observat ceva la care trebuie să lucrez înainte ca portretul tău să fie gata. Ai putea să-ţi ţii capul aşa pentru câteva minute?

Conştientă că ceea ce fac este de o îndrăzneală imensă, mi-am ridicat cealaltă mână, i-am luat chipul între palme şi l-am întors uşor spre şevalet, în unghiul potrivit pentru ca lumina să-i atingă ochii. În tăcere, mi-a dat voie să-l ating şi să-l aşez în poziţia dorită, privindu-mă în tot acest timp, cu respiraţia încălzindu-mi încheieturile.

Era ultima noastră zi împreună. Prima şi ultima oară când îl voi atinge. Gândul a pulsat între noi ca o bătaie de inimă. Cu privirile înlănţuite, un alt adevăr a devenit neîndoielnic. Am simţit o legătură între noi, la fel de palpabilă ca o strângere de mână. Ştiam că şi el a simţit-o.

Ameţită, m-am dat înapoi şi am curmat acel sentiment înainte să poată lua formă. Pete întunecate mi-au împăienjenit vederea, plutind în colţurile ochilor, şi o panică rece mi-a absorbit aerul din plămâni. Orice ar fi fost asta, trebuia să se sfârşească. Acum.

Să mergi pe muchia unui tăiş e distractiv doar până când lama încetează să mai fie o metaforă.

Muritorilor le păsa prea puţin de edictele criptice ale

Legii Juste, dar unul dintre decretele sale se aplica tuturor la fel: făpturilor fermecate şi oamenilor nu le era permis să se îndrăgostească. Sincer, aproape că era o glumă. Genul de lucruri imortalizate de Meşteşugari în cântece şi ţesute în tapiserii. Niciodată nu s-a întâmplat, niciodată n-ar putea să se întâmple, pentru că, în ciuda flirturilor şi a nevoii lor de atenţie, făpturile fermecate nu puteau simţi ceva atât de real ca iubirea. Sau aşa credeam. Acum mă îndoiam de tot ce mi se spusese despre cei asemenea lui Rook, de tot ce observasem, de regulile simple şi raţionale pe care le luasem de bune întreaga mea viaţă. Legile nu existau fără motiv – sau precedent.

Iar pedeapsa? Oh, ştii cum se termină aceste poveşti. Cu moartea, bineînţeles, cu o singură excepţie. Pentru a-şi salva viaţa – pentru a salva vieţile amândurora –, muritorul trebuie să bea din Fântâna Verde. Dar numai dacă nu îi prind mai întâi făpturile fermecate.

— Aş vrea să stai nemişcat pentru mine, te rog, am spus.

Rugămintea mea a sunat rece, iar scârţâitul scaunului de sub mine s-a auzit ca de la kilometri distanţă. Când am ridicat pensula, nu am îndrăznit să mă uit la Rook şi să-i văd reacţia la atitudinea mea schimbată.

Când lumea mă dezamăgea, puteam mereu să mă pierd în munca mea. M-am retras în acest sanctuar, unde toate celelalte preocupări păleau pe lângă impulsul solicitant şi pretenţios al Meşteşugului. Mi-am concentrat atenţia asupra ochilor lui Rook, a mirosului bogat şi dulce al vopselei în ulei, a urmei senzuale şi strălucitoare pe care pensula o răspândea pe pânza fină – şi pe nimic mai mult. Acesta era Meşteşugul meu, menirea meu. Ne aflam aici doar pentru Meşteşug. Expresia lui ascunsă era ceva ce doar un maestru putea reda şi eram hotărâtă să o surprind întocmai. Tehnica sălăşluia în umbrele irişilor lui – adânci, misterioşi şi înneguraţi, ca întunericul aruncat de o barcă pe fundul unui lac limpede. Nu lucrul în sine, ci forma fantomei pe care a lăsat-o în urmă.

Şi în timp ce lucram m-a cuprins febra, fiorul talentului meu, conştientizarea faptului că eram pe cale de a finaliza

un portret diferit de toate cele pictate înainte. Am uitat cine eram, izbită de această forţă care părea să treacă prin mine ca un val, atât din interior, cât şi din exterior.

Lumina s-a micşorat, dar am observat abia când camera a devenit suficient de întunecată încât să estompeze culoarea din pânză. Emma era acasă; trebăluia aproape în linişte prin bucătărie, încercând să-şi păstreze prezenţa discretă în timp ce le-a strecurat pe gemene la etaj. Încheietura mă durea. De tâmplele mele transpirate erau lipite fire de păr răzleţe. Fără avertisment, m-am oprit pentru a-mi modela pensula şi mi-am dat seama că terminasem. Rook mi-a întors privirea, cu sufletul capturat în două dimensiuni.

Un corn a răsunat în depărtare.

Prinţul a străbătut camera umbroasă dintr-un singur salt, tensiunea vibrând în fiecare fibră a trupului său. Şi-a dus mâna la sabie. Tulburată, primul meu gând a fost că era o altă fiară fermecată, dar sunetul era nepotrivit: înalt şi nazal, cu o tonalitate pură. Am devenit sigură de acest lucru când cornul a răsunat a doua oară. Apoi ecoul s-a sfărâmat, înghiţit treptat de noapte.

Un fior mi-a alunecat pe spate. Deşi o auzi rareori în Whimsy, niciodată nu poţi uita chemarea Vânătorii Sălbatice.

— Isobel, trebuie să plec, a spus Rook, scoţându-şi sabia din teacă. Vânătoarea a pătruns în Ţinuturile Toamnei.

M-am ridicat atât de repede încât mi-am răsturnat scaunul. S-a izbit de podea, eliberând un sunet ca o împuşcătură de muschetă, dar nu am tresărit.

— Aşteaptă! Portretul tău este gata.

S-a oprit, cu mâna pe uşa pe jumătate deschisă. Era cumplit, însă nu voia să se uite la mine. Nu… nu putea. Atunci am ştiut, fără nicio urmă de îndoială, că intenţiona să dispară încă o dată din lumea oamenilor, cu totul şi, în ceea ce privea propria mea viaţă muritoare, pentru totdeauna. Niciunul dintre noi nu-şi permitea să ispitească soarta. Odată ce pleca, nu ne vom mai vedea vreodată.

— Pregăteşte-l pentru a fi trimis în Regatul Toamnei, a

spus el cu o voce goală. O zână pe nume Fern[12] îl va lua peste două săptămâni.

A ezitat. Dar apoi cornul a răsunat din nou şi a adăugat doar:

— Un corb pentru un pericol incert. Şase pentru unul iminent. O duzină pentru moarte, dacă nu poate fi evitată. Vraja este pecetluită.

S-a aplecat sub prag şi s-a năpustit pe uşă. Şi, uite-aşa, dispărea pentru totdeauna.

★

Acum trebuie să-ţi spun cât de nesăbuită sunt. Înainte de acea perioadă cenuşie şi lipsită de viaţă care a urmat plecării lui Rook, mereu luasem în derâdere poveştile în care fecioarele tânjeau după pretendenţii lor absenţi, băieţi pe care abia îi cunoscuseră de o săptămână şi de care nu trebuiau să se îndrăgostească. Sincer, nu avea niciun sens. Nu îşi dădeau seama că viaţa lor însemna mai mult decât afecţiunea dubioasă a unui tânăr prost? Că erau lucruri de făcut într-o lume care nu se învârtea doar în jurul suferinţei lor?

Apoi ţi se întâmplă ţie şi înţelegi că, până la urmă, nu eşti cu nimic diferită de acele fete. Oh, încă par la fel de absurde – doar că li te-ai alăturat, într-un mod destul de umilitor. Dar absurditatea nu face parte din a fi om? Noi nu suntem creaturi nemuritoare care privesc trecerea secolelor de la distanţă. Lumile noastre sunt mici, vieţile noastre sunt scurte şi nu putem să nu sângerăm puţin înainte să ne ducem.

Două zile mai târziu am întocmit un inventar mental al trăsăturilor nefavorabile ale lui Rook, pregătită să mă delectez cu nişte critici vicioase. Era arogant, egoist şi îngust la minte – nevrednic de mine în toate privinţele. Totuşi, pe măsură ce m-am gândit la prima noastră întâlnire, nu m-am putut abţine să nu-mi amintesc cât de repede îmi ceruse scuze, chiar dacă nu avusese nici cea mai mică idee pentru ce-şi cerea scuze. Şi mi-am amintit chipul său, până la cel mai mic detaliu. La sfârşitul

[12] Ferigă.

exerciţiului m-am simţit şi mai mizerabil.

Trei zile mai târziu am presat cele şase schiţe în cărbune pe care i le făcusem între foi de hârtie din ceară, apoi le-am împachetat şi le-am ascuns în spatele dulapului meu, hotărând să nu le mai privesc până nu mai tânjeam să-i văd chipul, un gând la fel de obsedant ca împunsul unei vânătăi proaspete. După-amiaza aurie se sfârşise. Până când îşi va aminti Rook de mine, dacă o va face vreodată, voi fi murit de mult.

Am mâncat. Am dormit. M-am dat jos din pat dimineaţa. Am pictat, am spălat vase, am avut grijă de gemene. În fiecare zi, răsăritul era strălucitor şi albastru. În timpul după-amiezilor fierbinţi, bâzâitul lăcustelor căpăta un ritm monoton. Era mai bine aşa, mi-am spus, înghiţind mantra ca pe o bucată de pâine veche, cu un gust uşor amar.

Era mai bine aşa.

Două săptămâni mai târziu, conform promisiunii, Fern a sosit şi a luat portretul într-o ladă umplută cu stofă şi paie. După a treia săptămână începusem să revin uşor la starea mea obişnuită, dar acum lipsea ceva din viaţa mea şi bănuiam că nu voi mai fi niciodată la fel. Poate că asta era doar o etapă a maturizării.

Într-o noapte am intrat în bucătărie după lăsarea întunericului şi am găsit-o pe Emma adormită la masă, cu mâna curbată în jurul unei sticle de tinctură în pericol să se răstoarne. Ierburi pe jumătate măcinate erau abandonate în mojarul ei, alături de pistil, mirosul lor înţepător persistând în aer. Nu era o întâmplare neobişnuită.

— Emma, am şoptit, atingându-i umărul.

Drept răspuns, a bombănit ceva, însă n-am desluşit cuvintele.

— E târziu. Ar trebui să te duci să te culci.

— Bine, mă duc, a zis ea, înăbuşit, cu capul pe braţe, dar nu s-a mişcat.

I-am luat tinctura din mână şi am mirosit-o, apoi i-am găsit dopul şi am pus-o deoparte. Ştiam ce aş descoperi dacă miroseam respiraţia Emmei.

— Haide!

I-am pus braţul moale peste umerii mei şi am forţat-o să se ridice. Gleznele i-au alunecat înainte să-şi găsească echilibrul. Urcarea scărilor s-a dovedit la fel de interesantă pe cât m-am aşteptat.

Oamenii o confundau tot timpul pe Emma cu mama mea. Copiii, în mare parte, şi cei din afara oraşului – oameni care nu ştiau ce li se întâmplase părinţilor mei sau că Emma, medicul din Whimsy, fusese cea care încercase şi nu reuşise să salveze viaţa tatălui meu. Spre deosebire de mama, el nu murise imediat. Conform zvonurilor, ar fi fost mai bine dacă ar fi făcut-o.

Prin urmare, presupun că nu puteam fi supărată pe Emma pentru viciile ei, chiar şi când, ocazional, mă transformau în îngrijitorul ei, în loc să fie invers. Astăzi trebuie să fi murit un pacient, deşi încetasem să o mai întreb când, cu mult timp în urmă, făcusem legătura. Mai presus de toate, niciodată nu am putut uita că eu eram motivul pentru care încă se afla în Whimsy. Dacă nu aş fi fost eu, responsabilitatea de a o creşte pe fiica surorii ei, copilul bărbatului care murise în braţele ei, ar fi plecat în Lumea Ascunsă de îndată ce ar fi putut. Într-un loc în care vrăjile erau suverane, iar creaturile care le foloseau ca monedă de schimb nu aveau nevoie de medicină umană… Ei bine, viaţa ei ideală se afla în altă parte.

Şi Emmei îi lipsea ceva şi aş face bine să-mi amintesc asta.

— Poţi să-ţi scoţi pantofii? am întrebat, aşezând-o pe marginea patului.

— ’nt bine, a răspuns ea, cu ochii închişi, aşa că i-am scos oricum şi i-am băgat sub cuvertură, ca să nu se împiedice de ei dacă se va trezi în timpul nopţii.

Pe urmă m-am aplecat şi am sărutat-o pe frunte.

Şi-a deschis pe jumătate ochii. Erau maro-închis, aproape negri, ca ai mei – mari, cu o expresie intensă. Avea aceiaşi pistrui împrăştiaţi pe pielea albă şi acelaşi păr des, de culoarea grâului. Înainte de acea întâmplare îngrozitoare, mi le amintesc pe ea şi pe mama glumind că

femeile din familia noastră erau suverane: îşi transmiteau genele fără niciun fel de contribuţie din partea bărbaţilor.

— Îmi pare rău pentru povestea cu Rook, a zis ea, ridicându-şi mâna pentru a trage cu afecţiune de o şuviţă din părul meu identic.

Am înlemnit. Ameţită, am simţit cum mintea mi se clătina la marginea unei prăpăstii.

— Nu ştiu despre ce…

— Isobel, nu sunt oarbă. Ştiam ce se întâmplă.

Acidul mi-a ars stomacul. Vocea mi-a sunat subţire şi tensionată, pregătită să capete un ton strident de apărare.

— De ce nu ai spus nimic?

Mâna i-a coborât pe cuvertură.

— Pentru că nu am putut să-ţi spun ceva ce deja ştiai. Am avut încredere că vei face alegerea corectă.

Cuprinsă de vină în faţa înţelegerii Emmei, ostilitatea mea s-a risipit. Cumva, golul pe care l-a lăsat în urmă părea mult, mult mai rău.

— De asemenea, îmi fac griji pentru tine. Meşteşugul te ţine atât de ocupată şi de izolată, încât nu ai avut şansa de a experimenta… ei bine, atât de multe lucruri. Ne-ar fi greu să ne descurcăm fără vrăji. Dar mi-aş dori…

O bufnitură a zguduit tavanul, urmată de un chicotit diabolic. Am primit cu braţele deschise întreruperea. Cu cât Emma vorbea mai mult, cu atât mă luptam mai tare cu lacrimile care îmi înţepau ochii.

— Oh, la naiba! Gemenele, a spus cu voce răguşită şi a aruncat o privire resemnată spre grinzi.

M-am ridicat repede.

— Nu-ţi face griji. Le verific eu.

Scara veche care ducea la mansardă a scârţâit sub greutatea mea. Când am intrat în dormitorul lor, o încăpere minusculă cu tavan înclinat, suficient de mare pentru două paturi şi un şifonier, gemenele se prefăceau deja că dorm, un vicleşug care nu m-ar fi păcălit nici în absenţa chicotelilor înăbuşite.

— Ştiu că plănuiţi ceva. Scuipaţi tot.

M-am dus la May şi am gâdilat-o. Rareori mărturisea

ceva fără tortură.

— March! a ţipat ea, zguduindu-se sub pătură. March vrea să-ţi arate ceva!

Am pus capăt torturii şi am privit-o scrutător pe March, cu mâinile pe şolduri, încercând să par stoică. Luând în considerare modul în care obrajii îi erau umflaţi, ca două baloane, era pe punctul de a scuipa apă pe toată faţa mea sau, probabil, ceva chiar mai puţin plăcut. Nu puteam arăta slăbiciune. Am bătut din picior şi mi-am ridicat o sprânceană în semn de nerăbdare.

— Bleeeeaah! a zis şi a scuipat o broască râioasă vie pe plapuma ei.

Am clătinat din cap la râsul isteric al lui May.

— Ei, bine, cel puţin nu ai înghiţit-o, am spus pe un ton împăciuitor, încercând să văd partea bună a lucrurilor şi repezindu-mă după creatura umedă şi traumatizată.

Am prins-o înainte să profite de libertate şi să fugă în jos pe scări.

— Acum liniştiţi-vă, bine? Emma are una dintre nopţile ei.

Nu ştiau ce însemna asta, doar că era serios şi că aş găsi o modalitate de a le răsplăti dacă se comportau exemplar.

— Bine, a oftat May, căzând în pat.

M-a urmărit cu un singur ochi.

— Ce ai de gând să faci cu broasca?

— Să o pun undeva cât mai departe de gura lui March.

Cu speranţa că-şi va reveni după inevitabilele coşmaruri, am gândit, închizând uşa în urma mea.

M-am plimbat îngândurată prin casă, unde lumina lunii contura în forme stranii dezordinea care acaparase salonul. O Vervain pe jumătate terminată mi-a zâmbit cu răceală de pe şevalet, purtând o expresie care la fel de bine ar fi putut să fie sculptată pe manechinul unui peruchier. A fost un şoc să lucrez cu ea după Rook, chiar dacă ştiam că noua mea protectoare simboliza doar întoarcerea la normalitate, orice însemna asta în cazul meu.

M-am strecurat prin bucătărie şi am păşit afară, pe iarba

umedă, unde am eliberat broasca râioasă. A ţâşnit în buruieni, spre pădure. De aici, peste câmpul argintat de ochiul lunii, vârfurile copacilor se înălţau deasupra orizontului ca un înveliş noros.

O briză a agitat grâul şi s-a furişat printre firele de iarbă, răcind roua care mi se aşternuse peste degetele de la picioare. Foşnetul semăna cu un oftat. Vântul a suflat din direcţia pădurii şi, o clipă, am crezut că am prins o şoaptă din trecut, o rămăşiţă a acelui miros proaspăt, sălbatic, melancolic, mirosul lui Rook, cel care mi-a capturat inima şi refuza să o descătuşeze. Ştiam ce era. Toamna.

Dintr-odată, pieptul mi s-a umflat cu un dor imposibil de numit, iar o durere mi s-a adăpostit la baza gâtului ca un strigăt mut. Vieţi de trăit mă aşteptau acolo, departe de siguranţa casei mele familiare şi de rutina fără perspectivă. Întreaga lume mă aştepta. M-am simţit străpunsă de dor. Oh, măcar dacă aş fi fost genul care să ţipe.

Mi-am şters mâinile murdare de iarbă şi am păşit înapoi.

Un fâlfâit de aripi a răsunat din stejarul bătrân.

M-am întors, briza răvăşindu-mi părul, şi am văzut un corb în copac. Dar care era – un corb pentru pericol sau un corb pe care-l iubeam?

Înainte să mă pot mişca, Rook stătea deasupra mea. Am avut timp pentru un singur gând: *Ambii.* Pentru că acesta nu era Rook pe care-l ştiam. Pe măsură ce penele i-au căzut de pe trup, adunându-se într-o haină lungă care mătura iarba, a ieşit la iveală un chip furios. Niciun zâmbet reţinut nu îmblânzea această mască dură, glacială, acei ochi violeţi, ca două ametiste, care ardeau intens.

— *Ce ai făcut?* a mârâit el.

Capitolul 5

ÎNTREBAREA NĂUCITOARE a lui Rook m-a înfiorat până în măduva oaselor. Am clătinat din cap, în tăcere. Trebuia să ajung înăuntru.

Anticipându-mi intenţia, m-a înghesuit pe partea laterală a casei şi m-a prins acolo. Nu m-a atins, dar braţele aflate de-o parte şi de alta a umerilor mei şi mâinile puternice care apucaseră lemnul de lângă faţa mea radiau o ameninţare clară. Cu evadarea eliminată ca opţiune, am descoperit că nu-mi puteam desprinde privirea de pe chipul lui. Gura, de obicei expresivă, era comprimată într-o linie albă şi subţire, în timp ce aştepta să răspund. M-aş fi mulţumit cu orice schimbare a expresiei sale glaciale, chiar şi în mai rău, numai să primesc un indiciu în legătură cu ceea ce îi trecea acum prin cap.

— Rook, nu ştiu despre ce vorbeşti, am spus, cu o voce care oglindea descurajarea pe care o simţeam. Nu am făcut nimic.

S-a îndreptat, recăpătându-şi statura impozantă. Uitasem cât era de înalt – abia am reuşit să-mi înclin înapoi capul, suficient de mult pentru a-l vedea.

— Nu mai face pe proasta. Ştiu că ai sabotat portretul. De ce? Lucrezi pentru o altă făptură fermecată? Ce ţi-a oferit ca să mă trădezi?

— Ce mi-a oferit… despre ce *vorbeşti?*

În ochii lui, o licărire. Însă, chiar dacă a apărut o îndoială, şi-a respins cu îndârjire dubiile.

— I-ai făcut ceva, între ultima sesiune şi momentul când mi-a fost trimis. Acum e ceva greşit la portret. Oricine îl priveşte îşi poate da seama.

— Te-am pictat. Atâta tot. Doar asta implică Meşteşugul meu, cum ar putea fi…

Oh! Oh, nu!

— Deci ai făcut ceva, a şuierat el, cu degetele încovoiate pe lemn.

— Nu! Adică, da, am făcut, dar nu a fost un fel de… complot sau… sau sabotaj. Îţi jur. Te-am pictat exact aşa cum eşti. Am văzut, Rook. Am văzut totul, deşi tu poate ai încercat să ţii asta ascuns.

Ei, bine. Poate că sunt talentată, un fenomen artistic, dar nu am pretins niciodată că sunt un geniu. Abia în acel moment mi-a trecut prin minte că tristeţea secretă a lui Rook ar putea fi secretă dintr-un motiv. Ar putea fi un secret chiar şi pentru el.

— Ai văzut totul?

Vocea lui a devenit ameninţător de calmă. S-a înclinat, micşorând distanţa dintre noi, şi m-am simţit prinsă într-o colivie, încolţită din toate unghiurile de trupul său.

— Ce crezi că ai văzut, Isobel, cu ochii tăi de muritoare? Ai văzut vreodată splendorile din Regatul Verii sau ai asistat la căsăpirea unor făpturi fermecate, de o vârstă la fel de înaintată ca însuşi pământul, în munţii de sticlă ce se întind în Ţinuturile Iernii? Ai urmărit generaţii întregi de fiinţe vii cum cresc, înfloresc şi mor în mai puţin timp decât îţi ia o singură răsuflare? Îţi aminteşti ce sunt eu?

În timp ce scândurile îmi împungeau şira spinării, mă micşoram sub avalanşa cuvintelor sale.

— Aş putea să-l schimb pentru tine, am spus, întrebându-mă dacă tocmai îl minţisem.

Chiar dacă viaţa mea ar putea foarte bine să depindă de acest lucru, perspectiva distrugerii operei mele perfecte mi se părea de neimaginat. Era singura piesă de acest fel din întreaga lume.

Buzele lui Rook au eliberat un râs amar, ca un lătrat.

— Portretul a fost dezvăluit public în Regatul Toamnei. Toţi cei din Casa mea l-au văzut.

O clipă, mintea mea a fost golită de orice gând.

— Căcat, am consimţit elocvent, după o pauză.

— Există o singură calea de a-mi salva reputaţia. Vii cu mine în Ţinuturile Toamnei pentru a fi judecată pentru

crima ta. În seara aceasta.

— Aşteaptă…

Rook s-a retras. Ameţită de luna care strălucea direct în ochii mei, m-am trezit mărşăluind după el prin curte, spre câmpul cu spice de grâu ce îmi ajungeau până la umeri. Picioarele mi se mişcau în convulsii şi smucituri, precum cele ale unei marionete controlate de un păpuşar. O panică inutilă m-a prins în mrejele sale. Oricât de înverşunat m-aş fi împotrivit trădării trupului meu, nu mă puteam opri din mers.

— Rook, nu poţi face asta. Nu-mi cunoşti adevăratul nume.

Nu s-a obosit să se întoarcă în timp ce vorbea. Foşnetul hainei lui, măturând totul în urma sa, era singura mea călăuză.

— Dacă ai fi vrăjită, n-ai fi conştientă de acest lucru – m-ai urma de bunăvoie, crezând că ai luat singură hotărârea. Asta nu e nimic mai mult decât o vrajă neînsemnată. Se pare că ai uitat ce sunt cu adevărat. Există o singură zână în toată lumea mai puternică decât mine şi alte două care îmi sunt egale.

— Regele Alder[13], am murmurat.

În depărtare, copacii s-au legănat.

Rook s-a oprit. Şi-a întors faţa în lateral, dezvăluindu-şi profilul, deşi nu s-a uitat direct la mine, de parcă nu ar fi vrut să-şi desprindă ochii de pe altceva.

— Odată ce ajungem în pădure, a zis el, nu rosti acele cuvinte. Nici măcar nu le gândi.

M-a străbătut un fior rece. Singurul lucru pe care-l ştiam despre Regele Alder era că domnise dintotdeauna peste lumea făpturilor fermecate şi că era Lordul Regatului Verii. Influenţa lui s-a răspândit în lung şi-n lat, întemniţând Whimsy în vara sa eternă. În acel moment, părea că toţi copacii şi-au coborât la unison vârfurile, şoptind. Aşteptând să trec pe lângă acele cuie strâmbe şi ruginite, să păşesc pe sub ramurile lor, ca să poată privi şi

[13] Arin. Nume dat mai multor specii de arbori cu frunze ovale, dințate, și cu flori verzui-roșiatice, grupate în amenți.

asculta. Aproape că ajunsesem la marginea curţii; în acel moment, părea că sunt pe punctul de a păşi dincolo de un bazin de lumină într-un întuneric nesfârşit, în care se târau orori. Nu, nu doar că părea – chiar asta se întâmpla.

Nu puteam ţipa. Dacă Emma ar fi fugit afară, nu ştiam ce i s-ar fi putut întâmpla, iar gândul ca gemenele să vadă asta m-a îngrozit. Dar nici nu puteam mărşălui după el, direct în pădurea umbrită din faţă, precum o marionetă care nu opunea nicio rezistenţă.

Înghiţind din greu, mi-am strâns fustele în mâini şi am făcut o reverenţă ciudată spatelui său, aplecându-mi doar partea superioară a trupului.

Prinţul s-a răsucit pe călcâie şi s-a înclinat, aruncându-mi o privire nimicitoare, de parcă m-ar fi ucis pe loc. De îndată ce s-a întors şi a înaintat din nou, am făcut o altă reverenţă. Am repetat acest ritual straniu de patru ori, expresia lui devenind din ce în ce mai furioasă, înainte să simt vraja neînsemnată care îmi controla picioarele furişându-se în sus pe trupul meu, pietrificându-mi talia până a căpătat rigiditatea unei păpuşi de porţelan. Şi cam atât cu acel plan.

Aproape că am plonjat în câmp. Spicele de grâu mă biciuiau peste tot, gâdilând şi zgâriind, agăţându-se de ţesătura aspră a hainelor mele. Când m-am uitat peste umăr, nu am văzut nicio lumină aprinsă în casă. Oare era ultima oară când îmi vedeam căminul? Familia? Şindrilele şi streşinile cu margini argintii, precum şi stejarul cel mare şi bătrân de lângă uşa bucătăriei, mi-au fost, dintr-odată, atât de dragi, încât lacrimile mi-au înceţoşat pe neaşteptate ochii. Rook nu mi-a observat suferinţa. I-ar păsa, chiar şi puţin, dacă m-ar vedea plângând? Poate. Poate că nu. Indiferent de răspuns, nu strica să aflu.

Mi-am îndoit degetele. Bun – încă îmi puteam mişca braţele. Am găsit buzunarul ascuns printre încreţiturile mai largi ale fustei şi am început să trag cu unghiile de o cusătură.

— Rook, aşteaptă, am spus.

Încă o lacrimă fierbinte s-a prelins pe obraz şi mi-a

alunecat în interiorul gulerului.

— Dacă îţi pasă cât de puţin de mine sau dacă ţi-a păsat vreodată, opreşte-te o clipă şi lasă-mă să-mi revin.

A încetinit pasul, până când s-a oprit. Efectul propriului meu marş a dispărut abia când m-am aflat foarte aproape de el; exact ceea ce am sperat.

— Eu, a început el, dar n-am avut ocazia să aud ce fusese pe punctul de a spune.

L-am apucat şi l-am strâns tare de mână, asigurându-mă că inelul pe care îl scosesem din cusătura buzunarului îl apăsa pe pielea goală. Nu era orice inel, ci unul făurit din fier pur.

S-a clătinat, de parcă pământul ar fi fost o poartă care s-a deschis sub el. Apoi şi-a smuls mâna din a mea şi s-a năpustit înapoi, învârtindu-se în jurul meu cu dinţii dezgoliţi într-un mârâit sălbatic. Am tresărit. De-a lungul anilor, observând imperfecţiunile individuale din iluzia în care se învăluia fiecare făptură fermecată, îmi creasem o imagine a felului în care arătau cu adevărat. După cum s-a dovedit, încă nu eram pregătită de o confruntare cu realitatea.

În adevărata sa formă, Rook semăna cu o creatură infernală născută din inima pădurii – nu tocmai hidoasă, dar înfricoşător de inumană. Pielea lui aurie îşi pierduse strălucirea, devenind de o culoare cenuşie şi bolnăvicioasă, obrajii îi erau supţi şi faţa îi era înconjurată de un păr încâlcit, asemenea umbrelor aruncate de un tufiş de mărăcini. Ochii lui luminoşi îmi aminteau de cei ai unui şoim, lipsiţi de milă sau sentimente. Apoi mai erau şi degetele nefireşti de lungi şi flexibile şi, după felul în care îi atârnau hainele, mi-am dat seama că devenise sfrijit ca un schelet. Cei mai înfricoşători erau dinţii, fiecare ascuţit ca un ac în spatele buzei superioare.

Aproape imediat, iluzia restabilită i-a readus culoarea în obraji, acum din nou plini şi sănătoşi şi i-a îmblânzit părul, însă imaginea înfiorătoare fusese întipărită pentru totdeauna în memoria mea.

— Cum îndrăzneşti să foloseşti fierul împotriva mea? a

întrebat el cu o voce răguşită, agonia sugrumând fiecare silabă. Ştii la fel de bine ca mine că este interzis în Whimsy. Ar trebui să te ucid pe loc.

În timp ce inima mi se izbea de coaste, m-am străduit să-mi menţin vocea calmă.

— Ştiu că făpturile fermecate sunt legate de cuvântul lor. Preţuiţi foarte mult corectitudinea. Dacă m-ai ucide pentru că port fier, nu ar fi corect şi necesar să aplici aceeaşi pedeapsă oricui altcuiva vinovat de o infracţiune identică?

A ezitat. Privindu-mă fix, a dat din cap.

— Atunci, dacă voi fi ucisă, toţi locuitorii din Whimsy vor trebui să-mi împărtăşească soarta, până la ultimul copil. Cu toţii purtăm în secret fier, din ziua în care ne naştem până în ziua în care murim.

— Voi, fiinţe îngro…

În alte circumstanţe, consternarea lui ar fi fost comică.

— Întâi mă trădezi, iar acum… acum îmi spui…

A bâjbâit după cuvinte. Evident, nu era obişnuit să fie învins la propriul său joc. Bineînţeles că făpturile fermecate nu puteau să meargă în Whimsy şi să-i ucidă pe toţi; râvneau prea mult după Meşteşug pentru a lua măcar în considerare o astfel de variantă.

Am respirat, căpătând treptat curaj.

— Ştiu că nu pot fugi de tine. Nu are niciun sens să-ţi foloseşti puterile asupra mea, cu atât mai mult când iroseşti energie pe care ai putea să o foloseşti pentru altceva.

Asta, recunosc, era doar o bănuială, un pariu riscant, dar felul în care Rook şi-a apăsat buzele mi-a spus că nu eram prea departe de adevăr.

— Aşa că lasă-mă să merg liber, lasă-mă să-mi păstrez fierul şi voi merge cu tine de bunăvoie – cu trupul, dacă nu cu sufletul.

S-a îndepărtat de mine; un pas, doi, trei prin grâu, apoi s-a răsucit şi s-a îndreptat spre pădure, călcând cu aroganţă. M-am împleticit după el, dispariţia vrăjii fiind singurul său răspuns.

Mintea mă îndemna să încerc să scap. Dar ştiam că mi-aş pune în pericol şansele, poate chiar să le distrug definitiv, dacă încercam acum să fug. Nu am avut de ales decât să-l urmez prin câmp, prin buruieni şi în pădurea care se întindea în faţa noastră, unde doar câţiva oameni mai puseseră piciorul înainte – şi niciunul dintre ei nu s-a întors.

Fiecare muşchi din trup mi s-a încordat în aşteptarea mai multor vicleşuguri de-ale zânelor, dar, surprinzător, obstacolele iniţiale s-au dovedit neplăcut de obişnuite. Am înaintat cu greutate prin frunzişul bogat; respiram cu greutate, îmi bubuiau urechile, iar fustele mi s-au agăţat de picioare, transpiraţia lipindu-mi materialul de piele. Ghimpi mi s-au strecurat în ciorapi şi mă împiedicam de rădăcini şi pietre la fiecare pas. Între timp, Rook se strecura atât de uşor, atât de lin prin vegetaţie, încât ar fi putut la fel de bine să nu fi existat. Din când în când, o ramură se agăţa într-adevăr de umărul lui, doar ca să se retragă, să se elibereze şi să mă lovească în faţă, dar cred că prinţul făcea asta intenţionat.

— Rook.

A tăcut.

— Pădurea e prea întunecată – lumina lunii a dispărut. Nu pot să văd.

O lumină feerică[14] a apărut deasupra mâinii sale ridicate. Vaporoasă şi scânteietoare, avea aceeaşi nuanţă de violet ca ochii lui şi era cam de mărimea unui pumn. A plutit în jos pentru a zbura iute deasupra solului, învăluind marginile frunzelor într-o strălucire fantomatică. Printre primele mele amintiri se număra şi una cu mama în care îmi spunea să nu urmez niciodată astfel de lumini.

Am continuat drumul aparent nesfârşit, înaintând cu dificultate.

— Ăăă…

Mersesem cât de mult am putut fără să aduc asta în discuţie.

[14] Joc de cuvinte, cuvântul *fairy* (în original) având aici o semnificație dublă: „zână” și „feeric”.

— Eu, ăăă, trebuie să mă uşurez.

Când nu a dat niciun semn că m-a auzit, am adăugat:

— Chiar acum.

Abia dacă şi-a întors capul, cu profilul încadrat de lumină feerică.

— Fă-o repede!

Cu siguranţă nu aveam să zăbovesc cu lenjeria sub genunchi într-o pădure întunecată, lângă un prinţ al zânelor. Părea să se aştepte ca eu să mă ghemuiesc şi să fac pipi exact în locul în care stăteam, ceea ce presupun că nu schimba cu aproape nimic situaţia; nu ne aflam pe niciun fel de drum. Dar am vrut să menţin o aparenţă de demnitate, aşa că m-am năpustit într-un frunzar de caprifoi situat la câţiva paşi distanţă şi m-am aşezat de cealaltă parte. Lumina m-a urmat şi s-a agitat ascultătoare la călcâiele mele.

Aproape că am ţipat când am aruncat o privire peste umăr şi l-am surprins pe Rook cum se iveşte în spatele meu ca o umbră mare şi ameninţătoare.

— Întoarce-te! am exclamat.

Din nou, acea privire intrigată cu care mă învrednicise prima oară în bucătărie, dar a dispărut atât de repede, încât nu am putut fi sigură că o întrezărisem cu adevărat.

— De ce trebuie să o fac? a întrebat el, pe un ton rece şi princiar.

— Pentru că acest lucru e privat! Ai petrecut întregul drum cu spatele întors, cu siguranţă poţi face asta şi acum, măcar pentru câteva secunde. Şi nu voi putea face nimic dacă te uiţi la mine.

Asta, cel puţin, l-a convins. Dar în timp ce mă răsuceam în tufiş ca o găină care se cuibăreşte, cu fustele îngrămădite în jurul meu şi ţesătura fină a hainei lui Rook atingându-mi uşor părul ori de câte ori se mişca, vezica mea pur şi simplu refuza să coopereze. Cu atât mai mult când, pentru a-mi distrage atenţia, mi-am lăsat ochii să cutreiere prin pădure şi am văzut un inel de zână[15] în

[15] În original, *a mushroom circle.* În traducere liberă, un inel/cerc de zână reprezintă un grup de ciuperci care apar în cerc, în mod natural,

apropiere. Fiecare pălărie otrăvitoare era la fel de lată ca o farfurie, cu muşchiul dintre ele presărat cu flori albe minuscule. Legendele spun că făpturile fermecate foloseau astfel de portaluri pentru a călători pe căile zânelor. Gândul ca o altă zână să apară deodată din neant m-a cutremurat.

A răsunat un corn. Când am auzit melodia înaltă, vibrantă, mi s-a ridicat tot părul de pe trup; nu sunt mândră să recunosc că, fix în acel moment, am udat florile de caprifoi.

Rook m-a apucat de braţ, trăgându-mă în picioare în timp ce îmi aranjam hainele.

— Vânătoarea Sălbatică, a zis el.

Şi-a scos sabia în faţa mea şi m-a târât înapoi prin tufişuri, cu celălalt braţ peste pieptul meu, de parcă mă ţinea ostatică.

— Nu ar fi trebuit să ne găsească aici, în niciun caz atât de repede. Ceva nu este în regulă.

Nu era un moment prielnic pentru a mă plânge, aşa că mi-am ţinut gura închisă, dar nu m-am putut abţine să-i zgârii braţul în semn de protest. Purta din nou broşa în formă de corb, care era prinsă la înălţimea potrivită pentru a mă înţepa în ceafă.

— Încetează! De îndată ce câinii vor pune ochii pe noi, se vor arunca direct asupra ta. Uciderea lor e floare la ureche, dar protejarea unui muritor în acelaşi timp… Trebuie să faci tot ce îţi spun, fără ezitare.

Cu gâtul uscat, am încuviinţat din cap.

Prin tufişuri, o formă spectrală s-a avântat spre noi în salturi, emanând o lumină proprie, plăpândă. Nu era un câine viu, ci o fiară fermecată. A furat înfăţişarea unui câine de vânătoare, cu picioare lungi şi blană lucioasă, răvăşită, dar ştiam să privesc dincolo de suprafaţă şi, în curând, iluzia a pâlpâit ca flacăra unei lumânări, atât de repede, încât am rămas doar cu impresia a ceva vechi sub nălucire, ceva mort, întunecat şi închegat cu liane şi frunze moarte. Fără să facă niciun zgomot, s-a aruncat peste

în zonele împădurite, pe pajişti sau pe câmpii.

caprifoi, cu ochii săi neobişnuiţi, moi şi lichizi, fixaţi asupra mea. O duhoare de putregai uscat a ajuns la mine înainte ca sabia lui Rook să lovească şi să reducă monstrul la o ploaie de crenguţe încâlcite cu oase umane, rămăşiţele zornăind în aer şi izbind cu un bufnet stins pământul. Apoi, când fiara a murit, un sunet liniştit şi muzical s-a înălţat din osemintele sale; aproape că sunase ca oftatul unei femei.

Un cor de urlete a măturat pădurea. M-am cutremurat în braţele lui Rook. Cântecul de jale iernatic era atât de solitar, atât de înfricoşător de trist, încât mi-a fost greu să cred că acele voci aparţin fiarelor care voiau mă ucidă.

Ascultându-le glasurile, Rook a scos un zgomot dispreţuitor; am simţit vibraţia sunetului în pieptul său. Şi-a băgat sabia în teacă şi m-a întors cu faţa spre el.

— Sunt mai bine de o duzină de creaturi şi toate se vor năpusti asupra noastră deodată. Nu putem lupta. Trebuie să fugim.

Era evident că ideea de a fugi l-a înfuriat.

— Nu pot…

— Da, ştiu, a zis el, aruncându-mi o privire scurtă, imposibil de citit. Dă-te la o parte!

Vântul a năvălit printre copaci, măturând o rafală ameţitoare de frunze prin pădure, care s-a izbit de Rook cu forţa unui val. Apoi prinţul a dispărut şi, în locul lui, un cal masiv a nechezat şi a lovit cu copitele pământul, urmărindu-mă cu ochi palizi şi tulburători. Cu siguranţă, era el, aşa cum fusese şi când luase înfăţişarea unui corb. Lumina feerică şi firavă care plutea deasupra umărului meu a dezvăluit o urmă de cafeniu în pielea sa, altfel neagră. Coama şi coada erau ciufulite, cu blană deasă şi încurcată. S-a lăsat în genunchi lângă mine, mişcându-şi nerăbdător capul.

Eram pe punctul de a încălca o altă regulă a vieţii din Whimsy.

Dacă un câine necunoscut te urmăreşte noaptea, nu te opreşti să te uiţi la el. Dacă te trezeşti şi găseşti o pisică străină în curtea ta, privindu-ţi casa, nu deschizi uşa. Şi,

mai presus de toate, dacă vezi un cal superb lângă un lac sau la marginea unei păduri, nu încerci niciodată să-l călăreşti.

Cum ar spune Emma: *Oh, la naiba!*

Mi-am scos repede inelul şi l-am pus la loc în buzunar. Oricât de nerăbdătoare eram să mă răzbun pe Rook, părea destul de neproductiv să-l forţez să revină la forma sa normală când eram pe punctul de a fi devorată de acei câini. Am tras adânc aer în piept, apoi am încălecat pe spatele lui lat, cu fustele strânse în jurul coapselor, şi mi-am îngropat degetele în coama sa.

S-a ridicat pe picioarele din spate, cu muşchii puternici încordându-i-se sub piele, şi a pornit într-un galop care înghiţea pământul. Chiar şi agăţată de el ca şi cum viaţa mea ar fi depins de asta – bine, viaţa mea chiar depindea de asta –, abia am reuşit să nu cad: de fiecare dată când copitele loveau pământul, mă ridicam complet de pe spatele lui, apoi eram trântită înapoi cu o forţă atât de zdruncinătoare, încât deja simţeam cum îmi amorţeşte fundul de durere. Ori de câte ori sărea în lateral pentru a evita un copac, eram pe punctul de a cădea. Respira între picioarele mele precum foalele unei forje, iar cu fiecare mişcare a muşchilor săi lungi şi puternici mi se reamintea că stăteam pe o creatură de zece ori mai mare – sau poate chiar mai mult – decât mine. Pământul era foarte departe.

Am decis că nu îmi place să călăresc.

Urletele ne-au urmat, răsunând din ce în ce mai aproape. După câteva minute am desluşit siluete albe elegante care ţâşneau asemenea unor săgeţi pe ambele laturi ale pădurii. Cei mai apropiaţi doi câini au accelerat, apoi şi-au înclinat treptat trupurile, formând un V întors pentru a ne tăia calea. Un gol în coronament a permis unei raze să se strecoare printre ramuri, iar când fiarele au sărit în lumina lunii, blana lor fantomatică a dezvelit scheletele de dedesubt, din scoarţă subţire. Boturi larg deschise dezvăluiau fălci spinoase şi din locul unde ar fi trebuit să fie ochii ne urmăreau goluri adânci.

Rook a nechezat şi s-a repezit înainte, eliminând

distanţa dintre noi şi câini. Fiarele s-au întors şi dinţii le-au scânteiat în noapte, dar mult prea târziu – le-a călcat în picioare, reducându-le la nişte mănunchiuri de surcele sub copite.

Am simţit o urmă de îngâmfare în salturile lui şi în felul în care îi privea pe ceilalţi câini, acum rămaşi în urma noastră, cu urechile lipite de craniu, provocându-i să se apropie. Aşa cum se spune, mândria apare înainte de o prăbuşire. Am pătruns într-un luminiş, iar Rook s-a oprit brusc înainte să se ciocnească de silueta care stătea în mijlocul acestuia, direct în calea noastră.

Nu mai văzusem niciodată o zână din Regatul Iernii. Ele nu vizitau Whimsy. Uneori, mă întrebam cum arătau fără să folosească nimic din Meşteşugul uman, nici măcar haine. Acum mi-am primit răspunsul.

Fiinţa era extraordinar de înaltă, mai înaltă decât Rook, şi nu se folosea de nicio iluzie pentru a-şi altera înfăţişarea. Pielea albă ca oasele era perfect întinsă pe o faţă subţire, colţuroasă şi lipsită de graţie, înconjurată de un păr la fel de alb, aparent uşor ca fulgul. Mi-am format doar această vagă impresie a trăsăturilor sale, pentru că ochii făpturii mi-au atras şi menţinut atenţia, ochi de o nuanţă verde-jad, ca nişte pietre lustruite, enigmatici şi în acelaşi timp hipnotizanţi, animaţi de interesul nemilos al unei pisici de casă care urmărea moartea unui şoarece rănit. Imediat am ştiut că privesc o creatură atât de îndepărtată de ceva omenesc, încât, chiar dacă ar vrea, nu ar fi în măsură să ne imite obiceiurile.

De la degetele de la picioare până la guler era îmbrăcată într-o armură făurită din scoarţă neagră, brăzdată de trecerea timpului, care părea să-i fi crescut pur şi simplu peste trup, lăsându-i doar capul expus. A făcut un gest curtenitor şi pompos cu mâna, atrăgând atenţia asupra ghearelor sale îngălbenite, lungi de câţiva centimetri. Rook şi-a smucit şi coborât botul în ceea ce am presupus că trecea drept o plecăciune iritată.

— Oh, Rook! a exclamat cu o voce înaltă, nu foarte diferită de urletele stranii ale câinilor. Nu ştiam că ai

companie. Interesant, nu-i aşa? Ce crezi că ar trebui să facem?

Ochii aceia teribili s-au fixat asupra mea şi zâna a zâmbit, dar, deşi gura i s-a mişcat, restul feţei a rămas exact la fel.

Rook a lovit pământul cu copitele, apoi, luându-mă prin surprindere, s-a ridicat pe jumătate pe picioarele din dos. Şi-a dat brusc capul pe spate şi am reuşit cu greu să nu alunec, înconjurându-i gâtul cu braţele. I-am simţit pulsul agitat sub piele, fiecare bătaie de inimă ca o lovitură, iar sudoarea i-a umezit blana mătăsoasă.

— Nu-ţi face griji, nu voi face nimic acum.

Cu întârziere, creierul meu paralizat a observat că făptura – ea – era de sex feminin. Sau cel puţin asta indica vocea.

— Până la urmă, jocul s-a schimbat. Pur şi simplu trebuie să ne gândim la un nou set de reguli. Nu ar fi sportiv să lupţi până la moarte aici, în acest luminiş, după ce ai fost întârziat de un muritor. Salutare! a adăugat ea, aplecându-se în lateral pentru a mă privi mai bine.

Zâmbetul graţios i-a rămas în continuare agăţat pe chip, neschimbat, la fel de uitat ca o pălărie aruncată pe un cuier.

— Bună seara, i-am răspuns, conştientă că, în afară de Rook, bunele maniere erau singura mea protecţie.

— Eu sunt Hemlock[16], din Casa Iernii.

Într-o tăcere mai adâncă decât zborul unei bufniţe, câinii s-au repezit în interiorul luminişului, apărând de pretutindeni. S-au învârtit în jurul picioarelor ei, apoi şi-au apăsat capetele înguste de mâinile zânei.

— Încă dinainte ca cel mai bătrân copac din pădure să-şi strecoare întâia rădăcină în pământ, am fost stăpâna Vânătorii Sălbatice.

Era doar imaginaţia mea? Sau chiar am auzit câinii şoptind între ei – un murmur blând, care îmi amintea de vocile unor femei vorbind în taină, neliniştit, în spatele unei uşi închise?

[16] Cucută, o plantă erbacee otrăvitoare.

Am înghiţit în sec, încercând să nu mă gândesc la ce se afla înăuntrul lor.

— E o plăcere să te întâlnesc. Numele meu este Isobel. Sunt, ăăă, o portretistă.

— Nu am nici cea mai vagă idee ce înseamnă asta, a spus Hemlock, zâmbind. Acum, Rook…

Rook s-a mişcat în lateral şi i-a răspuns printr-un ţipăt cabalin care îţi îngheţa sângele în vene.

— Oh, nu fi nepoliticos! Nu trebuie să continuăm doar pentru că suntem în război unul cu celălalt. După cum urma să spun înainte să mă întrerupi, cred că ar trebui să echilibrăm şansele, aşa că îţi voi oferi un avans. Dacă, din întâmplare, câinii mei te ajung din nou din urmă, atunci voi avea cale liberă să te rup în bucăţi. Cum ţi se pare?

Precum un şarpe, Rook şi-a întins sinuos capul înainte şi a muşcat aerul dintre ei. Înspăimântată, mi-am dat seama că voia să o înfrunte. Mi-am ascuns faţa în coama lui, astfel încât Hemlock să nu mă vadă cum îi vorbesc.

— Te rog, du-te, am spus încetişor. Poate tu ai putea supravieţui acestei lupte, dar eu, nu, iar fără mine nu-ţi vei salva niciodată reputaţia.

Pielea de pe umeri i-a zvâcnit, ca şi cum ar fi alungat o muscă.

— Merită cu adevărat vrajbele din regatul tău? Sunt atât de importante?

Şi-a întors capul. Unul dintre ochii lui s-a fixat asupra mea şi a fost îngrozitor să zăresc inteligenţa ascunsă acolo, o inteligenţă care nu-şi avea locul în forma animalului pe care o purta.

— Te rog, am şoptit.

Rook s-a smucit de parcă l-aş fi tăiat, apoi a schimbat brusc direcţia şi i-a ocolit pe Hemlock şi pe câinii ei pentru a galopa în întunericul care aştepta.

— Grăbeşte-te, Rook! a strigat Hemlock în spatele nostru, un îndemn strident, aproape disperat. Voi veni în curând după tine! Aleargă cât poţi de repede!

Mi-am înfăşurat coama lungă a lui Rook în jurul încheieturilor şi am riscat să arunc o privire peste umăr.

Armura lui Hemlock se contopea atât de bine cu pădurea, încât am văzut doar chipul ei palid şi înspăimântător îndepărtându-se treptat, până când ramurile şi frunzele au ascuns-o complet. Cornul Vânătorii Sălbatice a răsunat din nou. Mi-am dat seama că mă uitasem destul de bine la Hemlock şi nu avea niciun corn.

Rook alerga de parcă ar fi fost fugărit de diavol. M-am concentrat pe un singur lucru, să nu cad, ignorând peisajul care se perinda fulgerător în jurul meu. O vreme am fost conştientă doar de ritmul puternic al copitelor sale izbind solul, de căldura înăbuşitoare răspândită de trupul său, de bucăţile de pământ, dure şi ascuţite, care îmi atacau stăruitor picioarele. Apoi, o formă luminoasă a trecut iute prin faţa mea şi mi s-a agăţat de guler. La început, nu am recunoscut bucăţica galbenă care fâlfâia: era o frunză. Apoi, totul s-a schimbat.

Mi-am ridicat capul. Mi s-a tăiat răsuflarea. Admiraţia s-a prelins din mine, mai luminoasă decât un răsărit care învăluie orizontul, mai îmbătătoare decât o cupă de şampanie.

Eram în Ţinuturile Toamnei.

Întunecoasă cum era, pădurea strălucea. Frunzele aurii sclipeau pe lângă noi asemenea scânteilor prinse în curentul unui foc. Un covor stacojiu se întindea în faţa noastră, bogat şi neted precum catifeaua. Înălţându-se din solul pădurii, rădăcinile negre şi încâlcite răspândeau o ceaţă albăstruie, care micşora trunchiurile celor mai îndepărtaţi copaci până la simple siluete fantomatice, lăsând totuşi neatinse nuanţele luminoase ale frunzelor. Un muşchi bogat, de culoarea aramei terne, îmbrăca ramurile într-o ţesătură pestriţă. Aerul rece era impregnat de mirosul proaspăt al sevei de pin, îmbinat cu parfumul înecăcios al frunzelor uscate. Mi s-a pus un nod în gât. Nu puteam să privesc în altă parte. Era prea mult, prea repede. Nu aş fi niciodată capabilă să savurez totul – trebuia să preţuiesc fiecare frunză, fiecare bucată de scoarţă, fiecare fărâmă de muşchi. Mi-am încleştat degetele în coama lui Rook, tânjind cu lăcomie după

pensula mea, după şevaletul meu. Îndreptându-mi trupul, am lăsat vântul să mă răvăşească şi să-mi umple plămânii, acum la un pas să explodeze. Tot nu era suficient. După şaptesprezece ani în care am trăit într-o lume care nu se schimba niciodată, mă simţeam ca şi cum tocmai aş fi aruncat un pulover sufocant de lână pentru a mă delecta, pentru prima oară, cu atingerea brizei pe piele. Nimic nu ar mai fi vreodată suficient.

Când Rook a încetinit ritmul, absenţa vântului care îmi rupea hainele, precum şi a sunetului şi a mişcării galopului său, m-au lăsat, în mod straniu, îndurerată, de parcă îmi lipsea ceva. Gândurile mi se învârteau, iar sângele îmi curgea năvalnic prin vene. Fiecare sunet părea înăbuşit după cursa nebunească – copitele lui abia dacă tulburau covorul moale al pădurii. Aburul îi ieşea pe nări într-o tăcere perfectă. În cele din urmă, s-a lăsat în genunchi în mijlocul unei poieni. Am alunecat de pe spatele lui, cu picioare slăbite şi tremurânde, şi m-am întors lent, şovăitor, într-un cerc.

Niciun corn nu răsuna în depărtare, niciun lătrat de câine nu tulbura aerul ceţos. Aici nu bâzâiau lăcuste – pădurea găzduia doar muzica greierilor, pleoscăiturile broaştelor, sunetul liniştit al ghindelor care cădeau din copaci. Nici măcar un singur corb nu se adăpostea deasupra mea. Pericolul trecuse.

Prin urmare, când mi-am încheiat pirueta, am înlemnit la vederea lui Rook în forma sa normală, cu sabia scoasă din teacă.

Şi am uitat cu totul să gândesc când a întors lama asupra lui.

Capitolul 6

NU AM protestat. Nu am ţipat. Orice ar fi făcut, nu eram nici dispusă, nici capabilă să-l ajut.

A îngenuncheat, cu sabia în mână şi mâneca dreaptă suflecată până la cot. O buclă umedă, agăţată de frunte, era singurul semn care a mai rămas din fuga noastră nesăbuită, din transpiraţia care-i acoperise până atunci gâtul şi umerii. Liniştit, s-a uitat într-o parte, iar apoi, cu o lovitură feroce, şi-a trecut lama peste palmă. Sângele a stropit muşchiul de la picioarele sale. Avea o culoare mai palidă decât cel uman şi era mai gros, de parcă ar fi fost amestecat cu sevă de copac.

Odată ce efectul şocului a trecut, am înţeles că Rook se folosea de un fel de magie a zânelor. Orice ar fi fost, speram să doară. Poate chiar l-ar slăbi într-un mod pe care l-aş putea folosi în avantajul meu.

— Ai spus că mai există doar alte două făpturi fermecate la fel de puternice ca tine, am zis, făcând o reverenţă pentru a-i atrage atenţia. Am crezut că te referi la regenţii Regatelor Primăverii şi Iernii. Hemlock este unul dintre ei?

Prinţul şi-a şters mâna de muşchi, s-a îndoit peste genunchi într-o plecăciune perfectă şi s-a ridicat. Tăietura dispăruse – deşi nu aveam de unde să ştiu dacă a fost cu adevărat vindecată sau doar ascunsă de iluzia sa. Am realizat că ar fi în stare să recurgă la a doua variantă din mândrie.

— Toţi avem, haruri diferite, unii mai multe ca alţii. Eu îmi pot schimba forma şi, ca prinţ, pot comanda puterea sezonului meu. Hemlock este cunoscută pentru iscusinţa ei în luptă, dar nu este un Lord al Iernii. Poate – dacă aş rămâne fără magie sau dacă aş alege să nu o folosesc – aş putea să o înfrunt ca pe un egal în luptă fizică.

Buzele i s-au curbat. M-am întrebat cât de des îşi dorea să poată minţi.

— Atunci, fiarele ei fermecate trebuie să fie un pericol pentru tine, m-am hazardat, intuind oportunitatea de a afla mai multe despre punctele lui slabe. Dacă nu una sau două, întreaga haită luptând alături de ea.

Printr-o mişcare violentă, şi-a băgat sabia în teacă şi s-a îndreptat spre mine cu paşi mari, oprindu-se doar când aproape că ne-am atins. Şi-a coborât privirea, iar eu mi-am ridicat-o. I-am simţit răsuflarea pe faţă; gâfâia. Inima mi-a tresărit. Până la urmă, era puţin obosit.

— Sunt un pericol pentru *tine,* muritoareo, nu pentru mine. Ai văzut cum m-am descurcat cu thanedumul. De câte ori trebuie să-ţi amintesc? Sunt un *prinţ.*

— Da, ştiu!

Nu m-am clintit niciun centimetru.

— Nu e ca şi cum mi-ai fi dat şansa de a uita acest lucru.

De parcă l-aş fi pălmuit, şi-a îndreptat umerii, apoi şi-a dezvelit dinţii. Mi-am păstrat calmul, rezistând dorinţei de a-mi atinge inelul.

— Pur şi simplu nu înţeleg nimic din ce se întâmplă. Fiare fermecate, conflictul dintre Casele voastre, de ce naiba te urmăreşte Vânătoarea Sălbatică de secole, dacă Hemlock ştie că nu poate câştiga. Presupun că este prea mult de procesat pentru creierul meu stupid de muritoare.

Rook s-a relaxat. În mod enervant, nu a sesizat sarcasmul.

— Hemlock este Vânătorul, a răspuns el. Ea se supune voinţei şi chemării Regatului Iernii, care vrea să răspândească îngheţul şi gerul peste Ţinuturile Toamnei.

— Cornul, am murmurat. Îi porunceşte. Nu are de ales.

El a dat din cap.

— Pentru ea, Vânătoarea reprezintă totul. Este singurul ei scop. Va vâna până va muri şi, în final, nu va mai trebui să vâneze.

Printre coroanele copacilor s-a strecurat vântul, iar frunzele au început să cadă de-a lungul poienii ca mii de picături de ploaie. M-am gândit la chipul înspăimântător al

lui Hemlock pierzându-se în întuneric, la felul în care ţipase la noi să fugim. Un fior mi-a străbătut trupul. În cele din urmă, aerul rece şi înţepător al toamnei mă prindea din urmă.

Sau nu? Atunci m-am întrebat dacă mă înfiorasem vreun pic, pentru că tremurul a continuat şi a continuat, ridicând pământul de sub picioarele mele. M-am dat înapoi, dar nu exista nicio scăpare în faţa cutremurului neobişnuit care a urmat. Începând din locul în care Rook îşi vărsase sângele, un strat de muşchi împodobit cu flori de un albastra pal, nu mai mari decât vârful degetului meu, s-a întins deodată drept înainte şi s-a desfăşurat peste poiană, urcând ca un înveliş care părea să clocotească până la jumătatea trunchiurilor copacilor – şi pe propriile mele picioare. Am ţipat şi mi-am eliberat bocancii, trimiţând în zbor mănunchiuri de muşchi în timp ce îmi scuturam puternic fustele.

— Întoarce-te, a spus distant Rook, urmărindu-mă dintr-o parte.

Pentru o clipă, folosise vechiul său ton, de parcă am fi fost din nou prieteni, în salonul meu.

Şi m-am întors, incapabilă să mă abţin. Copacii poienii creşteau, înălţându-se din ce în ce mai mult, iar ramurile lor se întindeau unele către celelalte deasupra capului meu. În centru, unde s-au întâlnit, s-au răsucit şi împletit ca nişte fâşii de dantelă sub cerul scânteietor al nopţii. Pentru a sigila golurile, puieţi mai mici se strecurau cu greutate din muşchiul dintre copacii mai mari, plini de frunze noi tremurânde, deja scufundate în culorile toamnei. Toate acestea se întâmplau aproape în tăcere, doar scârţâitul, freamătul sau pocnetul lemnului care se extindea marcând schimbarea.

A fost ca şi cum aş fi privit poiana îmbătrânind un secol în doar câteva secunde. Dar nicio poiană nu ar îmbătrâni aşa în mod natural: stăteam într-un spaţiu deschis, în care copacii se răspândeau în jurul şi deasupra mea, ca o catedrală. Ramurile lor erau atât de strâns împletite, încât semănau cu contraforturi zburătoare; niciun talent, nicio

artă a Meşteşugului nu ar putea surprinde măreţia sau splendoarea acestei anticamere care pulsa de viaţă. Privind drept în sus, m-a luat ameţeala. Din înălţimile cufundate în tăcere, frunze stacojii erau răpite de vânt, apoi mângâiate de razele lunii în timp ce coborau.

M-am învârtit.

— Sângele tău a făcut asta.

Rook mă urmărea, cu ochii împăienjeniţi de emoţii contradictorii: fascinaţie în faţa reacţiei mele de muritoare. Speranţa că aş socoti frumos ceea ce crease. Iar mai adânc, tristeţe, la fel de dureroasă ca o rană deschisă.

Disperarea i-a întunecat fulgerător trăsăturile. S-a străduit să se liniştească, să-şi recapete controlul, dar nu a putut, într-un final, cu o fluturare dramatică a hainei, s-a răsucit pe călcâie, mi-a întors spatele, şi-a scos sabia câţiva centimetri din teacă şi s-a prefăcut că inspectează lama.

— În seara aceasta vei fi în siguranţă aici, a spus el, pe un ton hotărât. Vânătoarea nu va putea să ne adulmece într-o poiană cu scoruşi de munte[17] şi, chiar dacă din întâmplare Hemlock ar găsi acest loc, nicio fiară fermecată, nicio făptură fermecată vie nu ar putea crea o breşă în magia pe care tocmai am înfăptuit-o.

Gândul că tot ce a rostit era adevărul pur mi-a tăiat respiraţia. Era arogant, aproape insuportabil, dar, Dumnezeule, puterea pe care o avea… Şi iată-l aici, la fel de confuz de propriile sale emoţii precum un copil, târându-mă pentru a fi judecată din cauza unui tablou. Nu-mi venea să cred că, nu mai departe de acea dimineaţă, mă gândeam că sunt îndrăgostită de el. Am clătinat din cap. Incredibil.

— Zece mii de ani, dar se comportă ca şi cum ar avea cinci, am mormăit în sinea mea, bătătorind pământul cu bocancul pentru a-l inspecta.

— Ce ai spus? s-a interesat Rook, pe un ton glacial.

[17] În original, *rowan,* un copac mic şi foios din familia rozaceelor, care mai poartă şi numele de „scoruş păsăresc”.

Bineînţeles că făpturile fermecate erau binecuvântate cu un auz impecabil.

— Nimic.

— Ai spus tu ceva, dar, orice ar fi fost, sunt convins că e sub demnitatea mea.

Cu un pocnet, sabia i-a alunecat înapoi în teacă.

— Acum întinde-te şi odihneşte-te. În zori ne vom continua drumul.

Oricât de puţin dispusă eram să urmez ordine, nu mă ajuta cu nimic să stau trează din pură încăpăţânare. M-am plimbat prin poiană până când am găsit o masă compactă de muşchi de care îmi puteam sprijini spatele – am presupus că era un buştean înghiţit de vegetaţie – şi m-am ghemuit cu faţa spre Rook, care rămăsese în picioare, cu spatele la mine. Mi-am pus inelul înapoi pe deget, recunoscătoare să am cel puţin un anumit grad de protecţie, oricât de mic. Dar acum mă confruntam cu o altă problemă. Nu-mi puteam imagina cum voi adormi.

Probabil că Emma şi gemenele nu observaseră că am plecat. O vor face dimineaţă, când o să-mi găsească patul gol. Ce o să facă Emma? Renunţase la tot pentru a mă creşte. Promisese, pe patul de moarte al tatălui meu, să aibă grijă de mine. Iar acum, fără niciun cuvânt, dispărusem în mijlocul nopţii. Cu excepţia cazului în care eram foarte norocoasă şi foarte ingenioasă (trebuia să fiu în continuare sinceră cu privire la şansele mele), nu va afla niciodată ce mi se întâmplase. Mă va aştepta pentru totdeauna. Părea un gând mult prea crud de îndurat.

Mi-am amintit că avea găini fermecate: garantat, fiecare depunea câte şase ouă pe săptămână. O dată la două luni, o stivă de lemne pentru foc apărea, în mod magic, în afara casei. La fiecare paisprezece zile, o altă zână aducea o gâscă grasă; şi, curios, datorită unei înţelegeri formulate cu neîndemânare, o grămadă de exact cincizeci şi şapte de nuci se materializa în faţa uşii ori de câte ori cânta un sturz în stejarul nostru. Gemenele îi vor crea probleme, dar Emma va fi bine. Nu-i aşa?

În cele din urmă, Rook s-a aşezat la câţiva paşi distanţă.

Avea o postură elegantă, graţioasă, cu un braţ sprijinit de genunchi. Poate ştia că mă uitam şi s-a pus într-o poziţie care să-l avantajeze: niciodată nu arătase atât de chipeş. Nu – credea că adormisem. Cumva ştiam că asta era explicaţia, pentru că îşi scosese broşa în formă de corb şi o răsucea în mâini. În spatele lui, frunzele stacojii continuau să descindă prin lumina lunii, asemenea petalelor de trandafir iluminate de vitralii argintate.

Îndurerată, m-am întrebat dacă Emma va crede că fugisem intenţionat cu el. Cu doar câteva ore în urmă, dovedise cât de bine mă cunoştea. Dacă aşa stăteau lucrurile, trebuia să-şi dea seama că, oricât de precaută aş fi fost cu făpturile fermecate, îmi dorisem să-l revăd pe Rook mai mult decât orice pe lume. Poate că va fi veşnic torturată de posibilitatea ca propriile ei cuvinte, pline de regret, să fi fost cele care mă încurajaseră să fug. Poate va crede că le abandonasem pe ea şi pe gemene, fără să mă obosesc să-mi iau rămas-bun, şi că hotărâsem, într-un final, că a avea grijă de familia mea e o povară.

Atunci mi-a trecut prin minte că imaginaţia mea ţesea scenarii siropoase din ce în ce mai nerealiste şi că, dacă îmi plângeam de milă, nu aveam puterea de a le opri să devină reale. M-am gândit la Emma cum bea prea mult din tinctura ei şi se prăbuşeşte. M-am gândit la gemene cum îmi răscolesc camera, căutând orice indiciu care le-ar putea spune unde plecasem şi găsind schiţele cu Rook în spatele dulapului. O lacrimă fierbinte mi s-a prelins pe obraz. Am respirat pe gură pentru ca el să nu mă audă suspinând prin nasul înfundat. În cele din urmă, am plâns până la epuizare. Genele mi-au căzut, iar vederea mi s-a înceţoşat. Nu-mi amintesc când am adormit.

Când m-am trezit, totul era auriu. Lumina care îmi mângâia faţa era aurie, căldura era şi ea aurie. Am simţit că plutesc într-un ocean de miere sau de chihlimbar. Parfumul toamnei m-a înconjurat, m-a cuprins, tăinuind la bază o esenţă neobişnuită, un miros sălbatic, masculin, dar nu-tocmai-uman, care dintr-odată m-a alinat şi s-a furişat adânc în trupul meu, asemenea aurului topit şi turnat într-

un creuzet.

De asemenea, cineva îmi pieptăna părul cu degetele.

— Încetează! am strigat, ridicându-mă brusc în capul oaselor, neliniştită.

Haina lui Rook a căzut de pe umerii mei şi m-am uitat împrejur până când l-am găsit zâmbind în spatele meu, mulţumit de sine.

— Ce crezi că faci?

— Ţi-au mai rămas câteva crenguţe în păr, a zis el şi a întins din nou mâna spre mine.

I-am interceptat-o cu a mea, mai exact cu cea pe care îmi pusesem inelul, sau cel puţin am încercat, pentru că a ţâşnit în picioare înainte să reuşesc, coborându-şi privirea pentru a se uita cu înverşunare la mine.

— Rook, am zis, încercând să-mi menţin vocea calmă, trebuie să promiţi că niciodată nu o să mă mai atingi fără permisiunea mea.

— Pot să ating pe oricine doresc.

— Ai stat vreodată să te gândeşti că, doar pentru că poţi să faci un lucru, asta nu înseamnă că ar trebui să-l şi faci?

Ochii i s-au îngustat.

— Nu, a zis.

— Ei bine, acesta este unul dintre acele lucruri.

Mi-am dat seama că nu a înţeles.

— Printre oameni, aşa este considerat politicos, am adăugat cu fermitate.

Un muşchi i-a zvâcnit în obraz şi zâmbetul i-a dispărut.

— Ei bine, asta nu sună deloc rezonabil. Dacă ai fi atacată şi ar trebui să te ating pentru a-ţi salva viaţa, dar nu aş putea, pentru că mai întâi trebuia să-ţi cer permisiunea? Nu ar fi politicos să te las să mori.

— În regulă. Mă poţi atinge în acest caz, dar în toate celelalte situaţii trebuie să-mi ceri permisiunea.

— Şi de ce presupui că voi fi de acord cu cerinţele tale absurde de muritoare?

Iritat, şi-a înşfăcat haina şi şi-a aruncat-o pe el, fără a se obosi să-şi treacă braţele prin mâneci.

— Pentru că-ţi pot transforma viaţa într-un coşmar tot

drumul până la Regatul Toamnei şi ştii asta, i-am răspuns.

S-a îndepărtat, păşind cu aroganţă prin poiană. Mi-am dat seama că avea nevoie de un acces de furie înainte de a ceda. Aşa cum am bănuit, a revenit cât se poate de repede, cu o expresie furtunoasă pe chip, în timp ce pământul se schimba peste tot în jurul său. Muşchiul s-a ofilit şi a căpătat o nuanţă cafenie, în timp ce din pământ au răsărit mărăcini spinoşi, ca nişte degetele dornice să înhaţe, până s-au înlănţuit într-o încrengătură stranie şi înfricoşătoare, cât talia mea de înaltă. Nu mă aşteptasem la ceva atât de dramatic: fiecare spin era lung cât degetul meu şi atât de ascuţit încât scânteia în lumina dimineţii. Toate instinctele mele ţipau să mă ridic şi să fug înainte ca acea formă să ajungă la mine. Dar asta era reacţia dorită de Rook, aşa că am rămas nemişcată.

Mărăcinii s-au răsucit în jurul trupului meu, întinzându-se haotic, împingând lujeri şi cârcei spre hainele mele într-o înşiruire de mişcări convulsive. Spinii lor au ţăcănit împreună, ameninţător. Le-am aruncat o privire necruţătoare. Puteam să recunosc o cacealma când o vedeam. În cele din urmă, parcă îmbufnaţi, mărăcinii s-au retras şi au încremenit pe loc. Înconjurat de aceştia, Rook mă domina cu statura lui, cu buzele albite de o mânie abia ţinută în frâu, dovada finală că eu câştigasem confruntarea.

— Ei bine? am întrebat.

— Îmi dau cuvântul că niciodată nu te voi atinge fără permisiunea ta, cu excepţia cazului în care trebuie să te apăr, a declarat el.

Spre meritul său, a spus-o pe un ton regal, fără urmă de iritare, aşa cum mă aşteptam.

— Mulţumesc, Rook.

— Cu plăcere, a spus el automat, apoi s-a încruntat.

Asta era ca o plecăciune; indiferent dacă îi plăcea sau nu, trebuia să răspundă la un gest sau un cuvânt de politeţe. S-a descotorosit de umilinţă fluturându-şi teatral braţul. Doi dintre copaci şi-au scos rădăcinile din pământ şi s-au târşâit deoparte, într-un mod destul de pripit şi

neliniştitor, de parcă ar fi fost o pereche de matroane confuze în direcţia cărora tocmai aruncase o minge de biliard. Trunchiurile lor îndoite au format o nouă arcadă către pădurea care se întindea în faţa noastră.

— Atunci, grăbeşte-te!

S-a îndreptat prompt spre arcadă. O rădăcină uitată a sărit iute din calea lui.

— Mă aştept ca picioarele tale scurte de muritoare să acopere o distanţă mare, suntem deja cu o oră în urmă.

Şi a cui este vina? am gândit.

Oricum, în timp ce mergeam după el prin mărăcini, care se dezintegrau la o simplă atingere, ochii mei au poposit scurt pe grămada îngrijită de crenguţe şi frunze pe care mi le luase din păr – şi, deşi am încercat să mă abţin, am zâmbit.

Am trecut pe lângă mesteceni subţiri, cu coaja albă, frunzele lor galbene sclipind şi zornăind asemenea monedelor de aur răscolite de o briză. Am trecut pe lângă pâraie reci şi pietroase care curgeau lent între coline de muşchi, cu apa de culoarea laptelui şi a zăpezii topite. Am trecut pe lângă copaci care-şi scuturaseră deodată jumătate din frunze, acum adunate în jurul rădăcinilor aşa cum o fecioară s-ar descotorosi de o cămaşă de noapte. Un cerb şi o căprioară s-au oprit pentru a ne privi trecând, apoi au sărit prin ceaţa luminoasă, cu umbrele proiectate în aer, ca pe un ecran de hârtie.

Primul loc neplăcut la care am ajuns a fost un stejar despicat. Cu ceva timp în urmă, fusese lovit de fulgere, iar secţiuni din trunchi erau negre, carbonizate, cu scoarţa desprinsă şi scânteind cu mărgele de sevă întărită. Câteva frunze maro încă erau agăţate de ramurile inferioare. Rook s-a oprit pentru a-l examina. Arăta nelalocul său printre mesteceni, o prezenţă vigilentă şi răuvoitoare. Un ghimpe de neliniște m-a avertizat să păstrez distanţa.

— E o uşă spre o cale a zânelor? am întrebat, deplasându-mă în paralel cu trunchiul, cu frunzele foşnind sub picioare.

Prinţul mi-a aruncat o privire pe furiş, apoi şi-a reluat mersul.

— Da. Dar nu vom călători aşa.

— Nu puteţi deplasa oameni pe acele căi?

— Oh, cu siguranţă putem. Pur şi simplu găsesc că nu este indicat.

Cuvintele lui ar putea însemna orice. Poate că efortul i-ar consuma puterea sau ar avertiza zânele nepotrivite de prezenţa noastră. Nu părea dispus să răspundă la alte întrebări, iar eu nu vedeam cum mi-ar ajuta cauza mai multe informaţii, aşa că nu m-am obosit să întreb.

Amiaza a venit şi a trecut. Soarele strălucea printre frunze, desenând modele cu picăţele pe suprafaţa pământului, pe care le-aş fi considerat fermecătoare, dacă nu aş fi fost atât de preocupată de disconfortul meu tot mai mare. Pulpele şi fesele mă dureau după galopul de aseară. Eram murdară; aveam noroi peste tot pe picioare, iar fustele îmi deveniseră ţepene din pricina frunzelor şi a sudorii uscate de cal. Ştiam cu certitudine că miroseam îngrozitor. Şi, Dumnezeule, muream de foame.

În timpul ăsta, Rook arăta exact ca atunci când venise să mă ia, cu o seară înainte. Cizmele îi luceau şi nicio cută nu-i şifona haina. Singurul lucru aflat în dezordine era părul, dar asta nu conta, din moment ce întotdeauna a arătat aşa.

Am ajuns la un terasament lung care descindea într-o râpă. Rook a coborât graţios, în timp ce eu m-am strecurat şi m-am împiedicat prin frunziş, până când, într-un final, am luat în considerare posibilitatea de a renunţa şi am parcurs distanţa rămasă alunecând pe fund. Când mâna întinsă a lui Rook s-a ivit în câmpul meu vizual, priveam încruntată pământul. Nu voiam ajutorul lui, dar era mai bine decât să mă fac de râs, aşa că mi-am strecurat degetele între ale lui. Atât timp cât eu eram cea care iniţia gestul, păream capabili să ne atingem fără să rostim vreun cuvânt.

Pielea îi era răcoroasă, iar strânsoarea, înşelător de uşoară. M-a ajutat să cobor de pe terasament şi să urc dealul de pe cealaltă parte, ca şi cum aş fi fost la fel de

uşoară ca un fulg. Când am ajuns în vârf, stomacul mi-a chiorăit. Spre stupoarea mea, nu a fost un chiorăit obişnuit: intestinele au emis un mârâit bubuitor, urmat de o serie de scâncete prelungite neaşteptat de mult.

Alarmat, Rook a tresărit. Apoi, dându-şi seama despre ce era vorba, mi-a aruncat un zâmbet cunoscător. Ceea ce era interesant – majoritatea făpturilor fermecate nu înţelegeau cu adevărat conceptul de foame la oameni. Şi doar cu puţin timp în urmă vorbise de parcă ar fi încercat deja să ia cu el un om pe căile zânelor. Mai călătorise oare cu o fiinţă umană înainte?

Sincer, ar fi trebuit să bănuiesc asta mai devreme. Până la urmă, în ochi avea o tristeţe umană şi nu exista decât o singură cale prin care ar fi putut să o dobândească.

— Nu am mai mâncat de ieri, de la cină, am zis când, într-un final, stomacului i s-a făcut milă de mine şi a tăcut. Nu cred că mai pot continua mult fără mâncare.

— Doar de ieri?

— Te asigur că majoritatea oamenilor nu sunt obişnuiţi să meargă o zi întreagă fără o masă.

Părea în continuare foarte sceptic, aşa că am adăugat pe un ton ferm:

— Mă simt destul de rău. De fapt, nu mai pot să fac nici măcar un singur pas. Dacă nu mănânc în curând, s-ar putea să mor.

Nu exagerez când spun că, deodată, i s-a ridicat părul. Aproape că mi-a părut rău pentru el.

— Stai aici, a spus, panicat, şi a dispărut.

Frunzele pe care stătuse s-au învârtejit ca şi cum ar fi fost tulburate de un curent.

M-am uitat în jur. Stomacul mi s-a zvârcolit, iar gura mi s-a uscat. Mulţumită vegetaţiei rare, acoperite de muşchi, aveam o vedere clară până departe. Nu am văzut nicio siluetă înaltă, niciun corb zburând prin pădure. Rook părea să fi plecat cu adevărat.

Fugi! m-am gândit. Dar încercarea de a-mi îndemna picioarele să se mişte m-a purtat înapoi în timp, când aveam patru ani şi, încă sub influenţa unui coşmar, mă

agitam lângă patul mamei mele, incapabilă să rostesc un cuvânt pentru a o trezi. Pădurea dormea şi ea. Cât de uşor i-aş atrage atenţia şi oare eram cu adevărat pregătită pentru *acel* coşmar?

După cum s-a dovedit, nici măcar nu ar fi trebuit să mă obosesc cu un astfel de gând. Ceva a căzut cu un bufnet în frunzele din spatele meu. Când m-am întors, Rook stătea deasupra unui iepure mort.

— Haide, a zis el când nu m-am mişcat, mutându-şi repede privirea de la mine la animal.

Am înaintat, mai mult târşâindu-mi picioarele, şi l-am luat de ceafă. Încă era cald şi mă privea cu ochii săi negri strălucitori.

— Ăăă, am zis.

— E vreo problemă cu iepurele?

Expresia lui a devenit precaută.

Eram flămândă. Eram obosită. Eram îngrozită. Chiar şi aşa, uitându-mă la Rook, mi-am imaginat o pisică aducându-i cu mândrie stăpânului veveriţe moarte, doar ca să-l privească pe mocofanul pe două picioare cum ridică acele nepreţuite daruri de coadă şi le aruncă fără menajamente în tufişuri. Înainte să-mi dau seama, am izbucnit în râs.

Prins între îngrijorare şi furie, Rook se muta de pe un picior pe celălalt.

— Ce? a cerut el să ştie.

Am căzut în genunchi, cu iepurele în poală, inhalând cu lăcomie aer.

— Încetează!

Rook s-a uitat împrejur, de parcă era alarmat că cineva ar putea asista la felul greşit în care-şi gestiona omul. Am râs şi mai tare.

— Isobel, pur şi simplu trebuie să te controlezi.

Poate că mai călătorise cu oameni, dar cu siguranţă nu luase masa cu noi.

— Rook! am exclamat, pe jumătate scâncindu-i numele. Nu pot mânca un iepure aşa!

— Nu văd de ce nu.

— Trebuie… trebuie să fie gătit!

Pentru o clipă, înainte să-şi schimbe mascheze expresia, i s-au citit pe faţă groaza şi confuzia.

— Vrei să spui că nu puteţi mânca absolut nimic, dacă nu folosiţi mai întâi Meşteşugul?

Am luat o gură mare de aer; trebuia să mă liniştesc. Ştiam că, la cea mai mică provocare, aş izbucni nou din râs.

— Putem mânca fără probleme fructe, nuci şi majoritatea legumelor. Dar orice altceva trebuie să fie gătit.

— Cum poate fi posibil aşa ceva, a spus el pentru sine, încetişor.

Doar de atât a fost nevoie; am scos un suspin sugrumat. Rook s-a ghemuit şi mi-a cercetat faţa, care, în acel moment, sunt sigură că arăta oricum, numai atrăgătoare nu.

— De ce ai nevoie?

— Pentru început, de un foc. De nişte… de nişte ramuri din care să încropesc un fel de ţepuşă, presupun. Sau poate că am putea să-l tăiem în bucăţi şi să facem o frigare? Nu am mai gătit niciodată un iepure în aer liber.

La fel de bine aş fi putut să încep recitarea unei incantaţii.

— Lemne, am reluat pentru el. Nişte surcele cam atât de mari – mi-am întins mâinile – şi un băţ lung, subţire şi rezistent, cu capătul ascuţit.

— Foarte bine.

S-a ridicat.

— Îţi voi aduce beţele.

— Aşteaptă! i-am zis, înainte să dispară din nou.

Am ridicat iepurele. Rook s-a încordat.

— Îl poţi jupui pentru mine? Ştii tu, să-i scoţi blana? Şi mai trebuie să fie şi tranşat. Nu pot face nimic din toate astea fără un cuţit.

— Cât de tipic pentru o muritoare, a spus el, cu dispreţ, şi mi-a luat iepurele din mână.

— Oh, şi scoate-i mai întâi măruntaiele, te rog, am

adăugat, fără să mă descurajez.

S-a oprit exact când se pregătea să dispară, cu umerii rigizi.

— Asta-i tot?

O parte diabolică din mine s-a întrebat care ar fi limita lui Rook şi cât de multe i-aş putea cere înainte să răbufnească. Dacă pretindeam că era necesar pentru Meşteşugul meu, i-aş putea porunci să stea în cap sau să se învârtă de trei ori în timp ce pregătea iepurele? Doar chiorăiturile din ce în ce mai urgente ale stomacului meu gol m-au împiedicat să mă distrez puţin pe seama lui.

— Deocamdată, am răspuns.

În mai puţin de douăzeci de minute ne-am aşezat în faţa unui foc plăpând, care abia dacă scotea fum, până când Rook, sătul să mă privească frecând două crenguţe, a aprins vreascurile cu o mişcare a degetelor sale lungi. În timp ce întorceam deasupra flăcărilor o pulpă (cel puţin asta cred că era – după cum s-a dovedit, făpturile fermecate nu erau măcelari pricepuţi), prinţul arunca priviri nerăbdătoare spre soare. Grăsimea picura din carne, şuierând când lovea lemnul care ardea înăbuşit. Îmi lăsa gura apă şi am încercat să nu mă gândesc prea mult la faptul că, în circumstanţe mai bune, aş fi considerat mirosul mai degrabă revoltător decât apetisant. N-am bănuit niciodată că un iepure putea mirosi aşa. Dar, atât timp cât tot continuam, chiar şi involuntar, să-l ard, probabil că nu mă îmbolnăveam.

Aşteptând să termin, Rook a oftat dramatic a şaptea oară, începusem să număr.

— Încearcă şi tu, dacă te plictiseşti atât de tare, am zis şi i-am înmânat frigăruia.

A luat-o între degetul mare şi arătător, apoi, după ce a examinat carnea, întorcând-o în toate direcţiile, a coborât-o spre foc.

Expresia i s-a schimbat numaidecât. La început, am crezut că întrezărise ceva oribil în pădurea din spatele meu şi m-am întors brusc alarmată, cu pielea de găină. Nu era nimic acolo. Totuşi acea expresie refuza să-i

părăsească faţa: avea ochii larg deschişi, cuprinşi de spaimă, şi trăsăturile împietrite, de parcă tocmai primise veşti despre moartea cuiva sau era el însuşi pe moarte. Era îngrozitor, într-un mod pe care nu-l pot descrie. Am pictat o mie de chipuri şi nu am văzut niciodată unul asemănător.

Ce se întâmpla? Am bâjbâit după un răspuns, până mi-am dat seama – Meşteşugul. Noi puteam transforma substanţe la fel de uşor precum respiram, dar o astfel de creaţie nu exista pentru făpturile fermecate. Era atât de contrar firii lor, încât avea puterea de a le distruge. În mod uimitor, chiar şi ceva atât de simplu precum prăjirea unui iepure deasupra unui foc părea să fie considerat o formă de Meşteşug.

Nu au trecut mai mult de două secunde până când iluzia în care era învăluit Rook a început să se desprindă precum o vopsea veche pentru a-i dezvălui adevărata înfăţişare, dar nu aşa cum mi-o aminteam. Pielea îi era deshidratată şi cenuşie, ochii lipsiţi de viaţă. Parcă priveam cum luminile se stingeau în interiorul său, una câte una, strălucirea lui diminuându-se cu fiecare bătaie de inimă.

Şi am ştiut că, dacă nu fac nimic, în următorul moment ar muri.

Aş fi liberă. Aş putea să scap – sau cel puţin să încerc. Dar m-am gândit la catedrala arămie a pădurii, la frunzele stacojii coborând în linişte. La chipul său când se transformase într-un corb în salonul meu. La mirosul schimbării în vântul sălbatic şi la felul în care mă lăsase să-i întorc capul, cu ochii plini de tristeţe şi înlănţuiţi cu ai mei. Toate acele minuni transformându-se în praf, fără să lase nicio urmă pe lume.

Aşa că m-am lungit peste foc şi i-am smuls băţul din mâini.

Capitolul 7

A ŢIPAT când băţul i-a părăsit strânsoarea, un sunet ascuţit şi înfiorător de suferinţă – durere, dar şi pierdere. Culoarea i-a revenit îndată, iar iluzia a fost refăcută, deşi tot s-a prăbuşit în lateral, nevoit să se sprijine cu o mână de pământ ca să nu cadă.

— Isobel, a şoptit, nesigur, uitându-se în sus la mine.

Vocea mea a venit din depărtare, înăbuşită de sângele care îmi bubuia în urechi.

— A fost Meşteşug. Gătitul. N-am ştiut când ţi l-am oferit. Habar n-am avut.

Şi-a îndreptat atenţia asupra băţului pe care-l ţineam, o ţepuşă de lemn cu o bucată de carne de iepure mocnind în vârful ascuţit. I-am împărtăşit neîncrederea. Era aproape imposibil ca un astfel de lucru, ceva atât de obişnuit, să-l poată răni.

— Ar trebui… ar trebui să mergem.

Se simţea atât de rău, încât a sunat aproape uman. S-a ridicat cu greu în picioare şi s-a întors într-o direcţie, apoi în alta, incapabil să-şi dea seama unde se afla sau încotro trebuia să se îndrepte.

— Nu am mers îndeajuns, nici măcar pe-aproape… ai mâncat? Îţi mai e foame?

— Pot să mănânc în timp ce mergem, am spus încetişor, uluită să-l văd într-o stare atât de precară.

Din ce ştiam de la Emma, am recunoscut simptomele şocului.

— Nu vei muri? a întrebat el.

Am clătinat din cap. Să-l tachinez nu mai părea acum la fel de amuzant.

— Bun.

Instinctiv, mâna i s-a îndreptat spre sabie; poate îi căuta

greutatea liniştitoare. Apoi şi-a pipăit neliniştit buzunarele, până când a găsit broşa în formă de corb pe piept şi a strâns-o.

— În acest caz…

S-a oprit brusc şi s-a învârtit fulgerător în jur, cu toţi muşchii încordaţi. Iniţial, am crezut că înnebunise. Apoi l-am auzit şi eu: un sunet înalt, nepământean, în depărtare. Urlete.

— Presupun că era doar o problemă de timp până ca Vânătoarea Sălbatică să ne ajungă din urmă, am spus pe un ton calm, simţind deodată, cu intensitate, că e important ca unul dintre noi să se comporte într-un mod rezonabil şi liniştitor, chiar dacă acel cineva, din păcate, trebuia să fiu eu. Cel puţin, se pare că avem un avans bun.

— Nu, nu era doar o problemă de timp. Ne aflăm în adâncul domeniului meu, tărâmului *meu.* Hemlock nu ar fi trebuit să ne poată urmări atât de uşor până aici.

— Poate diferenţa este că acum sunt şi eu cu tine. După cum poate ai observat, am un pic de, ăăă… miros.

Abia dacă mi-a aruncat o privire, trecând peste oportunitatea perfectă de a-mi critica mortalitatea. Cu cât se agita mai mult, cu atât deveneam mai îngrijorată. Nu considera Vânătoarea Sălbatică o ameninţare serioasă. Deci ce îl făcea să reacţioneze aşa: simplul fapt că se aflase la un pas de moarte sau ceva mai mult – ceva despre care nu ştiam?

Revenindu-şi în simţiri, Rook a dat drumul broşei de parcă l-ar fi ars.

— Trebuie să părăsim Ţinuturile Toamnei înainte de asfinţit.

Fără un cuvânt în plus, a ales o direcţie şi a luat-o din loc. Am înhăţat cât de multe bucăţi am putut din carnea gătită, apoi l-am urmat în foşnetul frunzelor care îmi ajungeau până la glezne.

— Stai, să părăsim Ţinuturile Toamnei? Ce vrei să spui? Am crezut că ne îndreptăm spre Regatul Toamnei.

— Corect. Dar nu pe drumul pe care am mers înainte.

— Atunci pot să întreb unde mergem?

— În locul în care puterea lui Hemlock scade, cel mai îndepărtat de Regatul Iernii. Va fi mai dificil, poate imposibil ca să ne urmărească în Ţinuturile Verii.

Treptat, peisajul a început să se schimbe. Soarele s-a ascuns dincolo de dealuri, aruncând umbre lungi şi drepte în spatele copacilor şi învăluind totul într-o lumină roşiatică. Stejari, ulmi şi arini cu trunchiuri mai groase au înghesuit mestecenii şi frasinii subţiri. Un aer melancolic plutea deasupra acestei zone a pădurii: frunzele erau maronii sau pictate într-o nuanţă ştearsă de roşu-ruginiu, iar ciupercile, galbene şi îndesate, acopereau rădăcinile cu o pătură pestriţă, furişându-se în sus pe trunchiuri. Curioasă, am pus mâna pe scoarţa de lângă una dintre aceste colonii de ciuperci; s-a desprins şi mi-a căzut în palmă. Lemnul de dedesubt era deschis la culoare şi spongios, iar păduchii de lemn s-au împrăştiat repede, ascunzându-se în crăpături.

Am scăpat scoarţa, care a putrezit când a atins pământul, şi m-am grăbit să-l ajung din urmă pe Rook, aflat deja cu câţiva paşi în faţa mea.

— Ar trebui să ajungem curând în Ţinuturile Verii, nu-i aşa? am întrebat, doar de dragul conversaţiei.

Liniştea de aici era apăsătoare, ca o greutate fizică. Nu puteam scăpa de senzaţia că undeva, prin apropiere, ceva ne-ar putea asculta, o impresie care se intensifica cu cât prelungeam mai mult tăcerea dintre noi.

— Suntem în Ţinuturile Verii de ceva timp.

— Dar copacii…

— Nu aparţin toamnei, a răspuns Rook. Aceşti copaci sunt pe moarte.

Tensiunea i-a îngustat ochii şi i-a încordat maxilarul.

— Am auzit… şoapte, că în unele locuri, Ţinuturile Verii au ajuns să fie – nefireşti. N-am avut niciodată ocazia să văd cu ochii mei blestemul. Mărturisesc că este mai rău decât m-am aşteptat.

— Cu siguranţă, pădurea poate fi vindecată. Te-am urmărit cum ai creat o întreagă poiană cu câteva picături

din sângele tău.

— Aici, doar o singură persoană deţine o astfel de putere.

Privirea i s-a oprit scurt asupra mea, avertismentul din adâncurile ochilor săi violeţi la fel limpede ca o bucată de oţel.

— Şi îşi foloseşte sângele, seva vieţii, după cum crede de cuviinţă.

Copacii erau din ce în ce mai mari şi mai distanţaţi. Rădăcinile înnodate care marcau drumul din faţa noastră arătau asemenea unor vene bolnave, umflate. Din loc în loc, pietre imense, mai înalte decât mine, străpungeau pământul, învelite în straturi groase de muşchi şi iederă însângerată. În lumina trecătoare a asfinţitului, o ultimă explozie aurie a scânteiat printre frunzele căzătoare, dezvăluind în strălucirea sa un chip care mă privea cu ochii larg deschişi de pe următoarea piatră pe lângă care am trecut.

M-am oprit brusc. Sângele mi-a îngheţat în vene.

Nu era cu adevărat un chip, ci doar o faţă cioplită în rocă, dar atât de reală, încât mintea mea a socotit-o un lucru viu înainte ca logica să aibă un cuvânt de spus. Pătată de muşchi, cu o barbă ţesută din liane şi ochi închişi, afundaţi într-o reţea fină de riduri, figura gravă era atât străveche, cât şi gânditoare. O coroană din coarne ascuţite, îmbinate, se odihnea pe fruntea necruţătoare. În acel moment, am simţit că priveam un rege bolnav, aflat pe patul de moarte, un suveran crud şi sumbru care medita fără remuşcare asupra tuturor fărădelegilor săvârşite în lunga sa viaţă. Nu. Imediat am ştiut că impresia mea era greşită. Acest rege nu întâlnise moartea. Poate că dormea, dar nu era pe moarte. Niciodată nu putea fi.

M-am uitat în jur şi am descoperit aceeaşi faţă pe fiecare piatră. Fără nicio urmă de îndoială, aceste gravuri au fost create prin Meşteşug. Oamenii nu avuseseră voie în pădure de mii de ani. Nu-mi puteam închipui cât de vechi erau şi ce i-ar fi putut determina pe oamenii din acea epocă uitată să cioplească, iar şi iar, înspăimântătorul chip

al Regelui Alder.

Regele Alder.

Coborând nemişcate de când sosisem, frunzele au foşnit ascuţit, tulburate de o răsuflare râncedă şi fierbinte.

Regele Alder, au şoptit din nou gândurile mele trădătoare, numind teama fără nume care mă apuca şi strângea din toate părţile. *Regele Alder.* Acum că începusem, era imposibil să mă opresc.

— Isobel.

Rook a ieşit cu paşi mari dintr-un desiş, împingând deoparte ramurile unui arbust de cătină. Nu am observat că se îndepărtase. A dat să mă apuce de umăr, dar mâna i-a înţepenit deasupra rochiei mele, la o distanţă nu mai mare decât grosimea unui singur fir de păr.

— Trebuie să plecăm. Repede.

— N-am vrut să…

Desişul mi-a atras privirea, iar ce am văzut acolo m-a redus la tăcere. Dincolo de gardul viu şi sălbatic de cătină se întindea o poiană cu mai multe pietre cioplite dispuse într-un cerc. În mijloc se ridica un deal cam de cinci metri lungime şi pe jumătate într-atât în lăţime, cu vârful rotunjit înălţat deasupra pietrelor. Un gorgan. Rook vorbise despre un pericol complet diferit.

Tăcerea a fost sfâşiată de un fâlfâit de aripi. Un cârâit, apoi încă unul. Mi-am ridicat privirea. Un întreg stol de corbi cu ochi strălucitori s-a adăpostit în copacii de deasupra noastră, urmărind, aşteptând.

O duzină de corbi pentru moarte. Dar mai mulţi – poate chiar o sută?

— I-ai rostit în gând numele, a zis Rook, după o pauză. Chiar şi acum îl rosteşti.

Mi-am îndreptat cu greu atenţia asupra lui; ştiam că faţa îmi oglindea groaza.

Nu părea supărat pe mine. Expresia lui era neutră, un strat de gheaţă sub care se întreceau pe furiş curenţi înfricoşători. Mi-aş fi dorit să fie supărat. Asta era mult mai rău. Însemna că orice urma să se întâmple era atât de cumplit, încât nu-şi putea permite să piardă timpul pentru

a simţi ceva, orice.

— Pregăteşte-te să călăreşti, a zis el, făcând un pas în spate.

Aşa cum s-a întâmplat când se transformase cu o noapte în urmă, un vânt s-a strecurat printre copaci, urmat de un vârtej de frunze. M-am pregătit pentru ca forma lui Rook să se schimbe, de îndată ce l-ar lovi. Dar de data aceasta, pe măsura ce se apropia, forţa vântului s-a diminuat. În cele din urmă, rafala a fost absorbită de o forţă nevăzută, iar frunzele au plutit zadarnic, împrăştiindu-se în jurul cizmelor prinţului. Rook s-a încruntat, apoi şi-a îndreptat postura, înălţându-se şi mai mult; în curând, un vânt şi mai puternic a vuit din adâncul pădurii. Dar şi acesta şi-a pierdut suflul înainte să ajungă la el.

Gorganul îmi atrăgea privirea din nou şi din nou. Toate acele pietre străvechi, toate orientate spre interior, ca nişte gardieni care păzesc un prizonier. Îl vegheaseră de milenii, incapabili să se uite în altă parte.

Căldura era de-acum apăsătoare. Un miros slab de putrefacţie otrăvea aerul. Unul dintre corbi a cârâit o singură dată, un sunet strident, ascuţit, precum cel eliberat de un ferăstrău care zgârie metalul.

— De ce nu te poţi preschimba? am întrebat, fără să-mi desprind nici măcar o clipă ochii de movilă.

Cu o fluturare nonşalantă din mână, Rook a înlăturat ca neînsemnată ultima sa încercare de a se transforma, deşi în ochii lui strălucea o licărire sfidătoare. Nu arăta afectat în urma efortului depus.

— Locul acesta nu-mi permite. Se pare că am dat peste locul de odihnă al unui Lord Barrow[18].

Ei bine, asta m-a trezit din reverie. Nu aveam de gând să mai rămân pe aici pentru a mă prezenta cuiva care avea titulatura de Lord Barrow, cu majuscule. Mi-am adunat fustele, pregătindu-mă să fug. Apoi ceva din felul în care pronunţase „se pare” a declanşat un semnal de alarmă.

— Oh, Doamne! Este prima oară când întâlneşti unul, nu-i aşa?

[18] Lord Gorgan.

— Sunt rareori întâlniţi, a spus el, indignat.

Observându-mi postura, a adăugat:

— Nu, nu fugi! Este deja treaz sub pământ – ştie că suntem aici. Nu poţi scăpa de el. Dacă i-am întoarce spatele, ne-ar prinde mai repede din urmă. De data aceasta stăm şi luptăm.

Privirea lui s-a oprit din nou asupra mea.

— Sau mai degrabă eu mă lupt, în timp ce tu faci tot posibilul să nu-mi stai în cale.

Ucisese un thanedum cu o singură lovitură de sabie. Considerase floare la ureche distrugerea câinilor Vânătorii Sălbatice. Dar toate acestea nu prea mă consolau, nu cu un întreg stol de corbi deasupra capului meu şi cu Rook dispus să se retragă fără să se plângă.

— Ce este mai exact un Lord Barrow? am întrebat.

— În această situaţie, s-ar putea să preferi ignoranţa.

— Crede-mă, niciodată nu o fac.

— Dacă insişti, a spus el, reticent. Majoritatea fiarelor fermecate se nasc prin viaţa pe care o împrumută din oasele unui singur muritor.

Am încuviinţat din cap; ştiam deja asta.

— Lorzii Barrow sunt aberaţii – fiecare în parte este o masă de rămăşiţe, încâlcite unele cu altele în moarte. Sunt creaturi chinuite, înfuriate, nemulţumite de ele însele. Nu le hrănim creşterea. Se dezvoltă singure, repede, în locuri în care muritorii din epoci de mult apuse au îngropat victime ale războiului sau ale ciumei.

De parcă ar fi auzit că fusese menţionată, movila a tremurat. Solul s-a deplasat şi s-a rostogolit la poalele dealului. Un sunet grotesc a izvorât din interior: suptul umed al unei fiinţe jilave, care se destrăma adânc sub pământ. Orice ar fi fost, era mai mare decât un thanedum. Mai mare decât toţii câinii la un loc.

Rook şi-a scos sabia din teacă şi s-a îndreptat cu paşi mari spre movilă, încrezător şi relaxat, aproape indolent, o postură la fel de falsă ca propria sa iluzie. Nu îmi dădeam seama dacă purta această mască în beneficiul meu sau al lui.

De îndată ce a ajuns la marginea exterioară a cercului de piatră, movila s-a înălţat brusc, ca şi cum se săturase să aştepte. S-a umflat mai întâi într-un loc şi apoi în altul, ca o larvă care încerca să-şi sfâşie coconul. Gândaci s-au revărsat din pământ – pârâiaşe cu mii de picioruşe însoţiţi de un fel de lichid care curgea lent. Duhoarea putreziciunii umede m-a izbit ca un pumn în stomac. Fără să mă pot abţine, m-am aplecat şi am vomitat.

Cu o ultimă sforţare, movila şi-a vărsat conţinutul, scuipând o formă strâmbă, înclinată într-o parte, de două ori mai înaltă decât Rook, care s-a prăbuşit în poziţie şezândă. În cascadă, bucăţi de pământ s-au desprins de pe toate laturile sale. Nicio iluzie nu îmblânzea înfăţişarea acestei monstruozităţi. Avea numărul corect de membre, situate mai mult sau mai puţin în locurile obişnuite, dar asta era tot ce puteam spune în favoarea sa. Carnea creaturii era precum coaja unui buştean aflat în descompunere, scobită de ciuperci şi răvăşită de boli. Capul, o scoarţă cavernoasă cu doua cavităţi goale din care creşteau pâlcuri gemene de ciuperci care se mişcau de-a lungul unor tulpini lungi. Acestea s-au răsucit simultan, îndreptând pălăriile ciupercilor în jos spre Rook. Ochi. Aceia erau ochii monstrului.

Am simţit o presiune crescândă în ceafă. În depărtare sau în spatele unei uşi închise, mai multe voci se certau. O fetiţă plângea. Nerăbdător, cineva a certat-o. Un bărbat ţipa, într-o agonie fără cuvinte. O undă convulsivă a străbătut corpul Lordului Barrow, care aproape că îşi pierduse echilibrul. Avea o constituţie asemănătoare unui urs, dar picioarele din faţă – braţele, m-am trezit gândind – erau prea lungi şi se străduia să-şi menţină dreaptă postura aplecată. Mi-am dat seama că încerca, în singurul mod în care putea, să fie din nou uman.

Sabia lui Rook a fulgerat şi a tăiat abdomenul fiarei, despicând fără probleme pielea putredă. Prinţul s-a retras tocmai la timp pentru a evita avalanşa alunecoasă de ciuperci care s-au revărsat din rană, oprindu-se la doar câţiva centimetri de vârfurile cizmelor sale.

Vocile au amuţit. Apoi au ţipat toate la unison. Lordul Barrow şi-a azvârlit braţul, lovind statuia în faţa căreia stătuse Rook cu o fracţiune de secundă mai devreme, împrăştiind aşchii de piatră şi muşchi. Din nou şi din nou, s-a năpustit asupra lui, imprevizibil şi zadarnic în violenţa sa înnebunită, forţându-l să se retragă acolo unde nu mai putea să-l ajungă. Spatele lui Rook a atins gardul viu; a început să înconjoare cu paşi uşori creatura, o pisică mişcându-se în cerc, fără teamă, în jurul unui câine.

Monstrul s-a târşâit după el, aruncându-se cu neîndemânare peste pietre. Prinţul încerca să-l îndepărteze de mine. Dar, de îndată ce am avut acel gând, vocea fetiţei a strigat ascuţit, iar Lordul Barrow s-a oprit. Într-o contracţie bruscă, aproape spongioasă, ciupercile s-au rostogolit în sens opus pentru a se uita, în schimb, la mine. M-am clătinat înapoi, orbeşte. Am auzit zgomotul copacilor răsturnaţi, geamătul lor colectiv, dar privirea îmi era fixată doar asupra monstruozităţii care se năpustea în direcţia mea – era atât de putredă, încât îi cădeau bucăţi din trup în timp ce alerga, smulse de ritmul discordant în care gonea.

Între noi a apărut Rook. Sabia lui a scânteiat o dată, de două ori. Braţul pe care Lordul Barrow îl ridicase pentru a mă doborî a explodat pe solul pădurii. Gândacii roiau în cavitatea lăsată în urmă. În lipsa unui membru, creatura nu a putut să-şi menţină echilibrul. Propria greutate a tras-o în spate şi s-a prăbuşit peste o pereche de pietre cioplite, jupuindu-şi pielea şi împingând de-a curmezişul monumentele.

Pentru o clipă, am crezut că Rook câştigase. Căzătura lăsase fiara în bucăţi. Din resturile pielii sale s-a prelins un mucus lucios. Dar deja se zbătea să se ridice, rădăcini umede, acoperite de ciuperci, alunecând din butuc pentru a forma un braţ nou. Capul i se legăna dintr-o parte în alta. Într-un murmur agitat, vocile s-au consultat, plănuind următorul atac.

Rook şi-a ajustat strânsoarea pe sabie şi a atacat din nou, zdrobind rămăşiţe sub călcâie. Lama a strălucit şi din

lemn au început să sară bucăţi. Ar putea continua zile întregi aşa, ciopârţind fără odihnă monstrul. Am bănuit că dacă nu ar fi fost nevoit să mă ţină în viaţă, Lordul Barrow nu ar fi reprezentat nici pe departe o ameninţare prea mare pentru el.

Ceva m-a apucat de gleznă.

Mi-am coborât privirea.

Un schelet uman, ţinut laolaltă de tendoane vegetale, îşi croise drum cu ghearele din membrul tăiat al Lordului Barrow. Tremurând ca o apariţie dintr-un coşmar, şi-a repezit în sus o mână pentru a-mi apuca fusta în degetele sale osoase. Ciuperci asemenea unor tumori i se umflau între coaste şi îi întredeschideau forţat maxilarul. S-a agăţat de mine, trăgându-se tot mai sus. Mai aproape ca toate celelalte voci, o femeie plângea şi implora.

— Nu te pot ajuta, am şoptit, zguduită de groază. Nu te pot…

Rook era acolo. A apucat cadavrul de craniu şi l-a smuls de pe mine, zdrobind osul maroniu şi casant ca o coajă de ou. Apoi s-a uitat în spatele său. Fără să ezite, m-a prins de umăr şi m-a împins deoparte. Am aterizat în tufişuri, cu plămânii goliţi de aer, exact la timp pentru a-l vedea pe Lordul Barrow cum îl loveşte. Rook s-a izbit de trunchiul unui copac aflat la câţiva metri distanţă şi s-a prăbuşit la pământ, în timp ce sabia i-a zburat peste poiană.

Oh, Doamne!

Lordul Barrow mai avea ochi doar pentru mine acum. A înaintat greoi, până când m-a acoperit întunericul fetid al umbrei sale. Într-un cor de ţipete, corbii s-au aruncat din copaci pentru a-i zgâria şi ciupi spatele, fluturându-şi aripile în faţa monstrului, dar croncănitul lor s-a transformat mult prea repede în ţipete ascuţite de disperare, în timp ce penele li se lipeau de pielea Lordului Barrow. Mâini scheletice au ieşit la suprafaţă, înhăţându-i cu lăcomie, trăgându-i înăuntru. Păsările s-au zbătut şi s-au luptat, dar în curând mai rămăseseră doar mici semne ale jertfei lor, un cioc aici, o aripă acolo, care se iveau la întâmplare din carnea râncedă a fiarei.

Lordul Barrow şi-a coborât capul până la nivelul meu.

Doar acesta avea dimensiunea unui buştean, cu o gură-scobitură rotundă, suficient de largă pentru ca o persoană să se târască înăuntru. Ciupercile s-au răsucit şi s-au întors. O rafală fierbinte s-a strecurat în poiană. Apoi încă una.

Cu siguranţă eram prea mică, prea slabă pentru a reprezenta vreun pericol pentru această creatură. Vocile şopteau între ele. Fetiţa a chicotit.

Un vaiet întretăiat, născut din oboseală şi teamă, mi-a sfâşiat pieptul şi mi-am cufundat degetele în faţa spongioasă a creaturii. Asta mi-a oferit o pârghie, sprijinul de care aveam nevoie ca să-mi trag în sus trupul şi să apuc unul dintre pâlcurile care-i servea drept ochi cu cealaltă mână, cea pe care aveam inelul de fier. Ciupercile s-au ofilit imediat. Au devenit fragile şi cenuşii, uscându-se în strânsoarea mea.

Toate vocile au gemut la unison, din acea încăpere îndepărtată pe care începusem să o consider iadul, iar Lordul Barrow a făcut un pas în spate, târându-mi picioarele pe pământ. Am mai strâns o singură dată tulpinile de la ochi, simţind cum se fărâmiţează. O secundă în plus, doar de atât mai aveam nevoie. Pentru că, cu coada ochiului, l-am văzut pe Rook ridicându-se.

Se ţinea de piept, cu o mână ascunsă în interiorul hainei, iar expresia întipărită pe chipul lui era înfricoşătoare, aproape imposibil de privit, contorsionată de furie şi durere. Paşii îi tremurau; m-am întrebat dacă va reuşi.

Şi a reuşit.

Mi-am dat drumul şi m-am rostogolit la pământ, în timp ce el s-a clătinat până în faţa Lordului Barrow. Şi-a scos mâna însângerată din haină şi a băgat-o direct în gura monstrului. Mai întâi s-a auzit un trosnet de lemn care pocneşte şi se transformă în aşchii. Corpul fiarei a fost cuprins de convulsii şi s-a înclinat rigid într-o parte. Apoi ramuri spinoase, groase cât corpul meu, i-au străpuns pielea şi au ţâşnit din fiecare centimetru de carne, înţepând-o de o sută de ori, fixând-o în loc ca pe o statuie

hidoasă. Nu eram sigură dacă monstrul era mort. Nici nu sunt sigură dacă mai conta.

O ultimă ramură a ieşit încet din ochiul intact, iar frunze galbene s-au desfăşurat la câţiva centimetri de nasul meu.

— Rook, am şoptit. Ai reuşit. Ai…

Însă o bufnitură m-a întrerupt. Am împins frunzele deoparte şi l-am găsit pe Rook prăbuşit, inconştient, iluzia părăsindu-i treptat trupul.

Capitolul 8

PRIMUL lucru pe care l-am observat când am căzut în genunchi lângă el a fost că hainele îi erau şifonate în urma călătoriei, rupte şi murdare după luptă. Mai devreme, când iluzia îşi pierduse temporar puterea, nu le privisem cu atenţie, iar schimbarea era şocantă: într-o clipă, trecuse de la prinţ la vagabond. Cumva, nici nu mă gândisem că şi-ar putea folosi magia pentru a-şi modifica şi aspectul vestimentar. Dar cel mai uimitor detaliu dintre toate era ruptura enormă din partea din faţă a hainei sale, unde îl lovise Lordul Barrow, care fusese complet ascunsă ochilor mei.

— Cât de multă magie iroseşti din vanitate? Pentru numele lui Dumnezeu, abia puteai sta în picioare.

Mâinile mi-au tremurat când mi-am dat jos inelul, l-am pus deoparte şi i-am descheiat nasturii din faţă.

— Ştii, nu era ca şi cum mie sau Lordului Barrow ne-ar fi păsat cum arăţi.

I-am desfăcut haina, iar capul i-a căzut într-o parte. Gura îi era uşor întredeschisă. Mă hotărâsem să nu mă uit prea aproape la dinţii lui ascuţiţi, ascunşi în spatele buzelor, dar, după cum s-a dovedit, nici măcar nu ar fi trebuit să mă ostenesc cu un astfel de gând, pentru că rana de pe pieptul lui mi-a solicitat întreaga atenţie.

Nu aveam un termen de comparaţie, dar puteam face o presupunere: cu ajutorul iluziei, pieptul său nu ar arăta atât de sfrijit, cu fiecare coastă vizibilă prin piele. Mi-aş fi dorit să nu-i pot vedea *atât* de clar coastele. Tot acel alb înconjurat de sângele care îi păta cămaşa ruptă.

Tăietura era lungă şi îngrozitoare, întinsă de la claviculă, în partea stângă, până jos, peste coaste, în partea dreaptă. Un om cu o astfel de rană ar fi murit din

cauza hemoragiei. Din fericire, nu părea să sângereze, dar situaţia mi s-ar fi părut mult mai optimistă dacă ar fi fost conştient, informându-mă pe un ton arogant că tăietura din pieptul lui, adâncă până la os, era doar o zgârietură.

— Rook, am zis, mângâindu-i obrazul şi încercând să nu mă înfior.

Oasele proeminente şi faţa uscăţivă îmi evocau imaginea nedorită a scheletului care mi se târâse în sus pe picioare.

— Eşti un prinţ, îţi aminteşti? Trezeşte-te, te rog, şi exasperează-mă!

Şi-a întors faţa spre mâna mea şi a gemut.

— Va trebui să te străduieşti puţin mai mult de atât.

I-am făcut ghem o parte din haină şi i-am apăsat-o pe piept. Apoi, amintindu-mi de evenimentele din noaptea trecută, i-am luat încheietura dreaptă şi i-am întors palma cu faţa în sus. Deci până la urmă se folosise de magie pentru a-şi ascunde tăietura. Cu toate acestea, mâna i se vindeca repede – dacă nu aş fi ştiut adevărul, aş fi crezut că rana era veche de o săptămână sau mai mult.

Am tresărit când mi-am dat seama că avea ochii întredeschişi. Mă privea.

— Eşti încă aici, a murmurat el, pe jumătate delirând.

I-am coborât repede mâna.

— Unde altundeva aş putea fi?

— Fugind.

— Dacă nu ai observat, pădurea este plină de fiinţe care vor să mă omoare. Până şi membrele lor dezmembrate vor să mă omoare. Oricât îmi displace să recunosc, prefer să-mi încerc norocul cu tine.

— Poate, a zis el.

A încercat să se mişte, iar ochii i s-au dat peste cap.

— Nu fi criptic. Ce trebuie să fac pentru a ne scoate de aici? Rook?

I-am mângâiat din nou obrazul.

— Ajută-mă să mă ridic. Nu… adu-mi mai întâi sabia, apoi…

M-am ridicat şi m-am uitat în jur după sabie. În puţinul timp în care îngenuncheasem, poiana deja se

transformase. Rămăşiţele pietrificate ale Lordului Barrow erau acum aproape de nerecunoscut, înghiţite de un copac uriaş căruia îi creşteau noi rămurele. O ploaie constantă de frunze aurii acoperea pământul cu o pătură groasă şi strălucitoare, pe care am pornit să o străbat în căutarea armei lui Rook. Într-un final am găsit-o doar pentru că mânerul i se iţea dintre frunze.

Rook, în schimb, era aproape acoperit de acestea când m-am întors la el. Am parcurs ultimii paşi alergând, împiedicându-mă o dată de o rădăcină ascunsă pe drum. L-am ignorat în timp ce mă privea în tăcere – prea slăbit, am presupus, pentru a-mi observa comportamentul straniu, graba cu care îndepărtam frunzele de trupul său. Nici eu nu aş putea spune cu certitudine de ce imaginea cu el dispărând în solul pădurii m-a speriat atât de tare. Doar că priveliştea avea ceva funebru. Ceva ireversibil, de parcă l-ar fi înghiţit pământul.

Când am terminat, a încercat să-mi ia sabia din mâini, dar strânsoarea lui era lipsită de putere. A trebuit să-l ajut să o fixeze înapoi în teacă.

O întrebare îmi pulsa dureros pe limbă, înţepenită ca un cârlig de peşte, trăgând peste buze cuvintele îngrozitoare.

— Eşti pe moarte? am izbucnit pe un ton ciudat, aproape acuzator.

Rook s-a încruntat.

— Asta îţi doreşti?

— Nu!

Vehemenţa mea a părut să-l surprindă atât de mult încât am simţit că trebuia să-mi justific răspunsul.

— Dacă te voiam mort, de ce ţi-aş fi luat băţul în această după-amiază?

— Tu mi l-ai dat mai întâi.

— Fără să ştiu ce s-ar întâmpla – cum nici tu n-ai ştiut.

Mi-am găsit cu greu cuvintele.

— Ceea ce îmi faci… nu este corect. Bineînţeles că nu vreau să fiu prizoniera ta. Dar asta nu înseamnă că-mi doresc să mori.

Oare a înţeles? Privirea lui confuză sugera altceva. Oare

sentimentele umane contau, câtuşi de puţin, pentru el?

— Poate ar trebui să ştii, am adăugat cu asprime, din moment ce oricum s-a terminat şi totul aparţine trecutului, că acum două zile am crezut că eram îndrăgostită de tine.

Ochii i s-au îngustat, străduindu-se, în ciuda durerii copleşitoare, să se concentreze pe faţa mea. Apoi s-a uitat într-o parte şi a lăsat braţul în jos, o mişcare zadarnică, de parcă şi-ar fi întins mâna după ceva la care nu putea ajunge. Părea atât de inuman. Faptul că reuşisem, în cele din urmă, să obţin o reacţie din partea lui nu mi-a oferit nicio satisfacţie – doar mă simţeam rece.

— Ajută-mă să mă ridic.

Era un efort pentru el să vorbească. Aerul îi intra şi îi ieşea şuierând din plămâni, fiecare inspiraţie – un suspin adânc. M-am întrebat dacă i se fracturase o coastă şi îi perforase un plămân, un pericol pe care Emma, cu o tinctură în mână, mi-l explicase într-o noapte, şi, dacă asta se întâmplase, ce puteam face.

Dar Rook a vorbit primul şi a spus:

— Trebuie să ne întoarcem în Ţinuturile Toamnei. Nu mă pot vindeca aici. E ceva în neregulă cu acest loc – o putreziciune pe care nu o pot explica.

S-a oprit pentru a respira.

— Cu puţin noroc, va exista şi o parte bună în toate astea, iar Vânătoarea ne va fi pierdut urma.

I-am pus braţul rănit peste umărul meu şi am făcut tot posibilul să-l ajut să stea în picioare. A reuşit să se ridice, dar numai după ce s-a sprijinit de mine, iar eu m-am clătinat sub greutatea lui. Când s-a mişcat, a scos un sunet îndurerat, asemănător unui suspin, care mi-a umplut sufletul de milă.

— Nu ar trebui să chemi alte făpturi fermecate?

Rook a tras aer în piept şi a răspuns cu o voce aspră şi ţâfnoasă:

— Nu.

— Nu e momentul să fii încăpăţânat. Cu siguranţă că zânele din propriul tău regat ar şti cum să te ajute.

Nu am zis „ar şti mai bine”, pentru că eu nu aveam

nimic să-i ofer. Nu mi-a scăpat faptul că încă nu-mi răspunsese la întrebarea de mai devreme. Nu-mi spusese că nu era pe moarte.

— Nu, a rostit din nou.

Mi-am încordat maxilarul şi m-am îndreptat spre drumul pe care venisem, trăgându-l şi pe Rook după mine. Apoi el a indicat o direcţie diferită şi am schimbat ruta. Deşi bănuiam că era mai uşor decât un om, s-a lăsat pe mine cu mai multă greutate decât puteam suporta. Nu era tocmai confortabil, iar diferenţa mare de înălţime dintre noi a transformat căratul prinţului într-un proces dificil şi o experienţă stranie. Mi-am ferit ochii de chipul lui supt şi, după un timp, sângele lui a început să-mi îmbibe rochia. Nu mirosea deloc ca sângele omenesc – avea o aromă rece, proaspătă, de răşină, ca un copac muşcat de un topor.

Întunericul învăluise aproape complet pădurea. Aici, ochii nu puteau discerne atât de uşor împrejurimile, un contrast izbitor faţă de Ţinuturile Toamnei, unde copacii colorau în tonuri calde noaptea. Mâna lui Rook s-a răsucit în aer, iar în lipsa iluziei, degetele lui aminteau şi mai mult de o insectă. După o clipă mi-am dat seama că încerca, fără succes, să invoce o lumină feerică.

Groaza mi s-a prelins pe spate, adunându-se la baza coloanei vertebrale. Dacă eram din nou atacaţi? Nu mai avea niciun pic de putere.

— Nu pot cere ajutorul poporului meu.

Cuvintele lui întretăiate de durere m-au înfiorat.

— Ne menţinem coroana nu prin iubirea sau respectul regatelor noastre, ci numai prin putere. Dacă m-ar vedea atât de slăbit din cauza unui simplu Lord Barrow, cei de la curtea mea s-ar întreba mai degrabă dacă aş putea fi înlocuit şi de către cine. Deja au apărut îndoieli dacă mai sunt sau nu potrivit pentru a conduce. Nu o dată, ci de două ori. Speram să o anulez pe a doua.

S-a oprit pentru a-şi recăpăta puterea. Mi-am dat seama că vorbea despre portret şi judecata mea. Dar ce a cauzat prima îndoială?

— Un al treilea semn de slăbiciune ar însemna, mai mult

ca sigur, sfârşitul meu.

Am clătinat din cap.

— Asta e crud.

Totul era. El faţă de mine, zânele de la curte faţă de el.

— E-n firea noastră. Poate fi crud, dar e şi corect.

Şi-a coborât privirea.

Nu mai vedeam clar, dar în liniile dure ale profilului său am văzut că se îndoia de el însuşi. Am înţeles că furia din momentul în care mă răpise era de fapt teamă. Teamă că puterea îi aluneca printre degete. Teamă că era ceva în neregulă cu el, că nu era demn să poarte coroana şi că alţii ar putea vedea acum acest lucru.

Pentru că pictasem asta în ochii lui, clar ca lumina zilei.

— Nu cred că este deloc corect, am spus cu vocea îngroşată de furie.

— Aşa ţi se pare pentru că eşti un om, cea mai stranie dintre creaturi.

Glasul îi era puţin mai mult decât o şoaptă.

— Şi dacă ţi-aş spune că te pot trimite înapoi în Whimsy? Există putere în moartea unei făpturi fermecate, suficientă pentru a arăta calea.

— Nu te juca cu mine.

Lacrimile mi-au înţepat ochii.

— Nu mă joc, a şoptit el. Nu mă joc.

Speram să o anulez pe a doua, zisese Rook. *Nu sper.*

Nu am mai spus nimic după aceea, pentru că nu mai aveam cuvinte care să aibă sens pentru el. Aveam doar emoţii umane, fără îndoială la fel de stridente şi de revoltătoare pentru o zână ca o adunare de papagali puşi pe ceartă, şi nicio cale de a le linişti. Într-un final, când mi-am recăpătat glasul, a fost doar pentru a-l înştiinţa că nu pot merge mai departe. În acel moment, abia dacă mai era conştient. A dat să se desprindă de mine şi a alunecat ca un sac de grâne, silueta lui înaltă prăbuşindu-se la pământ.

Mi-a sărit inima din piept, apoi am observat că aterizase în mâini. Cu un geamăt, s-a întors şi s-a întins pe spate. Îşi ţinea din nou o mână pe rană şi am rezistat impulsului de a-i spune să nu o mai atingă, ca şi cum ar fi un copil.

Abia când a retras-o şi a ţinut-o deasupra pământului, mi-am dat seama ce avea de gând. A aşteptat şi i-am simţit grija. Respectul.

— Şi dacă nu te-aş părăsi în seara aceasta? am întrebat.

— Şansa va fi irosită. Vânătoarea îţi va adulmeca prea repede mirosul.

Am înghiţit în sec. O dată. De două ori. Cu siguranţă, înnebunisem. M-am uitat pe furiş la mâna lui acoperită de sânge.

— Încă suntem în Ţinuturile Verii.

— Încă sunt un prinţ, a zis el.

Iar când am privit acel chip inuman cu pometi ascuţiţi, încadrat de bucle încâlcite şi răpus de oboseală, acei ochi febrili, în căutare de soluţii, am gândit: *Da, chiar eşti.*

Mi-am ridicat faldurile fustei şi m-am aşezat pe o piatră.

A fost singurul răspuns de care Rook a avut nevoie.

Şi-a înfipt mâna în sol, scormonind pământul cu degetele lui lungi. Aceasta nu era o ofrandă, ci o poruncă, iar pădurea s-a cutremurat violent în jurul nostru. Din pământ au ţâşnit rădăcini de mărăcini, la fel de late precum mesele de bucătărie, acoperite cu ţepi mai lungi şi mai periculoşi ca orice sabie. Când au ajuns la înălţimea maximă, s-au ramificat, înnodându-se şi ridicându-se chiar şi mai mult, până când ne-au ferecat într-o fortăreaţă desprinsă dintr-o poveste veche, un loc în care era închisă o prinţesă blestemată. Vederea acelor spini mortali m-a încântat mai mult decât m-am aşteptat şi m-am întrebat cum s-ar fi desfăşurat poveştile dacă prinţesele ar fi fost cele care le istoriseau?

Când ultimii cârcei şi lujeri s-au înlănţuit sub lună, transformând-o într-o oglindă spartă, Rook a oftat şi a încremenit.

✯

Când m-am trezit, am simţit că mă aflam într-o altă lume; era o dimineaţă complet diferită de cea precedentă. Bucăţile zimţate de cer, vizibile printre mărăcini, erau atât de acoperite de nori, încât nu-mi puteam da seama dacă soarele răsărise sau se pregătea deja să apună. Noaptea

aşternuse o pătură de rouă peste mine, lăsându-mi hainele ude şi pielea atât de rece, încât toate degetele îmi amorţiseră. Am fost imediat conştientă de junghiurile care îmi asaltau muşchii îndureraţi şi de faptul că trebuia, numaidecât, să mă spăl. Din întregul meu trup, doar umărul se simţea cald, dar într-un mod lipicios, dezagreabil, înfiorându-mi neplăcut pielea. Am descoperit că era acoperit de muşchi acolo unde sângele lui Rook îmi trecuse prin rochie şi am îndepărtat în grabă vegetaţia, înlăturând bucăţi întregi deodată.

Apoi m-am rostogolit şi l-am găsit pe Rook mort lângă mine.

Stătea întins la câţiva metri distanţă, în exact aceeaşi poziţie în care-l văzusem ultima oară. Avea mâna în continuare îngropată în pământ şi un chip cadaveric. Nu aş fi crezut că era posibil să devină şi mai palid peste noapte, dar se pare că asta se întâmplase.

M-am dus la el, fusta mea umedă şi murdară lovindu-se de picioare în timp ce mă mişcăm. M-am aplecat peste trupul său şi, pentru o clipă, doar m-am uitat. Mizasem total pe supravieţuirea lui – mai mult decât era înţelept, am recunoscut în sinea mea, pe măsură ce un sentiment apăsător şi întunecat mă copleşea, fugărit de o scânteie slabă de speranţă.

Pentru că mă înşelam. Trebuia să fie în viaţă. Sângele său vărsat se transformase în muşchi peste noapte, dar trupul i-a rămas întreg. Dacă ar fi murit, acum nu m-aş mai uita la el, nu ar fi intact.

M-am lăsat în genunchi şi mi-am pus mâna peste pieptul lui. Când l-am simţit urcând şi coborând uşor pe sub haina sfâşiată, un râs aspru, de uşurare, mi-a scăpat printre buze. Am întins mâna spre marginea hainei, să i-o dezlipesc de rană. Mâneca mi s-a agăţat de broşa în formă de corb, iar metalul rece mi-a zgâriat încheietura. M-am tras înapoi. Deschisesem o încuietoare. Înăuntrul păsării era un compartiment ascuns.

Aş minţi dacă aş pretinde că m-a surprins secretul pe care l-a dezvăluit. Existau foarte puţine explicaţii pentru

comportamentul lui Rook, iar aceasta era dovada celei mai probabile: o buclă aurie de păr uman era tăinuită în ascunzătoare, legată cu grijă cu fir albastru.

Mi-am amintit cum insistase să înlăture broşa pentru portret. Chiar şi atunci se străduise să-şi protejeze propria persoană, reputaţia, încercând să ascundă durerea care îl vulnerabiliza şi îl incrimina. Încă o purta, deşi Meşteşugul străvechi şi mătuit al broşei arăta ca are două sau poate chiar trei sute de ani.

Am închis-o, cu grijă, dar a trebuit să-i apăs pieptul pentru a fixa încuietoarea şi cred că a durut, pentru că şi-a deschis brusc ochii. În lumina zilei, aura lor nepământeană m-a curentat asemenea unui şoc neplăcut. Erau sticloşi de la febră.

— Mă simt ciudat, a anunţat el, străduindu-se să se concentreze asupra aerului gol de lângă mine.

— Arăţi ciudat.

M-am oţelit şi i-am atins fruntea; sub degetele mele reci, s-a dovedit a fi la fel de fierbinte ca un cuptor.

— Credeam că făpturile fermecate nu pot să aibă febră, am zis îngrijorată.

— Ce este o febră? a cerut el să ştie şi s-a încruntat, amplificându-mi temerile.

— Apare când o rană se infectează. Voi atinge astea.

I-am indicat hainele şi s-a încordat, dar a încuviinţat din cap. În timp ce aştepta să-mi termin treaba, şi-a scos mâna din noroi, a inspectat-o, apoi s-a uitat în jur după ceva pe care să o şteargă. Înainte de a sacrifica un petic de muşchi, am suspectat, revoltată, că-mi luase în considerare rochia.

I-am desfăcut haina şi am înlemnit. Carnea din jurul rănii devenise neagră. Vene întunecate se răsfirau ca pânzele de păianjen din tăietură, dispărând sub veşminte. Cât de mult se răspândise otrava? I-am tras în lături haina şi mai mult, apoi i-am descheiat cămaşa, coborând cu degetele spre talia lui, fără nicio grijă pentru ce ar putea crede. Sau pentru inocenţa mea, că tot veni vorba, din moment ce nu mai văzusem niciodată un bărbat dezbrăcat,

cu toate că mă educasem temeinic în această privinţă.

Rook s-a sprijinit într-un cot. În ciuda slăbiciunii, brusc părea foarte interesat de ceea ce fac. Apoi ochii i-au coborât pe pieptul dezgolit. A strigat, în mod evident dezgustat, apoi şi-a tras hainele din mâinile mele, şi-a încheiat la loc nasturii şi s-a ridicat cu mai multă vioiciune decât aş fi crezut că este posibil. L-am cercetat cu atenţie. În unele privinţe, starea lui se îmbunătăţise considerabil. Dar, luând în considerare felul şiret în care acţiona o febră, aceasta ar putea fi ultima vâlvătaie înainte ca trupul să-i cedeze de tot.

— Nu poţi pur şi simplu să te prefaci că nu este acolo, i-am spus, ridicându-mă în picioare.

— Dar este hidoasă, a răspuns el, ca şi cum ar fi fost o obiecţie rezonabilă.

— Rănile care supurează sunt mereu hidoase.

Am ignorat privirea ofensată pe care mi-a aruncat-o la menţionarea cuvântului „supurează”, probabil sub impresia că tocmai îl insultasem.

— Ai vreo idee de ce se întâmplă asta?

Mi-a întors spatele, şi-a ridicat gulerul, în continuare dezgustat până şi de existenţa rănii, şi s-a uitat sub cămaşă.

— Acel ţinut a fost… vătămat. Lordul Barrow i-a împărtăşit boala şi pare să mi-o fi transmis şi mie. Temporar, desigur.

Asta nu suna deloc bine.

— Rook, cred că ai nevoie de tratament medical.

— Şi ştii tu cum să mă tratezi? Nu. Mă gândeam eu. Ne continuăm călătoria spre Ţinuturile Toamnei, ceea ce nu ar trebui să ne ia mult, acum, că pot merge fără ajutor.

În timp ce spunea asta, mi-a evitat privirea. Evident, noaptea trecută nu a fost unul dintre cele mai bune momente ale sale.

— Indiferent cum va evolua rana, nu o să mai conteze de îndată ce voi putea să mă vindec. Prin urmare, este de preferat să nu mai amânăm plecarea.

Cu părere de rău, am recunoscut că în această situaţie

ştia mai bine decât mine ce e de făcut. S-a îndreptat cu paşi mari spre zidul de mărăcini, clătinându-se doar puţin, apoi şi-a aşezat mâinile pe una dintre spiralele ţepoase. Au început să se zvârcolească asemenea viermilor şi s-au retras pentru a forma o uşă. M-am grăbit după el, tresărind de fiecare dată când fustele murdare mi se frecau de picioare.

Pădurea în care am pătruns nu era la fel de ameninţătoare ca locul cu statuile de piatră, dar tot avea o înfăţişare suferindă, pe care nu o remarcasem în întuneric şi care era greu de descris. Frunzele verzi erau prea lucioase şi scânteietoare, aproape ca şi cum ar fi fost la rândul lor cuprinse de febră, iar soarele se străduia să ardă ceaţa densă pe care o confundasem cu un grup de nori.

În timp ce călătoream, nu mi-am putut scoate din minte evenimentele nopţii trecute. Miasme imaginare mi-au însoţit cu încăpăţânare paşii. După o inspecţie minuţioasă, am găsit o pată pe ciorapul strâng, în locul în care cadavrul mă apucase de gleznă. M-am abţinut cu greu să nu mă opresc şi să-l dau jos, chiar atunci şi acolo. Aşa cum se întâmplă de obicei în astfel de cazuri, acum, că identificasem ce mă deranja, nu-mi mai puteam scoate asta din minte, înnebunită de modul în care ciorapul mă irita în căldura verii.

Şi, cu acel gând, mi-am dat seama de ceva.

— Şi thanedumul a venit din Ţinuturile Verii, nu-i aşa? l-am întrebat pe Rook. Cel pe care l-ai distrus în ziua în care ne-am întâlnit. Temperatura s-a schimbat când a apărut, aşa cum s-a întâmplat şi cu Lordul Barrow. Dar nimic asemănător nu s-a întâmplat cu câinii Vânătorii Sălbatice.

Fără tragere de inimă, a dat din cap.

Mi-am îngustat ochii.

— Şi cum rămâne cu numărul neobişnuit de fiare sălbatice fermecate despre care mi-ai spus? Toate acele creaturi veneau şi ele din Ţinuturile Verii?

— Ah! a făcut Rook. O coincidenţă stranie, într-adevăr, acum, că ai menţionat asta.

— Mă îndoiesc că are ceva de-a face cu coincidenţa!

Cu pumnii îngreunaţi de material scorţos, mi-am ridicat fustele şi am înaintat cu dificultate, până am ajuns lângă el, simţindu-mă, cu fiecare minut, din ce în ce mai murdară şi mai dezgustătoare. Bun. Merita asta.

— Vrei să spui că nu ai făcut niciodată legătura? Ai măcar abilităţi de gândire critică?

Se uita drept înainte, plin de aroganţă.

— Bineînţeles că am. Sunt un…

— Da, ştiu. Eşti un prinţ. Las-o baltă!

Mai mult ca sigur, nu mai auzise niciodată în viaţa lui cuvintele „gândire critică”.

— Atunci, au vorbit zânele din vreunul dintre celelalte regate despre asta? am insistat.

Rook şi-a smuls coroana, apoi şi-a ciufulit părul.

— De ce este acest lucru atât de important pentru tine? a exclamat el, contrariat.

— De ce este…

M-am oprit brusc. S-a întors când a observat că rămăsesem cu câţiva paşi în urmă.

— De ce? Pentru că o fiară fermecată din Ţinuturile Verii probabil că mi-a ucis părinţii. Pentru că una aproape că m-a ucis. De două ori. Pentru că vor ucide mai mulţi oameni dacă nimeni nu îşi dă seama ce se întâmplă. Ştii tu – doar motive stupide, de-ale muritorilor.

S-a oprit şi Rook. Mi-am încleştat pumnii când nefericirea i-a întunecat chipul. Nu voiam să-i pară rău şi să-şi ceară scuze, voiam *să înţeleagă.*

— Nu vorbim despre astfel de lucruri, a spus el, în cele din urmă. Deloc. Pentru că nu putem. Nu ne putem *gândi* la astfel de lucruri. Până şi această conversaţie ne pune pe amândoi în mare primejdie.

Ca fierea, cuvintele interzise mi s-au strecurat în sus pe gât. Tremurând, le-am înghiţit, refuzând să le rostesc.

Rook nu era responsabil pentru fiarele fermecate. Şi în timp ce era, ca să fiu sinceră, complet vinovat de faptul că mă târâse prin pădure, cu o noapte în urmă aproape că murise protejându-mă. Asta nu puteam nega. În hainele

sale zdrenţuite, stătea cu capul plecat, iar coroana îi tremura între degete. Fiecare respiraţie era o luptă. Evident, cearta noastră îl vlăguise.

— Îmi pare rău, am spus simultan amândoi, cu voci la fel de şovăitoare.

Un zâmbet uimit i-a ridicat colţul gurii. A fost rândul meu să-i evit privirea. Am tras adânc aer în piept, hotărâtă să abordez încă un lucru înainte de a ne continua drumul.

— Trebuie să vorbim despre ce ai spus aseară.

— Urăsc când cineva îmi spune asta, a răspuns el. Nu e niciodată de bine.

— Rook. Nu mă mai duci să fiu judecată, nu-i aşa? Te-ai răzgândit.

Nu sunt sigură la ce reacţie m-am aşteptat. Poate să-l văd că se înalţă şi spune: *Pretinzi a cunoaşte gândurile unui prinţ?* Orice, mai puţin felul în care îşi ferea privirea şi se juca neliniştit cu broşa lui în formă de corb.

— Acum îmi dau seama că… am greşit, a mărturisit el. Nu m-ai sabotat intenţionat. Ce ai făcut cu Meşteşugul tău a fost…

Nu-şi găsea cuvintele, incapabil să descrie ceea ce nu înţelegea.

— Când am venit să te iau, a continuat el în schimb, n-am spus nimănui ce aveam de gând. Nu ni se va simţi lipsa în Regatul Toamnei. De îndată ce mă vindec, promit să te duc înapoi în Whimsy.

Am simţit cum mi se înmoaie genunchii şi a trebuit să mă sprijin de un trunchi de copac. Mă duceam acasă. Acasă! La Emma şi la gemene, la casa mea caldă şi primitoare, înmiresmată cu aroma uleiului de in, la munca şi salonul care îmi lipseau deja atât de mult. Şi totuşi – înapoi la nemuritoarea vară şi la felul în care se desfăşurau înainte lucrurile – o viaţă care se târa înainte însoţită de bâzâitul nemuritor al lăcustelor ascunse în grâu. Aş lăsa în urmă toate minunile tăinuite în Ţinuturile Toamnei. Pentru totdeauna. Pe rând, inima mi s-a înălţat şi s-a prăbuşit, ca o pasăre lovită de furtună. Dacă aş continua să simt aşa, m-aş rupe în bucăţi. Aş fi sfâşiată. Dar ce aş putea face?

Cum m-aş putea opri?

Şi ce anume îl îndemnase pe Rook să accepte într-un final adevărul?

L-am privit cu atenţie. Expresia lui era impasibilă. Dar felul în care îşi trecea degetele peste broşă, cu ochii din ce în ce mai lipsiţi de strălucire, a alimentat furtuna din interiorul meu.

— Dar tu? am întrebat. Reputaţia ta? Ce vei face mai departe?

A găsit puterea de a-mi oferi un răspuns:

— Mă voi gândi la ceva…

Deodată, s-a oprit. Şi-a încordat maxilarul.

— Să nu vorbim despre asta, a încheiat el, în mod bizar. Vezi dealul acela din faţă? După ce vom ajunge în vârf, vom fi din nou în Ţinuturile Toamnei.

Am mijit ochii. Dealul nu mi se părea diferit de pădurea din spatele nostru. În timp ce încercam să dezleg această enigmă, mi-am dat seama de ce nu reuşise Rook să-şi termine ideea.

Fusese o minciună.

Capitolul 9

DE ÎNDATĂ ce am ajuns în vârful dealului, era din nou toamnă. M-am învârtit, un cerc complet. Mesteceni legănaţi uşor de vânt se întindeau până departe, o pădure pictată în nuanţe ireale de alb şi auriu. Am făcut un pas înapoi, apoi încă unul, dar Ţinuturile Verii nu au reapărut.

— Nu are niciun sens, am zis.

Rook nu m-a auzit. Se sprijinise de primul copac de toamnă care ne apăruse în cale şi acum stătea rezemat de trunchi, ca o sperietoare de ciori în haina sa ruptă. Avea ochii închişi, iar alinarea de pe chipul lui era profundă. M-am bucurat să o văd, pentru că după ultima noastră conversaţie, febra păruse să-i absoarbă toată puterea. Abia reuşise să urce dealul.

Am aşteptat cel puţin o oră să-şi revină. M-am aşezat şi am încercat să mă întind, dar frunzele îmi gâdilau gâtul şi nu mă puteam relaxa într-o poziţie atât de vulnerabilă. Temerile şi grijile şi dorinţele şi întrebările mi se învârtejeau în cap, iar acum, când nu aveam nimic care să mă distragă, povara hainelor mele murdare, care îmi zgâriau pielea, şi a propriului meu miros, erau în stare să mă înnebunească. De fiecare dată când îi aruncam o privire lui Rook, descopeream că nu se mişcase din loc.

Într-un final, m-am dus la el.

— Aud o apă curgătoare în apropiere, am zis. Mă duc să o găsesc. Mi-e sete şi trebuie să mă spăl.

Nu m-am aşteptat să răspundă, dar ochii i s-au întredeschis şi s-a uitat la mine de parcă se afla într-o transă. Mi-am înfrânat un fior. Nu era ca şi cum ai fi privit de o persoană. Expresia lui părea golită de orice simţire, de parcă pădurea, nu el, se uita prin ochii săi. Apoi a clipit şi impresia a dispărut.

— Urmează-mă! Eşti mai în siguranţă aici decât în Ţinuturile Verii, dar nu ar trebui să te plimbi singură.

M-a cercetat cu atenţie.

— Eşti foarte murdară, a adăugat el, de parcă abia acum observase.

— Mulţumesc. Sunt într-o companie aleasă.

Indignarea nu l-a împiedicat să răspundă, în mod inevitabil:

— Cu plăcere.

După ce a rostit fără tragere de inimă cuvintele, a parcurs nepăsător restul drumului până jos la pârâu şi a îngenuncheat pe malul acoperit de muşchi, analizându-şi propria reflecţie. Am zărit un petic de caprifoi pe care îl puteam folosi pentru intimitate – voiam să-mi clătesc hainele şi să le las puţin să se usuce înainte de a le îmbrăca din nou. O baie nu mi-ar îmbunătăţi prea mult confortul dacă rochia mi-ar rămâne la fel de ţeapănă ca o pânză tratată cu noroi şi sudoare de cal.

— Am fost fără iluzia mea în tot acest timp, a murmurat Rook în spatele meu.

În voce i se ghicea o întrebare. M-am întors şi l-am surprins uitându-se cu ochii largi deschişi în apă, îngrozit.

— Ei bine, da.

Nu eram sigură ce altceva să spun.

— De când ai fost rănit de Lordul Barrow. Sau, nu, puţin după aceea – când l-ai omorât şi ai leşinat.

— Te-ai uitat la mine!

— Da, am spus din nou.

Derutată, am continuat:

— Nu prea aveam cum să evit asta.

Chipul i s-a înăsprit.

— Opreşte-te imediat! a spus el cu o voce rece.

Am rămas acolo un moment în plus – din pură nedumerire, nu din sfidare. Dar privirea cu care m-a învrednicit era atât de înfricoşătoare, încât nu am mai pierdut timpul şi am dispărut degrabă în spatele arbuştilor.

— Nici tu să nu te uiţi la mine, i-am strigat. Scăldatul

este privat. Ca urinarea.

Nu a răspuns. Ei bine, asta ar trebui să fie îndeajuns. Uitându-mă cu atenţie în jur, mi-am scos pantofii, rochia şi lenjeria, şi m-am scufundat tremurând în pârâu. Mă spălasem în condiţii mai austere, apa de la fântâna de acasă fiind mult mai rece, însă fluviul era ca un şarpe cu colţi de gheaţă, aşa că mi-am clătit repede părul şi am făcut tot posibilul să râcâi cu unghiile o parte din murdărie. Am tras hainele după mine în apă şi le-am curăţat abia la final, scuturându-le îndârjită şi strâmbându-mă la norul de mizerie şi păr de cal pe care l-au eliberat în adâncurile limpezi. Frunze pluteau de-a lungul suprafeţei şi se răsuceau în vârtejurile create. Erau pictate în nuanţe atât de uimitoare, încât am luat în considerare să păstrez una – aici era o frunză de culoarea untului, un înlocuitor aproape perfect pentru galben-lămâie, iar aici una de un portocaliu-fosforescent cu pete verzi – dar mi-am dat seama că nu m-aş putea decide asupra unui singur suvenir, darămite asupra unei duzini, şi am înlăturat ideea cu un junghi melancolic.

Când am terminat, m-am strecurat înapoi pe mal şi mi-am întins rochia şi ciorapii deasupra caprifoiului, unde ar avea mai multe şanse să fie uscate de o adiere trecătoare. Uşor stânjenită, mi-am agăţat lenjeria pe o pereche de ramuri mai joase. Apoi mi-am încrucişat strâns braţele peste piept şi m-am lipit de tufişuri, mai expusă decât am fost vreodată în viaţa mea. Am aşteptat. Niciun sunet nu a venit din direcţia lui Rook. Presimţiri nefaste mi-au asaltat mintea, ca un şir nesfârşit de vizitatori nedoriţi care încep să bată în uşa din spate. Dacă leşinase? Sau dispăruse, lăsându-mă în urmă? Şi, mai rău, dacă Vânătoarea Sălbatică dădea peste noi în timp ce eram dezbrăcată?

M-aş simţi mult mai bine dacă aş arunca o privire. Dar să îndrăznesc? Pentru o vreme, nu m-am putut convinge să stau cu spatele la pădure. Indecisă, m-am mutat dintr-un loc în altul, în foşnetul frunzelor răscolite de picioarele goale, cu apa picurând din păr peste tot în jurul meu. Într-un final, am căpătat curajul să mă ghemuiesc şi să trag cu

ochiul prin caprifoi.

Între ramuri existau câteva deschizături, nu mai mari decât nişte monede, care mi-au oferit o imagine aproape completă a celeilalte părţi. Rook stătea pe o piatră plată, în preajma unui cot al pârâului, suficient de aproape pentru a mă auzi, dar la ceva distanţă de locul în care îl lăsasem. Îşi scosese cămaşa, însă nu şi pantalonii, iar haina fusese abandonată pe pământul de la picioarele sale. Profita şi el de şansa de a se spăla.

Într-un fel, m-a surprins normalitatea scenei. Bineînţeles că făpturile fermecate trebuiau să se spele din când în când. Dar Rook o făcea într-un mod atât de obişnuit, luând apa între mâini şi curăţându-şi trupul, fără să fie, din ce-mi puteam da seama, nefiresc de rapid sau eficient. Poate că lucrurile s-ar fi desfăşurat diferit dacă nu ar fi fost rănit. Nu mi-aş putea imagina o altă făptură fermecată, cum ar fi Gadfly, făcând vreodată asta.

Ghemuită, în pielea goală şi cu părul ud lipit de umeri şi de piept, mă simţeam ca un spiriduş obraznic al pădurii. M-am mutat cu paşi mici şi stângaci într-un loc nou şi am tras cu ochiul dintr-un unghi mai avantajos.

Rana arăta înfricoşător, dar mai bine ca înainte. Venele întunecate se estompaseră şi se retraseseră, iar marginile tăieturii păreau să se apropie. Totuşi bănuiam că nu se va vindeca fără să rămână semne, pentru că avea cicatrice din înfruntări mai vechi: una lungă de-a lungul antebraţului şi încă una care îi trecea peste umărul strâng. Aşadar setea lui pentru bătălii nu fusese exagerată de Gadfly sau un spectacol dat de dragul meu. Oare iluzia în care se înfăşoară ar ascunde acele cicatrice sau le-ar lăsa la vedere?

Mult mai important, de ce mă întrebam acest lucru?

Mă aşteptam ca trupul lui pe jumătate dezbrăcat să mă tulbure, dar cu cât mă uitam mai mult, cu atât înfăţişarea lui mi se părea doar stranie, nu monstruoasă. La un moment dat, mintea mea încetase să mai încerce să-l vadă ca pe un om şi îl acceptase pentru ceea ce era. Exista ceva incontestabil de izbitor în supleţea sa, în faţa lui

colţuroasă. Ochii îi erau în continuare nemiloşi, dar şi visători. Fiorul pe care îl simţeam ori de câte ori se uita la mine era pe cât de captivant, pe atât de periculos, ca şi cum ţi-ai înlănţui pe neaşteptate privirea cu cea a unui râs sau a unui lup, dar nu oriunde, şi nu oricând, ci în pădure, la amurg.

Ceea ce era, categoric, ultimul lucru la care ar trebui să mă gândesc. Gata. Era timpul ca această sesiune de spionaj să se încheie.

Dar când m-am mişcat, o crenguţă mi-a trosnit sub călcâi. Rook s-a oprit, apoi s-a uitat peste umăr direct la mine, prin deschizătura din caprifoi. Ameţită, am ţâşnit în picioare, cu inima bătându-mi năvalnic în piept.

Hainele nu-mi erau uscate, dar le-am luat oricum de pe ramuri, pregătindu-mă pentru atingerea rece a lenjeriei umede şi a ciorapilor jilavi, pentru asprimea rochiei trase cu dificultate peste cap. Când paşii lui Rook s-au apropiat, tocmai terminasem, de legat şireturile de la pantofi şi am ştiut că a vrut să-l aud venind.

— Vino, a fost tot ce a spus şi, cu faţa întoarsă, mi-a oferit mâna.

În restul zilei abia am vorbit. Dacă Rook mă prinsese cu adevărat spionând, nu-mi oferea niciun indiciu în afara tăcerii sale. Încă mă obişnuiam cu această latură a lui. Prinţul zâmbitor şi nonşalant din salonul meu – era şi el real, însă reprezenta doar o parte din Rook, cea pe care, bănuiam acum, prefera să o arate lumii.

O dată sau de două ori am încercat să port o conversaţie cu el, dar mi-a dat doar răspunsuri de complezenţă şi, într-un final, am renunţat. Şi ritmul său era calculat: mergea cu o viteză care îmi permitea să-l urmez, dar nu să-l ajung din urmă. Până când lumina zilei a dispărut, memorasem fiecare ruptură din tivul hainei sale care mătura iute pământul.

Ieri cred că l-aş fi terorizat până m-ar fi băgat în seamă, fie că îi plăcea sau nu. Însă acum nu mă lăsa inima să fac asta. Nu mai era temnicerul meu. Mă ducea înapoi acasă.

Şi bănuiam că îl costa mult acest gest, amploarea sa reprezentând un mister care depăşea puterea de înţelegere a unei muritoare.

Adăpostul pe care ni l-a creat în acea seară a fost diferit de catedrala din scoruşi de munte şi de fortăreaţa de spini. Frasini aurii subţiri şi sălcii plângătoare au răsărit din sângele lui, ramurile lor întinzându-se până la sol. O adiere a oftat printre crengi. Nu erau copaci perfecţi şi eleganţi: unii au crescut strâmb, aveau scorburi sau găzduiau pâlcuri de ciuperci otrăvitoare pe rădăcini. Nu erau bolnavi precum cei din Ţinuturile Verii. Pur şi simplu aveau defecte şi păreau să concureze, cu grijă, pentru atenţia mea, singuratici şi îngrijoraţi de posibilitatea unei respingeri.

Fără să mă gândesc, m-am dus spre unul dintre copaci, am pus o mână pe scoarţă şi m-am uitat în scorbura din trunchi. Umbrele erau prea adânci ca să vad ceva. Când m-am întors, Rook mă urmărea înmărmurit, cu haina pe jumătate scoasă. După acel moment de la pârâu, era prima oară când stătea, de bunăvoie, cu faţa spre mine.

— Astfel de lucruri îmi place să pictez, am explicat. Detaliile, texturile…

Am văzut că nu înţelegea.

— Modelele perfecte nu făuresc opere atât de interesante.

Încet, a reuşit într-un final să-şi scoată haina.

— Atunci mă îndoiesc că îţi place să pictezi făpturi fermecate, a remarcat el, distant.

— Rook, am spus cu un zâmbet, poate unul mai afectuos decât intenţionasem, ştii că nu poţi, pur şi simplu, să vii şi să afirmi că eşti perfect.

Umerii i s-au încordat. Cumva, atinsesem o coardă sensibilă. Cu o expresie imposibil de citit, mi-a înmânat haina. Înlăturase broşa în formă de corb.

— Frigul nu mă deranjează. Sunt conştient că e distrusă, dar ar trebui să-ţi ţină de cald.

Şi uite aşa s-a dezvăluit sursa comportamentului său distant. I-am ţinut haina în braţe. Simpatia m-a străpuns ca

o săgeată – o durere ascuţită, intensă, înfricoşător de minunată. Fără să-mi dau seama, m-am trezit stând suficient de aproape încât a trebuit să-mi înclin capul pe spate pentru a-i vedea chipul. A încercat să se întoarcă, dar i-am atins umărul. Cu adevărat uimitor, a rămas nemişcat. Era cu un cap şi jumătate mai înalt decât mine, iar pădurea se trezea la viaţă pentru a-i îndeplini fiecare poruncă, dar cu acea singură atingere aş fi putut la fel de bine să-l încătuşez cu fier.

— Nu mă deranjează să te văd fără iluzia ta, i-am spus. Nu eşti de neprivit.

Nu eşti distrus.

S-a aplecat, apropiindu-şi faţa de a mea. Pielea din spatele gâtului m-a furnicat şi mi s-a ridicat părul pe braţe. Ochii lui inumani, de culoarea ametistelor, s-au mişcat peste trăsăturile mele ca şi cum ar fi citit o scrisoare, apoi Rook a scos un sunet uşor, plin de amărăciune, şi s-a îndepărtat.

— Şi totuşi încă eşti înspăimântată de mine.

I-am împins umărul. Nu a fost suficient pentru a-l mişca împotriva voinţei sale, dar a făcut un pas înapoi. Obrajii îmi ardeau, îmbujoraţi.

— Doar pentru că eşti înspăimântător în mod deliberat!

Mă tulburase şi am fost subjugată de dorinţa bruscă, defensivă de a-i întoarce favoarea.

— Ştii, te-am urmărit la pârâu. Şi… am continuat să mă uit.

Dumnezeule, ce spuneam?

— Nu aş fi făcut-o dacă aş fi fost înspăimântată sau dezgustată.

Mi-am ridicat bărbia, deşi sunt sigură că gestul nu a avut impactul dorit, cu statura mea mică.

Prinţul s-a holbat la mine.

— Adevăratele noastre înfăţişări sunt dezgustătoare pentru muritori, a spus el, într-un final, de parcă îi vorbea unui copil care nu înţelege ce spune.

— Nu e ca şi cum avem şansa să le vedem foarte des. „Dezgustătoare” este un pic cam mult. Câţi muritori te-au

văzut fără iluzia ta?

Încet, a clătinat din cap. Am considerat că asta însemna niciunul în afară de mine. Nici măcar fata care îi dăruise broşa în formă de corb? Oh, Rook!

— Ei bine…

Nu mai ştiam ce să spun.

— Presupun că asta e, am încheiat, cu stângăcie. Îţi mulţumesc pentru haină.

Şi-a înclinat capul, apoi s-a îndepărtat, amintindu-mi de un motan care se retrăgea sub un fotoliu pentru a-şi îngriji demnitatea rănită. În continuare foarte îmbujorată, eram uimită că faţa mea nu ilumina poiana. Am găsit un petic moale de muşchi, l-am curăţat de crenguţe şi frunze şi m-am cuibărit în culcuşul improvizat, cu pleoapele grele de somn.

În acea noapte am visat.

Mai întâi am avut impresia înceţoşată că o formă nedesluşită încerca să se strecoare în adăpost. Ramurile au trosnit într-un loc, apoi în altul, sub greutatea unei fiinţe care se furişa deasupra bolţii. Printre gene, l-am văzut pe Rook dormind la câţiva paşi distanţă. Stătea într-o poziţie stranie, ca şi cum ar fi fost lipsit de oase, cu o mână lipită de pământ. Mi-am amintit de transa lui când păşisem prima oară în Ţinuturile Toamnei şi mi-am dat seama că, dacă acum se vindeca, s-ar putea să nu se trezească la fel de uşor cum ar face-o de obicei.

Oboseala mi-a împăienjenit vederea. Epuizarea mi-a înconjurat mintea, ca o apă caldă şi întunecată, trăgându-mă în adâncurile unui vârtej.

Când mi-am recăpătat cunoştinţa, o siluetă stătea cocoţată în salcia la baza căreia se afla Rook. Era înaltă şi subţire şi se agăţa ca un greier de ramuri, cu genunchii îndoiţi depăşindu-i urechile. Părul său incolor plutea. Faţa sa albă era înclinată în jos şi, chiar dacă Rook dormea, fiinţa îi vorbea.

Nu, ea îi vorbea. Era Hemlock.

— Acum, doar tu ai mai rămas, i-a zis lui Rook.

Tonul ei era plăcut, însă sunetele purtau un ecou amenințător, șuierător, ca picăturile de ploaie care lovesc fereastra în timpul unei furtuni.

— Doar Regatul Toamnei rămâne neatins și uită-te la tine! Ești prea ocupat să-ți fluturi sabia și să aduni animale de companie muritoare pentru a observa.

Reacționând la un sunet pe care urechile mele nu l-au putut detecta, s-a oprit brusc, s-a încordat și s-a uitat peste umăr, cu ochii larg deschiși, la nimic. În tăcere, a urmărit pentru o vreme întunericul, apoi și-a îndreptat din nou atenția asupra lui Rook.

— Îmi este interzis să vorbesc despre acest lucru, dar nu mă poți auzi, nu-i așa? Atunci îți voi spune asta: nu mai răspund chemării cornului iernii.

Ochii ei de jad erau neîndurători, la fel de lipsiți de sentimente ca pietrele prețioase intens lustruite.

— Zăpada se topește pe piscuri, iar Vânătoarea are un nou stăpân. Oricât aș încerca, acum nu pot schimba regulile.

S-a oprit ca să se uite din nou peste umăr.

— Așadar presupun că întrebarea pe care aș vrea să ți-o pun este: ce trebuie să facem când respectarea Legii Juste devine un lucru nedrept? Este o întrebare îngrozitoare, nu-i așa?

Acum vorbea în șoaptă. O fascinație scânteietoare îi cucerise ochii, care păreau să-i acopere întreaga față.

— Rook – vocea i-a devenit și mai joasă –, te întrebi vreodată cum ar fi să fim altceva decât ceea ce suntem?

Jur că nu am scos niciun sunet. Dar, deodată, Hemlock s-a uitat direct spre mine, cu ochii ei lucioși de pisică, și mi-a aruncat un zâmbet sălbatic.

Jos, jos m-am cufundat, jos, în întuneric. Era doar un vis. Am dormit.

Rook se mutase în timpul nopții. Când am clipit pentru a înlătura lumina dimineții, am descoperit că stătea cu fața spre mine, destul de aproape cât să-l ating, dar încă prins în mrejele somnului. Iluzia revenise. Cu toate că mă

obişnuisem cu felul în care arăta în lipsa acelui vicleşug al făpturilor fermecate, îmi era mai familiar aşa şi m-am bucurat să-l revăd pe prinţul care-mi pozase în salon. Privirea mi-a alunecat peste sprâncenele sale, uşor arcuite chiar şi în somn, peste genele lungi, pometii aristocratici şi gura expresivă. Vitalitatea – sau cel puţin iluzia ei – făcea să-i strălucească tenul maroniu-auriu, iar părul său ciufulit îi încadra capul ca o pernă. Am observat o adâncitură în obrazul lui, fix în locul în care îi apărea gropiţa când zâmbea.

Un sunet i-a părăsit buzele, ceva între un căscat înăbuşit şi un oftat, iar sprâncenele i s-au înălţat, ca şi cum ar fi fost tulburat de un gând înainte să-şi deschidă ochii. Încă adormit, o înţelegere treptată a înlocuit nedumerirea de pe chipul său în timp ce se uita la mine, urmată de recunoaşterea împrejurimilor şi a persoanei care îi era alături. Am rămas acolo o vreme, privindu-ne în tăcere, ascultând briza cum se furişa printre ramuri, fiecare oftat al vântului fiind însoţit de foşnetul frunzelor care cădeau.

— Pot să te ating? a întrebat el.

În acel moment, nimic nu exista dincolo de luminiş, dincolo de noi, ca şi cum am fi plutit pe o mare nemişcată, fără pământ la orizont. În curând ne vom despărţi. Nu era nimic rău în a-mi permite acest lucru, doar o dată. Am încuviinţat din cap.

Mi-a urmat linia maxilarului cu vârful degetului. Atingerea îi era atât de uşoară, încât abia o simţeam. Mâna i-a poposit delicat pe gulerul hainei sale, înfăşurate în jurul gâtului meu, şi un aer răcoros de toamnă s-a furişat în coconul cald. Mi-a conturat marginea urechii, apoi degetul lui a urcat spre frunte şi s-a oprit lângă linia părului.

Îngrozită, mi-am dat seama că peste noapte îmi apăruse un coş acolo.

— Rook! Nu-l atinge.

— De ce nu?

Şi-a ridicat degetul şi mi-a privit cu atenţie fruntea.

— Ieri nu a fost acolo.

— Nu ar trebui să atingi coşurile oamenilor. E jenant.

E… ca atunci când mă uitam la rana ta, presupun.

— Faţa ta nu supurează. Şi nici nu e hidoasă.

— Mulţumesc. Asta e drăguţ.

S-a încruntat când mi-a sesizat amuzamentul. Trufaş, a spus:

— În fiecare zi se schimbă ceva la tine. Isobel, eşti foarte frumoasă.

Nu-mi făceam iluzii cu privire la înfăţişarea mea. Nu eram nici banală, nici drăguţă; ocupam un loc nesemnificativ fix la mijloc. Dar Rook nu putea să mintă. În ciuda tonului său arogant, vorbise serios. Nu era chiar atât de greu de imaginat că făpturile fermecate îi vedeau pe oameni diferit decât ne vedeam noi unii pe ceilalţi. Am simţit ceva agitându-se înăuntrul meu, o fluturare de aripi, chiar în timp ce m-am hotărât să nu înţeleg mai mult decât e cazul din vorbele lui. El era cel vanitos, nu eu. Şi trebuia să rămân cu picioarele pe pământ.

Mâna i se rătăcise în părul meu, şi l-a întins peste muşchi; degetele lui l-au pieptănat, trecând cu delicateţe printre şuviţe, până când l-au făcut să strălucească, neted şi drept. Părea imposibil ca o fiinţă care trăise timp de sute de ani şi vâna fiare fermecate din plăcere, să considere interesantă o astfel de îndeletnicire, dar avea o expresie fascinată. Deodată, puţin speriată de cât de mult mă bucura atenţia lui, am aruncat o privire fugară copacilor. Cât timp trecuse? Cu siguranţă nu ne puteam permite să mai zăbovim aşa. Umbrele anxietăţii dădeau târcoale gândurilor mele, unele dintre ele deloc neplăcute, dar m-a surprins cum grijile legate de Vânătoarea Sălbatică, dorinţa de a ajunge în siguranţă acasă şi posibilitatea de a fi atacată de mai multe fiare fermecate păleau în comparaţie cu acea senzaţie ameţitoare de anticipaţie, în care mă întrebam ce am putea face eu şi Rook dacă aş permite ca acest moment să se prelungească. Întreaga lume şi nenumăratele sale posibilităţi s-au redus la atingerea delicată a degetelor sale de fiecare dată când îmi mângâiau scalpul: toată frumuseţea şi toată teroarea. Aşa simţeau oare şi celelalte fete când lăsau un băiat să le

atingă prima oară? Şi nu că eram umilită de asta, dar… chiar şi la vârsta de şaptesprezece ani?

Încheieturile degetelor sale mi-au trecut razant în spatele gâtului. Ei bine, acel gest a fost decisiv.

— Ar trebui să ne mişcăm, am anunţat, ridicându-mă.

Aerul proaspăt, din afara coconului meu, a fost şocant de rece când haina lui Rook mi-a alunecat de pe umeri.

Dar el nu s-a mişcat; mă privea doar cu indolenţă, de jos, cu o expresie care spunea clar *mulţumesc foarte mult, dar nu prea am chef să merg nicăieri.*

— Ridică-te! i-am spus şi l-am înghiontit în lateral cu pantoful, sperând că nu putea să-şi dea seama cât de greu îmi era să par calmă. Haide! Nu putem lâncezi toată dimineaţa ca nişte invalizi.

A permis ca ghiontul meu să-l rostogolească pe spate.

— Dar sunt rănit, s-a plâns el. Încă nu am terminat să mă vindec.

— Mi se pare că te simţi mult mai bine. Totuşi, dacă insişti că suferi, ar trebui să mă uit din nou la rana ta, fără să-ţi foloseşti iluzia. E posibil ca inflamaţia să fi revenit.

Ochii i s-au îngustat. Apoi mi-a întins mâna. Am apucat-o, fără să mă gândesc, pentru a-l ajuta să se ridice. Dar, de îndată ce mâinile ni s-au atins, şi-a strâns degetele în jurul alor mele şi a tras, astfel că am aterizat pe pieptul lui cu un bufnet. Haina a coborât în urma mea şi ne-a acoperit cu grijă picioarele. Rook mi-a aruncat un zâmbet fermecător. M-am uitat furioasă la el.

— Voi folosi fierul pe tine!

— Dacă trebuie, a spus el, cu suferinţă.

— Chiar o voi face!

— Da, ştiu.

Am devenit conştientă de faptul că pieptul lui era foarte solid şi că picioarele mele îi înconjurau talia subţire. Respiraţiile noastre întretăiate micşorau pe furiş distanţa dintre noi. O căldură lichidă s-a adunat din nou înăuntrul meu, prelingându-se mai jos.

Nu am folosit fierul pe el.

În schimb, m-am aplecat şi l-am sărutat.

Capitolul 10

ASTA E o decizie groaznică, am gândit. *Am înnebunit complet şi trebuie să mă opresc imediat.*

Dar apoi Rook a scos un *sunet,* şi-a despărţit buzele sub ale mele şi mă tem că pentru o vreme am încetat cu desăvârşire să-mi mai ascult creierul.

M-am pierdut în senzaţia hipnotizantă de a lua şi de a oferi, în sentimentul straniu, dar îmbătător, de a-mi uni gura cu a lui. Curând, am simţit palma lui Rook alunecându-mi pe spate şi, printr-o singură mişcare graţioasă şi puternică, m-a ridicat în braţe. Mi-am strâns automat picioarele în jurul taliei lui şi i-am înconjurat gâtul cu braţele, uimită de cât de sus mă ridicase. Era aproape ca şi cum îl încălecam din nou – un gând care m-a îmbujorat. Obrajii îmi erau la fel de roşii ca petalele unei lalele. Rook a făcut câţiva paşi în luminiş şi scoarţa aspră a unui copac mi-a apăsat spatele. Atingerea a fost îndeajuns pentru a mă trezi, chiar şi parţial, la realitate.

Cu toate că Emma avusese grijă să mă informeze cu privire la detaliile unui astfel de lucru (sau, ca să fiu sinceră, poate tocmai *de aceea),* un val de nelinişte se lupta cu dorinţa care mă cuprinsese. Observând cât de tensionată devenisem, Rook s-a retras. A aşteptat. I-am simţit respiraţia pe faţă, blândă şi caldă. Buzele îi erau roşii şi uşor umflate. M-am întrebat cum arătam şi, amintindu-mi de coş, mi-am dorit instantaneu să nu o fi făcut.

— Ăăă, am zis. Niciodată n-am… adică vreau să spun că…

Mi-am pierdut complet curajul.

— Practic, dinţii tăi sunt încă ascuţiţi, nu? Pentru că nu se simt deloc ascuţiţi. Nu înţeleg cum funcţionează.

Respira greu şi avea ochii înceţoşaţi. S-a încruntat puţin, revenindu-şi în simţiri pe măsură ce procesa comportamentul meu agitat.

— Nu am făcut niciodată un studiu asupra proprietăţilor iluziei. Tot ce ştiu este că nu-i acelaşi lucru ca atunci când îţi schimbi forma, dar este mai mult decât o simplă aparenţă. Nu te voi răni.

Mi-a simţit reticenţa. Şi-a încordat umerii.

— Dacă ai prefera să nu…

M-am năpustit asupra lui şi l-am redus la tăcere cu un alt sărut. M-am mişcat prea repede, iar nasurile noastre s-au lovit, ceea ce a durut puţin, dar lui Rook nu părea să-i pese. Inima îmi bubuia în continuare în piept, ca a unui iepure speriat. Din reflex, l-am strâns şi mai tare de păr şi a scos din nou acel sunet – cel care mă întindea ca o coardă de arc. Fără să vreau, m-am arcuit, frecându-mi trupul de al lui; în acelaşi timp, i-am auzit şi i-am simţit palma, sprijinită de trunchi, alunecând pe scoarţa de lângă urechea mea.

L-am studiat, fascinată. Ochii ni s-au întâlnit. Curioasă, l-am tras din nou de păr. Un experiment. Şi-a lăsat capul să cadă puţin în lateral, în direcţia mâinii mele. Cumva, ştiam ce însemna asta: dacă aş vrea, m-ar lăsa pe mine să deţin controlul. Un fior de *dorinţă* pură mi-a absorbit tot aerul din plămâni şi, în mod ironic, mi-a băgat minţile în cap.

— Nu putem face asta! am exclamat. Ne oprim. Acum! Oh, Doamne!

Mi-am desfăcut picioarele din jurul taliei lui Rook şi i-am apucat umerii pentru a mă lăsa în jos. A înţeles aluzia înainte să am parte de o prăbuşire ruşinoasă şi m-a coborât la pământ. Faţa îi devenise un pic cenuşie şi chipul îi era tulburat.

— Am încălcat Legea Justă? A contat asta? am cerut să ştiu.

— Nu, a răspuns el, cu o voce răguşită. Doar dacă…

S-a oprit şi a clătinat din cap.

— Nu, a repetat el, mai sigur.

Şi-a dres glasul.

— Dacă făpturile fermecate şi oamenii ar încălca Legea Justă de fiecare dată când… ăăă… s-ar săruta, e suficient să spunem că am rămâne foarte puţini.

— Sexul chiar îi transformă pe oameni în imbecili, am zis, uimită că am comis încă o eroare umană de bază în faţa căreia mă considerasem cumva imună. Rook, nu mai putem facem asta. Data viitoare, chiar voi folosi fierul. Nu glumesc.

Cu buzele albite, şi-a luat haina de pe pământ.

— Bine, a zis.

Şi părea să vorbească serios.

Mi-am îndreptat rochia, mi-am legat şireturile şi mi-am tras un ciorap strâns sus pe coapsă înapoi peste genunchi, dorindu-mi să am mai multe de făcut pentru a-mi ţine mâinile ocupate, ca să nu fiu nevoită să mă uit la el. Felul în care reacţionasem mai devreme era atât de nefiresc mie, încât abia dacă îmi venea să cred. Nu mă afecta în vreun fel magia Ţinuturilor Toamnei, nu-i aşa? Nu puteam scăpa de presentimentul că ceva întunecat pândea la marginea amintirilor mele recente – o experienţă neliniştitoare pe care cumva o uitasem. Ca un coşmar. Şi de îndată ce am gândit acest lucru, una dintre umbrele care mă bântuiseră întreaga dimineaţă a prins contur.

— Hemlock, am izbucnit.

Rook s-a învârtit ca lovit de bici, cu sabia scoasă din teacă.

— Nu, nu aici. Cel puţin, nu chiar acum. Cred că am văzut-o noaptea trecută sau poate că doar am visat-o.

Începeam deja să am îndoieli. Imaginea lui Hemlock cocoţată printre ramuri era intangibilă şi cu cât mă agăţam mai tare de amintire, cu atât devenea mai estompată.

— Nu sunt sigură. Dacă ar fi fost real, nu m-aş fi rostogolit şi culcat la loc.

Mi-a examinat cu atenţie faţa. Avea cămaşa parţial scoasă din pantaloni şi m-am abţinut cu greu să nu mă răstesc la el să şi-o bage la loc.

— Nu ai obiceiul să-ţi laşi imaginaţia să preia controlul, a zis el.

Cel puţin ştia atâta lucru despre mine.

— Dacă ne dorim, pentru a ne deplasa neobservaţi prin apropiere, făpturile fermecate pot face ca somnul unui muritor să fie mai profund. Dar asta ar însemna că…

— Deja ne-a găsit, am încheiat în şoaptă, teama îngreunând cuvintele.

Cu o lovitură curată, sabia lui a desenat un semicerc perfect într-un pâlc de ciuperci, trimiţându-le pălăriile într-un zbor efemer. Apoi a rămas cu spatele întors, sprijinindu-se de mâner, străduindu-se să nu-şi prevadă înfrângerea. Acum am înţeles de ce acţiunile lui Hemlock impuneau un preţ atât de mare, de personal. Avea deja îndoieli că e potrivit să fie prinţ, iar uşurinţa cu care l-a găsit în propriul lui tărâm era încă un prejudiciu adus renumelui său.

Dar văzusem puterea lui Rook cu ochii mei şi nu-mi venea să cred că era atât de simplu.

— A încercat să-ţi spună ceva, am zis, răscolindu-mi mintea după detalii, frustrată că-mi aminteam atât de puţine lucruri utile. Cred că a fost un avertisment. A spus că acum doar tu ai mai rămas şi că nu mai răspunde chemării cornului iernii. Înseamnă ceva pentru tine vreuna dintre aceste dezvăluiri?

— Nu, dar amândouă prevestesc ceva rău.

Şi-a pus sabia în teacă.

— Isobel, eu…

Pauza s-a prelungit până s-a transformat într-o tăcere agonizantă. Când Rook a continuat, mi-am dat seama că fiecare mărturisire îl costa.

— Nu minţeam, desigur, când ţi-am spus că nu m-am recuperat complet. M-am bazat pe faptul că vom avea un avans de câteva zile, cel puţin, înainte ca Vânătoarea Sălbatică să ne găsească. Dacă vom fi atacaţi în călătoria de întoarcere – când vom fi atacaţi – mă tem că nu voi fi capabil să te protejez.

Mi-am muşcat buza şi m-am uitat în jos. Căldura dintre noi dispăruse, un foc mocnit redus la cenuşă umedă.

— Trebuie să existe o altă opţiune.

— Nu ne putem întoarce în Ţinuturile Verii, ar fi inutil, dacă nu chiar periculos. Ţinuturile Iernii sunt excluse, aşa cum este – Rook a ezitat – şi propriul meu regat, având în vedere evenimentele recente. Dar Hemlock nu ar îndrăzni să ne abordeze dacă am merge direct în Regatul Primăverii. Am putea rămâne acolo câteva nopţi şi să ne întoarcem în Whimsy pe un drum mai sigur.

Niciun om nu a vizitat vreodată un regat al zânelor şi a trăit. Sau cel puţin nimeni nu a făcut-o vreodată şi a rămas *om.* Eram o maestră a Meşteşugului, escortată de un prinţ, dar trebuia să mă întreb dacă eram cu adevărat un caz special sau dacă fiecare muritor se amăgea în a crede că era o excepţie de la regulă.

Am respirat adânc, tremurând.

— Am mulţi protectori în Regatul Primăverii.

Rook şi-a înclinat capul în acord.

— Dacă mi s-ar întâmpla ceva, Gadfly ţi-ar onora dorinţa de a te întoarce acasă. Sunt sigur de acest lucru.

— Şi odată ce mă întorc în Whimsy…

— Nu ne vom mai vedea niciodată, a zis el.

O durere care nu avea nicio legătură cu ceva fizic mi s-a răsucit în piept. Ce se va întâmpla cu Rook după ce ne vom despărţi? Mi l-am imaginat întorcându-se în Regatul Toamnei, mergând într-o sală lungă şi întunecată, şi luând loc pe un tron cu o mie de ochi aţintiţi asupra lui – toţi căutând pe chipul lui un semn al slăbiciunii umane, a slăbiciune dezvăluită de portretul meu. Câtva dura înainte să se împiedice, iar poporul lui să-şi arate colţii şi să sară asupra lui ca nişte lupi pe un cerb rănit? Cât va rezista împotriva lor? Ştiam că nu va fi învins uşor. Sau repede.

Dar eram lipsită de putere şi nu-l puteam ajuta. Aş face bine să-mi amintesc că singura soartă asupra căreia aveam vreun control era a mea. Înfrigurată pe dinafară, îndurerată înăuntru, am dat din cap.

— Atunci să mergem, a zis el, trecând repede pe lângă mine, cu faţa întoarsă.

O zi strălucitoare de primăvară ne-a întâmpinat dincolo

de poiană. Am mers ore în şir fără să întâlnim nimic mai periculos decât o ghindă care cădea ocazional dintr-un copac în calea noastră; niciun semn din partea Vânătorii Sălbatice, înconjuraţi de frumuseţea paşnică a pădurii, cu soarele încălzindu-ne spatele, era greu să rămâi mult timp pesimist. Până şi paşii lui Rook au devenit mai uşori pe măsură ce înaintam fără incidente.

— De ce zâmbeşti? l-am întrebat, aplecându-mă într-o altă încercare inutilă de a-mi curăţa degetele de zeama lipicioasă de la merele pe care le găsisem pentru prânz şi privindu-l suspicioasă.

— Tocmai mi-am amintit că Regatul Primăverii organizează un bal în această perioadă a anului. Dacă nu l-am ratat, am putea participa.

— Da, pare a fi lucrul perfect de făcut în timp ce fugim ca să ne salvăm vieţile, am zis.

— Atunci vom merge, a încheiat el, mulţumit.

Am pufnit, deloc surprinsă de răspunsul lui.

— Făpturile fermecate sunt imposibile.

— Aceasta este o remarcă inadecvată, mai ales că vine din partea unui om care nici măcar nu poate mânca un iepure crud.

Grăbindu-mă după el, încercând să nu fiu lăsată în urmă de paşii lui mari, am hotărât să nu mă cert pe tema iepurelui. Începusem să-mi dau seama că Meşteşugul era atât de enigmatic pentru făpturile fermecate, încât aş fi putut pretinde orice, inclusiv că refuz să mănânc carne dacă nu ar fi fost cufundată în lacrimile unei văduve sub o lună nouă. Era o experienţă neobişnuită să descoperi că propria ta magie era mai misterioasă pentru zâne decât era a lor pentru tine. Mă simţeam ca un fel de vrăjitor cu indispoziţii delicate şi ezoterice, şi nu ca o persoană cu desăvârşire obişnuită.

Am trecut pe lângă un bolovan acoperit de muşchi, cu o veveriţă cocoţată deasupra. M-am întors să arunc încă o privire, dar atât bolovanul, cât şi veveriţa au dispărut. Cercetând pădurea din jurul nostru, am realizat că, deşi era alcătuită din aceleaşi tipuri de copaci printre care am

călătorit şi mai devreme, nu erau, de fapt, *aceiaşi* copaci. M-am uitat înainte şi m-am uitat din nou înapoi. Da – acel frasin cu ramura proeminentă suspendată dispăruse. Mijindu-mi ochii, am crezut că l-am zărit la jumătate de kilometru – sau cam aşa – în spatele nostru, în depărtare. Cu toate frunzele din jur era greu de spus cu certitudine.

Mi-am amintit de vechile poveşti şi legende şi m-am împiedicat.

— Nu faci ceva cu timpul, nu-i aşa?

Rook m-a privit trufaş peste umăr, ceea ce însemna că întrebarea mea îl nedumerea, dar nu voia să recunoască.

— Când mă întorc în Whimsy, nu voi descoperi că toţi cei pe care îi cunosc au murit în urmă cu un secol sau că am devenit subit o fată bătrână, nu-i aşa? Pentru că, dacă asta este situaţia, trebuie să îndrepţi lucrurile.

Am rostit cuvintele cu fermitate, încercând să-mi domolesc teama crescândă.

— Tocmai am observat modul în care călătorim. Mai mult ca sigur, fiecare câţiva paşi pe care îi facem însumează până la cincisprezece minute sau mai mult de mers.

— Nu, Ţinuturile Toamnei doar îmi îndeplinesc porunca şi ne grăbesc înaintarea. Vrei să spui că nu ai observat asta până acum?

M-am încruntat. Într-adevăr, nu observasem.

— Îmi dau cuvântul că timpul a trecut normal de când am intrat în pădure. Tu te gândeşti la farmece, un şiretlic destul de răutăcios pe care zânele îl folosesc asupra oamenilor. Desigur, tocmai de aceea este preferat, a adăugat el.

— Ai face bine să nu-l fi folosit asupra cuiva, l-am avertizat.

— N-am făcut-o! a zis el, cu simţire.

Apoi a distrus efectul cuvintelor sale când a continuat:

— A părut mereu istovitor. Tot ce fac după aceea este să plângă foarte mult, apoi se întorc în pădure să strige la tine.

Am clătinat din cap. Doamne, ce pacoste!

Ne-am continuat drumul. Într-un moment admiram un pâlc de scoruşi de munte, de un roşu scânteietor, iar în următorul am păşit într-o cu totul altă pădure. Totul era verde. Nu nuanţele bogate şi intense ale Ţinuturilor Verii, ci verde pal, verde smarald, chiar şi o nuanţă delicată de verde-auriu, toate stratificate pe copaci precum şifonul[19] şi glazura. Flori sălbatice, înalte până la genunchi, s-au despărţit în jurul picioarelor mele. O albină a bâzâit somnoroasă pe lângă faţa mea.

Râsete de încântare mi-au asaltat pieptul, care ameninţa să explodeze de bucurie. Eram în Ţinuturile Primăverii!

— Putem să ne oprim o clipă? am strigat.

Rook nu se oprise, iar acum se afla la jumătatea luminişului.

— Bineînţeles, doar dacă este sigur. Ţinuturile Primăverii sunt minunate. Odată ce sunt acasă, aş vrea să încerc să le pictez.

S-a oprit brusc şi m-a privit pe furiş.

— Sunt aproape la fel de minunate ca Ţinuturile Toamnei, am adăugat pe un ton mai ridicat, de dragul mândriei sale.

Asta a părut să-l liniştească.

— Este un loc aici unde te poţi aşeza.

S-a aplecat să treacă pe sub nişte ramuri. Când l-am prins din urmă, stătea pe marginea unei fântâni de piatră; era joasă, pe jumătate acoperită de muşchi şi înconjurată de clopoţei şi ferigi cu aspect de pene. M-am aşezat într-o poziţie confortabilă pe partea opusă, cu spatele la el, pentru că evenimentele din acea dimineaţă făceau ca păstrarea distanţei să fie o decizie înţeleaptă, şi m-am gândit să-mi scot pantofii.

Apoi m-am uitat la fântână şi ideea de a-mi strecura degetele de la picioare printre ferigi mi-a dispărut complet din minte. Fântâna era mică, părea veche şi chiar banală din toate punctele de vedere. Am privit-o îndelung.

Rook a spus în şoaptă:

[19] Pânză albă de bumbac, ușor apretată, care este folosită la confecționarea lenjeriei de pat și de corp.

— Te-am adus la Fântâna Verde.

Am ţâşnit în sus ca şi cum fundul tocmai îmi aterizase pe un mănunchi de cărbuni încinşi. Un sunet înşelător mi-a umplut urechile, iar vederea mi s-a înceţoşat în colţul ochilor. Disperată să mă îndepărtez, am mers cu picioare tremurânde spre un copac de care m-am sprijinit, cu trupul acoperit deodată de o transpiraţie lipicioasă care mi se târa pe piele. Nu mai leşinasem niciodată, dar sentimentul de a fi la un pas de inconştienţă era inconfundabil.

Rook a vorbit din nou, cu capul înclinat, fără să se uite direct la mine. Mişcarea mea abruptă l-a nedumerit; nu cred că a înţeles gravitatea reacţiei mele.

— Cât timp nu bei din fântână, nu se va întâmpla nimic. Dar înţeleg că oportunitatea de a bea din Fântâna Verde este cea mai mare dorinţă a multor oameni.

Mi-am lăsat trupul să alunece până la baza copacului, apoi m-am aşezat pe rădăcinile sale noduroase şi incomode; flori sălbatice îmi gâdilau picioarele. Rook avea dreptate. Dintre muritorii care au dispărut în pădure, majoritatea căutau Fântâna Verde sperând să o găsească pe cont propriu, în ciuda riscului imens. Maeştri ai Meşteşugului au trudit multă vreme ca să ajungă aici. Unui singur om, la o sută de ani, poate, i se acorda o astfel de onoare. Se tânjea după acest privilegiu mai mult decât după orice vrajă, după orice cantitate de aur scânteietor. Şi dintre toate lucrurile de pe pământ, mă îngrozea cel mai tare.

— M-am gândit, a continuat el, că în aceste circumstanţe ar putea fi o alternativă ideală pentru tine. Nu ai mai avea nevoie de protecţia mea şi nu te-ai mai teme de pericolele pădurii. Ai putea veni şi pleca din Ţinuturile Toamnei – şi din orice alt regat al zânelor, s-a grăbit el să adauge – când vrei. Şi, desigur, ai trăi pentru totdeauna.

Cumva mi-am recăpătat vocea.

— Nu pot.

De data aceasta, chiar s-a uitat la mine. Observându-mi expresia, s-a ridicat pe jumătate de pe marginea fântânii.

— Isobel! Te-ai îmbolnăvit?

Am clătinat din cap.

O pauză.

— Mori de foame? a întrebat el, neliniştit.

O clipă, mi-am închis ochii strâns, înghiţind un râs dureros.

— Nu. Este Fântâna Verde. Rook, trebuie să ştii ceva despre mine. Meşteşugul meu nu este doar ceva ce fac. Meşteşugul meu este cine sunt. Dacă aş bea, mi-aş pierde identitatea şi tot ceea ce iubesc. Ştiu că îţi este greu să înţelegi, pentru că nu ai fost niciodată muritor, dar deşertăciunea pe care am întrezărit-o înăuntrul poporului tău mă înspăimântă mai mult decât moartea. Nu aş lua în considerare Fântâna Verde nici ca o ultimă soluţie. Aş prefera să fiu sfâşiată de Vânătoarea Sălbatică decât să devin o făptură fermecată.

S-a aşezat din nou, absorbindu-mi cuvintele. Mă aşteptasem să se simtă jignit, dar părea doar puţin uluit, ca şi cum ceva l-ar fi lovit peste ceafă. Poate că îl ameţise efortul de a înţelege ceea ce spusesem. Până la urmă, din perspectiva lui, emoţia umană nu era o binecuvântare – era o nenorocire şi un blestem. De ce nu aş vrea să scap de asta?

După o lungă ezitare, a dat şovăitor din cap.

— Bine atunci. N-o să-ţi mai propun asta. Dar acum, înainte să ne continuăm călătoria spre Regatul Primăverii, mai este ceva ce trebuie să discutăm. Este o problemă de mare importanţă.

— Te rog, continuă, am zis.

Puţin câte puţin, teroarea glacială care mă cuprinse s-a topit, lăsând în urmă o slăbiciune tremurândă. Cumva, faptul că am văzut Fântâna Verde şi că i-am respins cu glas tare darul a făcut-o să pară mai puţin ameninţătoare. O înfruntasem şi am ieşit nevătămată din luptă.

Ferigile au foşnit. Mi-am ridicat privirea şi l-am văzut pe Rook păşind înainte şi înapoi prin luminiş.

— Făpturile fermecate nu aduc deseori oameni în pădure. De fapt, tu vei fi primul muritor care va vizita Regatul Primăverii în peste o mie de ani. Pentru a evita

suspiciunile, trebuie să inventăm un motiv pentru care călătorim împreună. Dar…

— Nu poate fi o minciună, altfel nu vei putea vorbi despre asta.

S-a uitat scurt la mine şi a aprobat din cap.

— Am auzit mereu spunându-se că cele mai bune minciuni sunt cele care se apropie cât mai mult de adevăr. Ce vor presupune prima oară când ne vor vedea împreună?

— Că ne-am îndrăgostit, a zis el pe un ton complet neutru.

— Şi nu ar fi prima oară pentru tine.

Rook a înlemnit.

— Am văzut ce ascunde broşa ta în formă de corb – din greşeală, când erai inconştient. Îmi pare rău, Rook. Nu vreau să fiu insistentă, dar *este* relevant pentru încurcătura în care ne aflăm. Desigur, zânele ar trage concluzii, oricât de improbabile…

Deodată, mi-am dat seama de ce înlemnise. Groaza a prins glas şi a răsunat înăuntrul meu, un sunet la fel de cutremurător ca lovirea unui gong. Pielea m-a furnicat.

— Eşti îndrăgostit de mine? am întrebat brusc, fără să mă gândesc la consecinţe.

O tăcere înfricoşătoare s-a furişat între noi. Rook nu s-a întors.

— Te rog, spune ceva.

Deodată, a răbufnit.

— Oare e atât de cumplit? O spui de parcă ar fi cel mai îngrozitor lucru pe care ţi-l poţi imagina. Nu e ca şi cum aş fi făcut-o intenţionat. Cumva am început să mă ataşez chiar şi de… de întrebările tale enervante şi picioarele tale scurte şi de tentativele tale accidentale de a mă ucide.

M-am dat înapoi.

— Asta e cea mai proastă declaraţie de dragoste pe care am auzit-o vreodată!

— Cât de norocoasă, a spus el cu amărăciune, cât de norocoasă eşti, cât de norocoşi suntem amândoi, că asta simţi. Nu suntem pe cale să încălcăm prea curând Legea Justă.

M-am uitat în altă parte; nu voiam să văd suferinţa nedisimulată din ochii lui.

— Până la urmă, iubirea trebuie să fie reciprocă.

— Bine, am spus mâinilor mele.

— Da, bine!

Rook se plimba din nou dintr-o parte în alta a luminişului.

— Ai fost foarte clară în legătură cu sentimentele tale faţă de făpturile fermecate. Acum nu mă mai face să simt lucruri, a poruncit el, de parcă ar fi fost atât de simplu. Trebuie să mă gândesc.

Îmi simţeam faţa fierbinte şi rece, în acelaşi timp. Cuvintele lui îmi răsunau în cap. Asta nu semăna deloc cu felul în care îmi imaginasem că s-ar desfăşura o poveste de dragoste, dacă aş trăi una. Doamne, cât de aproape fusesem de un dezastru. Dacă sentimentele noastre ar fi coincis măcar…

Dar ar fi contat? Nu mai eram sigură dacă în sesiunile îndelungate din salon, când eram doar noi doi, ceea ce simţisem pentru Rook fusese cu adevărat dragoste. În acel moment, asta crezusem. Nu mai trăisem vreodată ceva asemănător. Abia îl cunoşteam, chiar dacă în pasiunea mea febrilă avusesem impresia că ne ştim de multă vreme. Poţi iubi cu adevărat pe cineva când pentru tine nu e nimic mai mult decât o iluzie plăcută? Dacă aş fi ştiut că mă va răpi din cauza unui portret, îndrăznesc să spun că m-aş fi răzgândit.

Şi totuşi… simţeam *ceva* pentru el. Ce era acel *ceva?* Emoţiile mele erau ca nişte fire încâlcite; chiar şi după ce le-am eliberat treptat din nod, tot nu eram mai aproape de găsirea unui răspuns. Eram îndrăgostită de ceea ce simboliza – acel vânt melancolic de toamnă, promisiunea unui sfârşit al verii nemuritoare? Îmi doream doar ca viaţa mea să se schimbe sau îmi doream să o schimb cu el?

Sincer, nu aveam nicio idee cum ştie cineva dacă e îndrăgostit. A existat vreodată măcar un singur fir pe care o persoană să-l poată alege din nod şi să spună *Da, sunt îndrăgostită – uite dovada!* sau era vorba mereu despre o

încurcătură mizerabilă de *dacă* şi *doar* şi *poate?*

Oh, ce dezastru! Mi-am băgat faţa între faldurile fustei şi am gemut. De un singur lucru eram sigură. Dacă nici eu nu-mi puteam da seama ce simţeam, Legea Justă nu avea de gând să o facă pentru mine.

Umbra lui Rook a căzut peste părul meu ciufulit.

— Comportamentul tău îmi distrage foarte mult atenţia, a proclamat el. Trebuie să vin în curând cu o idee, altfel vom rămâne aici peste noapte.

Materialul mi-a înăbuşit răspunsul.

— Oricare ar fi, ar trebui să aibă legătură cu Meşteşugul. Este singurul lucru pe care ne putem baza că le va distrage cu siguranţă atenţia făpturilor fermecate.

În cele din urmă, mi-a trecut prin minte că Rook nu va şti de unde să înceapă. Nu avea nici cea mai vagă idee ce presupune Meşteşugul. I-am aruncat o privire prin părul ciufulit şi am descoperit că stătea deasupra mea, arătând, aşa cum era de aşteptat, frustrat, un muşchi zvâcnindu-i în obraz în timp ce îşi încorda maxilarul.

Prin urmare, depindea în totalitate de mine să rezolv lucrurile – ceea ce, nici nu mă îndoiam, se va dovedi în cele din urmă cea mai bună decizie pentru amândoi. Am aranjat în gând toate problemele noastre asemenea petelor de vopsea: prezenţa mea în pădure, compania lui Rook, până şi dilema portretului său – veştile s-ar putea să fi ajuns deja în Regatul Primăverii.

Şi, aşa cum se întâmplă atunci când amesteci mai multe culori pentru a crea una nouă, am început să realizez că se poate face un lucru nu doar satisfăcător, ci poate chiar extraordinar cu acele pete de vopsea.

— Ascultă, am zis, înălţându-mi capul. Am o idee.

Capitolul 11

PLANUL MEU necesita câteva clarificări pentru a mă asigura ca Rook putea spune replicile potrivite. Le-am repetat în timp ce mergeam şi a fost foarte încântat de cum sunau. Şi eu eram mai mult decât încântată de mine. Aveam aceeaşi satisfacţie ca atunci când negociam o vrajă deosebit de întortocheată sau când întindeam şi înrămam în avans o serie de pânze noi care însumau valoarea unei luni întregi de muncă. Totul era din nou în ordine şi, într-un final, puteam controla măcar o parte din lucrurile care urmau să mi se întâmple. Mai mult decât atât, exista şansa de a-mi rectifica sabotajul neintenţionat.

— Chiar crezi că asta ţi-ar putea salva reputaţia? am întrebat, ridicându-mi fustele pentru a păşi printr-o pajişte aurită de ciuboţica-cucului.

Ori de câte ori briza îşi schimba direcţia, aducea un parfum diferit – pe unele le puteam identifica, dar pe altele nu le mai mirosisem până atunci.

— În momentul de faţă, mă îndoiesc că există ceva care ar putea face asta, a răspuns el cu un zâmbet strâmb. Dar în ce priveşte portretul… da, aşa cred. Mă simt uşurat că nu mai sunt ţinta uneltirilor tale. Eşti mult mai malefică decât pari.

Oricât am încercat să-l blochez, auzeam mereu un ecou al confesiunii lui Rook în tot ce a spus de când am lăsat în urmă fântâna. Acum, că ştiam la ce să fiu atentă, am perceput admiraţia caldă din glasul său. În timp ce starea noastră de spirit se mai îmbunătăţise, aerul înmiresmat era impregnat cu o tensiune copleşitoare. Atentă la drum, am râs forţat, paşii mei rătăcindu-se printre florile înalte şi încâlcite.

— Nu sunt malefică, sunt doar practică. Dar presupun că

făpturile fermecate nu percep rolul unei astfel de însuşiri.

S-a încruntat, încercând să-şi dea seama dacă îl insultasem.

— Uite, am spus repede, ascunzându-mi amuzamentul în timp ce mă îndreptam spre o piatră mare şi acoperită de muşchi, această floare este la fel de mare ca mâna mea. Oare ce le face să crească aşa?

De îndată ce m-am aplecat şi am cules floarea, lângă mine a apărut un crac de pantalon. Era croit din mătase gri-trandafirie strălucitoare, iar perechea sa l-a urmat îndeaproape. M-am dat înapoi şi am căzut în fund, la timp pentru a-l privi pe Gadfly cum îşi finalizează apariţia spectaculoasă din spaţiul dintre cele două jumătăţi ale bolovanului crăpat. Situaţia era şi mai stranie dacă luam în considerare faptul că – şi eram complet sigură de acest lucru – nu el ieşise de pe cealaltă parte a pietroiului. Cumva, dădusem peste o intrare feerică. O cale a zânelor.

— Bună ziua, Isobel, a spus el pe un ton plăcut, îndreptându-şi cravata impecabil legată.

Nu părea deloc surprins să mă găsească stând pe pământ, în faţa lui, îngrijorată şi cu degetele încleştate în jurul unei flori de ciuboţica-cucului.

Pe măsură ce şocul s-a diminuat, am descoperit că eram extrem de fericită să-l văd. Dorul de casă, de care nu avusesem timp să mă las subjugată, m-a lovit ca o trăsură scăpată de sub control. Petrecusem atâţia ani cu el în salon şi, deşi ochii săi de un albastru pal nu trădau nici cea mai mică urmă de căldură la vederea mea, chipul lui era o imagine mai familiară decât orice altceva văzusem de când plecasem de acasă.

Aproape că i-am exclamat numele, dar m-am oprit în ultima secundă. În timpul petrecut cu Rook, manierele mele se deterioraseră înspăimântător de mult.

— Mă bucur să te văd, Gadfly, am spus, ridicându-mă în picioare pentru o reverenţă. Te-a anunţat Rook de sosirea noastră?

Dacă o făcuse, eu habar n-aveam. Mi-a răspuns printr-o plecăciune, apoi i-a aruncat lui Rook o privire tăioasă.

— Îşi pierde vreodată timpul, dragul nostru Rook, cu ceva atât de uzual ca politeţea? Nu, pur şi simplu ştiam că veniţi. Foarte puţine lucruri trec neobservate în Ţinuturile Primăverii – până şi culesul unei flori îmi atrage atenţia.

M-am uitat cu vinovăţie la floarea de ciuboţica-cucului.

— Păstreaz-o, m-a îndemnat el, ca un semn de bun venit în tărâmul meu.

În timp ce-i analizam cuvintele neobişnuite, s-a strecurat pe lângă mine şi a mers în cerc în jurul lui Rook, care a rezistat inspecţiei cu bărbia ridicată şi cu maxilarul încordat. Comparându-i, am fost neaşteptat de mândră să constat că Rook era cu câţiva centimetri mai înalt. Se deosebeau ca noaptea de zi, Rook cu părul lui întunecat, răvăşit, şi ochii săi uimitori, iar Gadfly cu paloarea lui aristocratică. Deşi pe departe cel mai tânăr dintre cei doi, Rook era în toate privinţele egalul lui Gadfly.

— Aceste haine nu mai sunt la modă de cel puţin jumătate de secol, îi spunea Gadfly. Nimeni nu poartă nasturi de aramă în Regatul Primăverii. Dacă insistaţi să rămâneţi, va trebui să găsim…

Orice a spus în continuare şi orice i-a răspuns Rook, s-a pierdut în fundal când am înţeles sensul acelor cuvinte – un *semn de bun venit în tărâmul meu.*

Mi-am dres glasul. Gadfly s-a uitat în jur.

— Eşti Prinţul Primăverii? am întrebat.

A zâmbit.

— Vai, da. Nimeni altul! Cu siguranţă ţi-am mai menţionat acest lucru?

— Nu, nu pot spune că ai făcut-o.

— Cât de neglijent din partea mea. Sunt atât de uituc cu muritorii – pur şi simplu presupun că toată lumea ştie deja.

În timp ce vorbea, Rook l-a studiat cu o expresie indescifrabilă.

— Ei bine, nu te teme, Isobel. Manierele tale sunt ireproşabile. Întotdeauna m-am simţit tratat ca un prinţ în casa ta. Acum, înainte să uit încă un detaliu, ai dori să-mi spui de ce hoinăreşti prin pădure – şi nu oricum, ci într-o companie atât de distinsă?

— De fapt…

M-am uitat repede la Rook. Eram recunoscătoare că plănuisem ca el să fie cel responsabil cu explicaţiile, pentru că revelaţia despre rangul lui Gadfly mă lăsase fără cuvinte.

— Hai să discutăm în timp ce mergem, a propus el, îndreptându-şi cu o smucitură haina şi strângându-şi cingătoarea sabiei.

Pare destul de supărat, m-am gândit.

M-am întrebat dacă luase în serios criticile lui Gadfly. Apoi a pornit pe pajişte, obligându-ne să-l ajungem din urmă.

— E un tip unic, nu-i aşa? a întrebat Gadfly.

Cum aş putea răspunde fără să dezvălui ceva? M-am mulţumit cu cea mai neinteresantă şi anostă replică la care m-am putut gândi.

— Aşa este. Mi se pare că toate făpturile fermecate sunt unice.

— Oh, cât mi-aş dori să fie aşa! Dar mă tem că suntem toate la fel.

Mi-a zâmbit, un surâs subtil şi rece ca primul dezgheţ care anunţă primăvara.

— Cele mai multe dintre noi. Acum, Rook… spuneai?

În faţa noastră, Rook se săturase deja de toate florile de ciuboţica-cucului.

— După cum ştii, a spus el cu nerăbdare, în prezent Isobel este cea mai distinsă maestră a Meşteşugului în Whimsy. Portretul pe care l-a pictat pentru mine nu seamănă cu nimic din ce am văzut vreodată în Regatul Toamnei.

— Aşa am auzit, a răspuns Gadfly.

A fost necesar un efort monumental de voinţă pentru a nu mă uita la el ca să-i evaluez reacţia.

— Ne-a şocat, mai ales pe mine. Iniţial, mi-am imaginat că este un act de sabotaj pentru care Isobel ar trebui să fie judecată. Dar în drum spre Regatul Toamnei am descoperit că nu a avut intenţii rele. Doar a pictat o emoţie umană pe chipul meu, fără să înţeleagă ceea ce făcuse.

Într-un fel, totul era adevărat.

— Acum, Isobel este interesată în replicarea noului ei Meşteşug.

— Emoţii umane, Gadfly, i-am spus, tot mai încrezătoare pe măsură ce planul nostru avansa fără probleme. Ai încercat tot ce are Meşteşugul de oferit – prăjituri pentru ceai şi obiecte de porţelan, costume de mătase, cărţi, săbii. Inventăm în continuare doar versiuni diferite ale aceloraşi lucruri învechite, dar cred că acest concept, pe care aş vrea acum să-l încerc, este complet nou. Aş putea picta bucurie pură pe chipul tău. Uimire pe faţa altcuiva. Veselie sau mânie – chiar şi tristeţe. Rook m-a informat că poporul vostru va considera o astfel de activitate ca fiind foarte distractivă.

— Aşa că am adus-o în Regatul Primăverii, unde ar putea demonstra mai întâi pentru cei mai dedicaţi protectori ai ei, a încheiat Rook în mod grandios. Dacă rezultatele sunt satisfăcătoare, consider că o astfel de măiestrie în tainele Meşteşugului merită o recompensă justă. Propun ca, dacă ea alege să o accepte, răsplata lui Isobel să fie o călătorie la Fântâna Verde.

Zâmbetul meu emana inocenţă. *O călătorie,* nu o înghiţitură.

— Ceva complet nou, a meditat Gadfly, cu o voce îndepărtată.

Pentru scurt timp, a părut mult mai bătrân decât vârsta lui aparentă. Albinele au încetat să mai bâzâie în aerul dulce şi toate păsările căutătoare au amuţit. Mi-am ţinut respiraţia împreună cu restul lumii.

— Da. Da, cred că este exact ce trebuie. Isobel, Rook, aş fi încântat să vă găzduiesc. Atât timp cât sunteţi în Regatul Primăverii, nu veţi duce lipsă de nimic.

Am ajuns la curte mai repede decât m-am aşteptat şi aproape că am intrat direct în ea, fără să-mi dau seama că sosisem. În jurul nostru creşteau mesteceni groşi, cu înălţimi imposibile. Întinzându-mi gâtul, am văzut că ramurile lor se împleteau asemenea adăposturilor lui Rook,

iar printre ele zburau păsări cântătoare şi păsări colibri la fel de strălucitoare ca nestematele. Singurul copac care se deosebea de restul era un corn vechi, cioturos şi înflorit, înălţat pe o colină acoperită de muşchi. Crescuse într-o formă stranie şi, nedumerită de înfăţişarea sa, mi-am dat seama că nu era un copac normal, ci un tron.

De îndată ce am tras această concluzie, pădurea din jurul meu s-a schimbat. Râsete cristaline au umplut aerul şi, cu o sclipire ca aburul care părăseşte un ceainic, scaune din brocart, perne de mătase şi pături de picnic s-au desfăşurat pe pajiştea înflorată. Nevăzute cu doar câteva secunde în urmă, zeci, dacă nu sute, de făpturi fermecate ne urmăreau apropiindu-ne. Genunchii mi s-au înmuiat şi a trebuit să mă forţez să merg în continuare. Nu mai văzusem niciodată, nici pe departe, atât de multe zâne într-un singur loc simultan. Mai rău, se holbau la mine, şi numai la mine: primul muritor care a intrat în regatul lor în peste o mie de ani.

Când ne-am apropiat de tron, o fată s-a ridicat de pe o pătură – părea să bea ceai, dar toate ceştile erau goale – şi s-a aruncat în direcţia noastră, cu părul lung şi blond zburând în urma ei, cu numeroasele straturi ale rochiei sale albastre ca saschiul[20] urcând şi coborând asemenea valurilor înspumate. În clipa în care a ajuns la noi, m-a surprins când m-a apucat de ambele mâini. Pielea îi era rece şi impecabilă ca porţelanul. Dacă ar fi fost om, aş fi zis că are în jur de paisprezece ani.

— Oh, un muritor! Gadfly, ne-ai adus un muritor! a strigat ea, într-o imitaţie de încântare frenetică, dezvăluind că toţi dinţii ei mici şi albi erau la fel de ascuţiţi ca ai unui rechin. Trebuie neapărat să i-o prezentăm lui Aster, va fi atât de încântată! Ai de gând să bei din Fântâna Verde? m-a întrebat, îndreptându-şi atenţia spre mine. Te rog spune că da, te rog spune că da! Putem fi cele mai bune prietene. Desigur, putem fi cele mai bune prietene şi dacă nu o vei face, dar vei muri atât de repede, încât nu prea ar merita

[20] O plantă perenă, cu frunze ovale și lucioase, verzi și pe timpul iernii, care înflorește în aprilie și face flori albastre.

efortul!

Mâna lui Gadfly a coborât pe umărul ei.

— Isobel, aceasta este – a căutat cuvintele potrivite – nepoata mea, Lark[21]. Te rog să-i ierţi excitabilitatea. Este prima oară când întâlneşte un muritor. Cu tine, ca oaspetele nostru de onoare, sunt convins că se va comporta exemplar.

În mod evident, a spus asta mai mult pentru Lark decât pentru mine.

I-am făcut o reverenţă, ceea ce a fost dificil cu ea agăţată în continuare de mâinile mele. Dar a avut efectul scontat, pentru că, spre uşurarea mea, mi-a dat drumul şi mi-a răspuns la rândul ei cu un gest de curtoazie. Îmi simţeam degetele ca şi când ar fi fost scufundate în gheaţă.

— E o plăcere să te cunosc, Lark.

— Bineînţeles că este! a zis ea.

— Şi îl cunoşti deja pe Rook, a continuat Gadfly, amabil.

— Bună, Rook, a zis Lark, fără să-şi desprindă o clipă ochii de pe faţa mea. Poţi să te transformi din nou într-un iepure şi să mă laşi să te fugăresc?

Rook a râs.

— Acela a fost un joc pentru copii, Lark. Acum eşti o domnişoară.

— N-ai pic de haz. Săraca Isobel, probabil că se plictiseşte mereu cu tine. Pot să o îmbrac în nişte haine noi? l-a întrebat ea pe Gadfly, căruia zâmbetul părea să i se fi lipit de faţă.

— Într-o clipă, draga mea. Deocamdată, eu şi Isobel trebuie să discutăm despre Meşteşugul ei. De ce nu iei un loc lângă tron, să te gândeşti ce rochii ai vrea să poarte? Aminteşte-ţi, ea nu se poate folosi de iluzie, aşa că trebuie să fie o rochie *nouă.*

Şi-a înclinat capul cu înţeles.

— Oh, bine!

Ca o tragediană, s-a prăbuşit lângă tron într-un morman de şifon galben.

[21] Ciocârlie.

— Acum, a zis Gadfly, aşezându-se cu eleganţă pe platforma cornului, ce va trebui să-ţi procurăm pentru a-ţi putea înfăptui Meşteşugul? Mă tem că nu avem materiale similare cu ceea ce am văzut în salonul tău. Pot trimite după provizii din Whimsy, dar zânele din regatul meu sunt extrem de ocupate să se pregătească pentru balul mascat şi ar putea dura ceva timp până când vor fi livrate.

Am rezistat tentaţiei de a mă uita pe furiş la făpturile fermecate din jurul nostru, dintre care niciuna nu făcea ceva mai productiv decât să ciugulească biscuiţi şi fursecuri.

— Trebuie să mă gândesc puţin.

Ce aş putea folosi?

— Mai întâi, aş avea nevoie de un substitut pentru pânză sau hârtie. Poate foi de scoarţă, subţiri şi deschise la culoare, solide, dar suficient de flexibile pentru a fi îndreptate fără să se rupă. Scoarţa de mesteacăn ar putea fi potrivită şi pare a fi din belşug.

Era imaginaţia mea sau ramurile de pe tronul lui Gadfly se mişcau?

— Şi apoi, am continuat, descurajată de ideea că acest corn s-ar fi putut supăra, cred că pot aduna singură pigmenţii naturali. Obişnuiam să o fac adesea în copilărie.

— Excelent, a zis el, apăsându-şi buzele cu un deget lung şi subţire. Şi un scaun şi un suport pe care să pui scoarţa?

— Sună foarte bine.

Nu aveam nici cea mai vagă idee ce aş putea folosi în locul unei pensule sau al unui creion, dar găseam eu o soluţie. Îmi puteam folosi degetele, dacă era nevoie.

— Luând în considerare diferenţa de materiale, portretele nu vor arăta precum cele pe care le fac de obicei şi nici nu vor dăinui la fel de mult. Dar, dacă sunteţi mulţumiţi de munca mea, aş fi fericită să le refac în ulei. Adică să folosesc metoda mea obişnuită, am adăugat, conştientă că s-ar putea să nu înţeleagă.

— *Acum o* pot îmbrăca? a zis vocea lui Lark de la sol, unde încă era prăbuşită în acelaşi morman deplorabil.

Gadfly şi-a ridicat sprâncenele la mine.

— Ăăă, am zis. Presupun că da. Deşi ar trebui…

— Vei proba totul! a exclamat Lark, degetele ei reci încleştându-se în jurul încheieturii mele ca nişte liane.

Până să mă dezmeticesc, eram târâtă printre râsetele participantelor de la picnic, cu puţine speranţe de scăpare. M-am uitat peste umăr la Rook, care îmi urmărea plecarea cu interes, şi am avut gândul liniştitor că, în scurt timp, va găsi vreo scuză pentru a se asigura că nu mă sufoc în turnurile[22] de mătase ale secolului trecut.

Lark m-a tras spre unul dintre mestecenii uriaşi, înfăşurat în nişte liane groase care formau un fel de scară în spirală. A început să se caţăre fără ezitare pe acest element cu aspect dubios, în timp ce mă târa în urma ei. Am mers din ce în ce mai sus, făpturile fermecate de la sol micşorându-se până la dimensiunea unor soldaţi de jucărie. Am descoperit că, dacă acordam o atenţie deosebită rădăcinilor noduroase pe care călcam, nu mă uitam în jos şi mă ţineam de scoarţă cu mâna liberă, puteam rezista impulsului de a vărsa pe şifonul lui Lark. A sporovăit cu voioşie tot timpul, fără să pară supărată de faptul că nu i-am răspuns nici măcar o dată.

În vârf am ieşit pe un culoar ţesut din mii de frunze. Mi-a amintit puţin de un labirint din gard viu, doar că în loc de garduri vii erau nişte umbrare arcuite din ramuri albe şi subţiri ca de răchită, împovărate cu frunze de un verde pal. Pământul se simţea elastic, dar altfel solid. Dacă nu aş fi ştiut cât de sus ne aflam şi ce cădere lungă mă aştepta după un singur pas greşit, nu m-ar fi deranjat să străbat labirintul. Obiecte Meşteşugăreşti zăceau într-o dezordine de nedescris de-a lungul coridoarelor, urcându-se pe pereţi în stive de mobilier, perne, cărţi, tablouri şi articole de porţelan. Bijuterii scânteietoare se legănau în jurul nostru, agăţate de picioarele scaunelor răsturnate; păianjeni ţeseau pânze strălucitoare peste atlase şi cuiere de bronz.

— Pe aici! a strigat Lark.

M-a smucit de aproape mi-a dislocat umărul şi a coborât

[22] În original, *bustles.* O turnură este o perniţă sau o bucată de stofă pe care femeile o purtau sub rochie, la spate, mai jos de talie.

pe unul dintre culoare. Alergând în urma ei, trebuia să sar frecvent în lateral pentru a străbate coridoarele înguste şi probabil că pe parcurs am lăsat şi câţiva păianjeni fără adăpost.

— Îmi păstrez rochiile în Gaura Păsării. Dăm nume tuturor camerelor, chiar dacă nu sunt cu adevărat camere, pentru că asta fac muritorii, a zis ea.

— Oh, ce drăguţ, am răspuns vag, înspăimântată.

Totuşi, după cum s-a dovedit, în ciuda numelui care suna complet nepotrivit, Gaura Păsării arăta mai mult sau mai puţin ca restul labirintului, cu excepţia faptului că era o cameră în formă de cupolă şi o proeminenţă a unuia dintre coridoare, unde erau cuibărite păsări cântătoare, care la intrarea noastră au zburat într-o explozie melodioasă. O perdea de viţă-de-vie înfloritǎ ascundea peretele îndepărtat. Într-un final, Lark mi-a eliberat încheietura traumatizată pentru a scotoci în cortina vegetală, unde a dispărut până la brâu.

— Aici, a zis ea, împingând un munte de şifon în mâinile mele. Scoate-ţi rochia maro-veche-plictisitoare şi îmbracă-te cu asta. Pentru că eşti scundă, ar putea fi prea lungă pentru tine, dar o poţi schimba, nu-i aşa? Şi apoi să o faci aşa cum era la început?

Abia după câteva secunde am înţeles ce a vrut să spună.

— Din păcate, nu practic acel tip de Meşteşug. Pot să cos puţin – să cârpesc şi alte lucruri de genul ăsta – dar nu sunt croitoreasă.

Lark s-a îndreptat şi s-a uitat nedumerită la mine. Ochii ei mari, de o nuanţă intensă de albastru, îi dădeau înfăţişarea unei vrăbii iscoditoare. Dacă nu ar fi fost dinţii, i-aş fi considerat faţa cu adevărat încântătoare.

— Unele făpturi fermecate posedă diferite tipuri de magie, nu-i aşa? Magie care este unică pentru ele sau pentru un număr mic de zâne, cum ar fi, de exemplu, abilitatea lui Rook de a-şi schimba forma, am încercat să explic.

— Da! a exclamat ea. La fel cum Gadfly ştie lucruri care încă nu s-au întâmplat.

Am reţinut acea informaţie pentru mai târziu.

— Ei bine, aşa este şi cu muritorii şi cu Meşteşugul lor. Specialitatea mea este să creez imagini cu chipurile celor care îmi pozează. Pot realiza câteva lucruri cu mâncarea, dar nu prea multe cu hainele şi absolut nimic cu arme.

— Oricum, cine are nevoie de arme? Dacă aş fi muritoare, aş vrea să-mi folosesc Meşteşugul pentru a crea rochii. Te rog, nu vrei să te grăbeşti şi să probezi asta?

Am privit circumspectă materialul roz.

— Presupun că da. Mi-o ţii cât mă pregătesc?

I-am înapoiat-o şi mi-am dezbrăcat rochia. În lipsa unui loc mai bun în care să o pun, am întins-o pe pământ, apoi m-am străduit să intru în cea nouă cu „ajutorul” lui Lark, care a implicat un număr nejustificat de mare de împingeri şi înţepături. În tot acest timp m-am gândit la inelul de fier ascuns în buzunar şi mi-am dorit să mă fi gândit să-l pun, în schimb, în ciorap.

— Arăţi mult mai bine, a spus ea cu gravitate, când am terminat. Cu excepţia faptului că rozul nu este culoarea ta. Dezbracă-te din nou!

S-a năpustit iar în dulap.

Păşeam în afara grămezilor de material când un sunet asemănător unui freamăt a răzbit din perete. M-am întors şi am văzut un corb care îşi vâra ciocul printre ramuri. Şi-a înclinat capul într-o parte şi-n alta, smulgând şi rupând frunze pentru a-şi face loc, aruncând un ochi violet şi exigent în direcţia noastră. M-a cuprins un val de uşurare, alungat de înţepătoarea conştientizare că stăteam acolo în lenjerie intimă. Mi-am acoperit repede pieptul cu braţele, chiar când Rook şi-a băgat capul în cameră. Blocat în perete, cu doar jumătate de trup înăuntru, a scos un sunet iritat din gât.

Nu m-am putut abţine – am râs. E greu să rămâi sfios în faţa unei păsări.

— Bine, stai nemişcat, i-am spus.

Mi-am strecurat mâna pe lângă penele lui şi am tras ramurile deoparte. A dat din aripi şi a aterizat pe podea. Cu un aer încrezut, a mers ţanţoş prin cameră şi a tras

tare de tivul rochiei lui Lark.

— Opreşte-te! a zis ea. Sunt ocupată. N-o voi distruge, promit.

Eu şi Rook am schimbat o privire. Fie că a vrut sau nu, tocmai îşi dăduse cuvântul, dar mă întrebam dacă avea vreo importanţă, având în vedere cât de puţin probabil era ca ea să înţeleagă cum, mai exact, ai putea distruge un muritor.

Lark s-a învârtit.

— Asta e!

Faţa îi strălucea de satisfacţie.

Oh, Doamne! Era de la Firth & Maester. Am luat-o şovăitor, aşa cum ai lua colierul de diamante al unei regine, şi am ţinut-o aproape, cu genunchii apăsaţi unul de celălalt, conştientă, chiar copleşită, de gândul că Rook stătea la doar câţiva paşi distanţă.

— Lark, nu cred că e potrivită. După ce terminăm, trebuie să cutreier prin codru în căutare de fructe de pădure şi n-aş vrea să o stric.

— De ce ţi-ar păsa de asta?

— Ei bine, pentru că atunci ar fi distrusă. Nu s-ar supăra Gadfly dacă ar trebui să o înlocuiască?

— Eşti prostuţă. Priveşte!

A adus o altă rochie din interiorul viţei-de-vie. Involuntar, m-am dat înapoi. Arăta de parcă servise ca rochie de mireasă cu mult timp în urmă, însă materialul odinioară alb era murdar şi cenuşiu, plin de găuri de molii. Panglicile atârnate de talie erau atât de putrezite, încât una dintre ele a căzut când Lark a tras rochia spre ea. Dar, de îndată ce i-a atins trupul, a devenit de un satin alb ca zăpada. Dantela s-a restaurat singură, iar panglicile, acum curate, s-au răsucit până la degetele ei de la picioare. Şi, uite aşa, rochia arăta recent croită, fără nici cea mai mică urmă de murdărie sau descompunere.

Văzându-mi expresia, Lark a izbucnit într-un râs strident, arătându-şi fiecare dinte ascuţit. Apoi a încetat deodată să râdă, de parcă ar fi închis capacul unei cutii muzicale.

— Asta a vrut să spună Gadfly când mi-a zis să-ţi aduc unele noi, a explicat ea. Dar putem să le facem să arate ca atunci când au fost create. Nu-i pot schimba forma sau să-i adaug ceva.

M-a examinat din cap până-n picioare. Mi-am dat seama că era pe punctul de a mă chestiona din nou în legătură cu abilităţile mele de cusut, aşa că, înainte să aibă ocazia, am îmbrăcat repede rochia de la Firth & Maester.

Era făcută dintr-un satin de o nuanţă superbă de verde-salvie. Corsetul era brodat cu păsări minuscule în fir de argint şi o panglică de satin de culoare crem îi sublinia talia înaltă, sub care un strat suplimentar de muselină împodobea juponul verde. Mă simţeam diafană şi strălucitoare, ca aripa unei libelule. În mod normal, nu aş purta niciodată ceva atât de rafinat fără o jupă dedesubt. Materialul neted, lucios, aluneca cu uşurinţă peste picioarele goale, o atingere nefamiliară, la fel de mătăsoasă şi subtilă ca apa. Rochia nu se potrivea deloc cu bocancii solizi, de piele, abia vizibili sub tiv, dar acela a fost un aspect al garderobei mele asupra căruia am refuzat să fac vreun compromis. Nu aveam de unde să ştiu când va trebui să fug.

— Perfectă pentru culegerea fructelor de pădure, am glumit fără vlagă.

— Şi cum rămâne cu tine? l-a întrebat cu autoritate Lark pe Rook, care mă urmărea cu capul înclinat.

Căldura mi-a inundat obrajii şi am rezistat dorinţei de a-mi încrucişa din nou braţele, chiar dacă nu era nimic de ascuns.

— Te-a schimbat Gadfly din hainele acelea sumbre de toamnă?

Gaura Păsării a fost zguduită de vânt şi Rook s-a materializat lângă noi, arătând şifonat şi supărat.

— Da. Aşa cum m-am aşteptat, a fost primul lucru pe care l-a făcut. Dar aceste culori nu mi se potrivesc deloc.

— Nu fii urâcios! Negru şi maro şi orice altceva mai aveai pe tine nu flatează pe nimeni.

— Cred că trebuie să fim de acord că avem păreri

diferite cu privire la modă, a răspuns el, cu demnitate. De asemenea, nu era maro, ci arămiu.

— Arămiu! a repetat ea şi a râs din nou ascuţit, deşi sursa amuzamentului ei mi-a scăpat.

Ca să fiu foarte sinceră, Rook ar putea să se plimbe într-un cearşaf şi să arate în continuare magnific. Dar arăta într-adevăr mai bine în propriile haine – jacheta verde-ferigă pe care o găsise Gadfly pentru el nu se potrivea cu părul sau cu tenul lui mai întunecat şi era prea strânsă pe umeri. Cravata prezenta urme de zgârieturi repetate; mă îndoiam că urma să supravieţuiască unei noi înfruntări. Dar, m-am gândit cu ironie, cel puţin ne asortam.

— Aţi terminat? Mi s-a ordonat să o aduc pe Isobel înapoi jos, pentru prezentări, de îndată ce este îmbrăcată. Iar tu, desigur, poţi ajuta să fie prezentată celorlalte făpturi fermecate, a adăugat el pentru Lark, care se bosumflase.

— Oh, bine!

L-a apucat de braţ.

Rook şi-a ridicat celălalt cot cu subînţeles, iar eu am zâmbit şi am clătinat din cap.

— Nu vom reuşi niciodată să trecem prin coridoare astea dacă ne plimbăm braţ la braţ. Aş fi trasă în ţeapă de un cuier.

— Hai, Isobel! a strigat Lark. Nu mergem pe *acea* cale.

Ce altă cale ar putea exista? Convinsă că eram pe punctul de a experimenta o altă ciudăţenie de-ale zânelor pe care aş prefera să nu o descopăr, am luat braţul oferit de Rook. Am observat cât de fragile îmi arătau mâna şi încheietura pe mâneca lui şi am înţeles cum au ajuns făpturile fermecate atât de vanitoase, defilând prin jur în creaţii de la Firth & Maester şi discutând constant ce culori li se potriveau cel mai bine.

Rook şi-a coborât privirea, cu o expresie care spunea tot.

Chiar este îndrăgostit de mine, m-am gândit. Inima mi-a făcut un salt înainte ca o căprioară speriată. Cât de mult se deosebea o iubire mărturisită cu ochii de una proclamată cu voce tare. Aceasta era o privire care ar opri timpul,

dacă ar putea. Blândă şi tăioasă, în acelaşi timp, o tandreţe dureroasă înconjurată de suferinţă, dovada absolută a unei inimi deja frânte. Stăteam lângă el într-o rochie de libelulă, ţinându-l de braţ, iar el ştia că timpul nostru era pe sfârşite.

O mie de aripi s-au desfăşurat înăuntrul meu. Am alergat după ele, încercând să le amuţesc, să le îndes înapoi acolo jos, unde nu ar face niciun rău, dar aş fi putut la fel de bine să mă aflu în mijlocul unui vârtej de fluturi, năzuind să-l prind pe fiecare cu mâna. Am devenit conştientă de căldura pielii lui Rook prin ţesătura vestei sale de mătase şi că, atât de uşor, mâna mea începuse să tremure.

Nu putea spune nimic de faţă cu Lark şi nici nu era nevoie. Tot ce trebuia să ştiu se afla acolo, oglindit în ochii lui.

Ce simţeam? Cum aş putea fi sigură?

O iubire între noi era imposibilă. M-am forţat să mă gândesc la ce ni s-ar întâmpla dacă aş permite acestui sentiment să prindă aripi. Existau doar două opţiuni: să beau din Fântâna Verde sau să ne condamn pe amândoi la moarte. Întâlnindu-i privirea, am lăsat hotărârea să mi se citească pe faţă. Niciuna nu era o alegere acceptabilă pentru mine. Eram mai puternică decât emoţiile mele. Dacă aş trăi de o mie de ori, nici măcar o singură dată nu mi-aş distruge propria viaţă şi pe a altcuiva pentru iubire. O furtună mi s-a adunat în piept; fluturii au căzut într-un fâlfâit uşor de aripi pe pământ.

Cu o respiraţie adâncă şi ascuţită, Rook s-a uitat în altă parte.

Raţiunea îmi spunea că am făcut ce trebuie. Dar în inima mea s-a căscat o prăpastie întunecată după pustiul lăsat în urmă de privirea lui acum întoarsă. M-am întrebat dacă inima şi capul meu se vor reconcilia vreodată sau dacă tocmai mă blestemasem să retrăiesc acest moment până la sfârşitul zilelor, pe jumătate asigurată că făcusem singura alegere aflată la dispoziţia mea, pe jumătate şoptind mereu *dar dacă,* cu întreaga mea existenţă umplută de regret amar.

Gaura Păsării a scârţâit. Podeaua mi-a tremurat sub picioare, iar ramurile de răchită ale pereţilor au început să se înfăşoare ca firele într-un război de ţesut, împletindu-se, rostogolindu-se, înclinându-se spre exterior. Din reflex, am strâns braţul lui Rook. Lark a urlat diavoleşte când mi-a surprins expresia de pe faţă. Peste tot în jurul nostru, camera se transforma, iar un gând panicat m-a prins în ghearele sale: până la urmă, în acel singur moment intim, încălcasem eu şi Rook Legea Justă?

Capitolul 12

ÎNCEPÂND de la vârful bocancilor mei, podeaua de răchită a descins ca o cascadă. Suporturi subţiri de mesteacăn s-au înălţat din pământ pentru a întâlni la intervale scara nou formată, creând arcade elegante deasupra şi dedesubt, cu ramurile servind drept balustrade.

În doar câteva secunde, mă aflam pe prima treaptă a unei scări în spirală, mai grandioasă decât cea a oricărui palat, care se întindea pe cinci etaje, poate chiar mai mult. În partea de jos aşteptau o mulţime de făpturi fermecate, strânse în jurul unui semicerc de iarbă verde spre care, am presupus, urma să coborâm. Gadfly era îngenuncheat în mijlocul peticului, cu părul sclipind argintiu în lumina soarelui. Sub ochii mei, s-a ridicat, şi-a examinat vârful degetului arătător şi apoi l-a dus discret la buze, sugând sângele. Se pare că înfăptuise toate acestea cu puţin mai mult decât o singură picătură.

Pulsul mi-a luat-o la goană. Deşi cea mai mare temere a mea nu se materializase, acum aveam suficient material cu care să o înlocuiesc. Aici erau adunate şi mai multe făpturi fermecate decât fuseseră pe pajişte mai devreme şi, oricât de măreţ arăta Rook lângă mine, eu eram cea pe care veniseră cu adevărat să o vadă. Toate erau îmbrăcate în veşminte care le subliniau perfecţiunea şi purtau nuanţele de verde, albastru, roz şi galben ale unei grădini de primăvară, splendide în broderii cu fir de argint şi nasturi sidefii, cu bijuterii care străluceau la fel de intens ca ochii lor nemuritori. Ştiam că dacă aş păşi ore în şir printre ele, nu aş descoperi nicio unghie ruptă, niciun fir de păr nelalocul său. De asemenea, mai ştiam că fiecare în parte mă putea ucide cu uşurinţa şi cu dezinvoltura cu care ar

scăpa o ceaşcă de ceai.

Gadfly şi-a înclinat capul spre noi.

Un picior în faţa celuilalt. Doar de atât era nevoie. Însă coborârea părea să dureze neaşteptat de mult, minute în loc de secunde, iar mulţimea aştepta într-o linişte totală, întreruptă pe furiş de un singur sunet, susurul materialului rochiei mele alunecând peste treptele din urma noastră. Cu cât ne apropiam, cu atât mai nefiresc arătau făpturile fermecate. Perfecţiunea, care în prezenţa uneia sau a două dintre ele era doar puţin sâcâitoare, s-a amplificat până la o senzaţie de groază când am fost confruntată cu atât de multe. Era ca şi cum aş fi fost privită de o armată de păpuşi vii.

De îndată ce primul meu bocanc a atins iarba, un clinchet delicat a răsunat din mulţime, un lanţ de râsete, oftaturi şi conversaţii şoptite. Şi astfel au început prezentările.

Când Gadfly s-a întors, un fel de dispută a luat naştere printre făpturile fermecate din faţă, care se îmbrânceau pentru a avea întâietate. O femeie cu ochi căprui izbitori a ieşit victorioasă. În timp ce înainta, şi-a aşezat la loc pălăria cu un zâmbet demn de o regină, apoi şi-a pus mâna în cea a lui Gadfly. Purta o rochie lila cu un guler înalt din dantelă, care îi strângea gâtul subţire, iar defectul iluziei sale, pometi neobişnuit de ascuţiţi, era mai subtil decât al altora. La fel ca multe dintre celelalte făpturi fermecate prezente, avea pielea deschisă la culoare – o trăsătură comună în Regatul Primăverii, în timp ce zânele din Regatele Toamnei şi ale Verii tindeau să aibă tenuri mai bogate, cum era cel al lui Rook, în toate nuanţele de auriu-rază-de-soare, maroniu-ghindă şi brun-închis.

— Isobel, aş vrea să o cunoşti pe Foxglove[23], a zis Gadfly.

I-am făcut o reverenţă adâncă.

— Foxglove, aceasta este Isobel, pe care o cunoşti deja după reputaţie.

A făcut la rândul ei o reverenţă.

Şi eu o cunoşteam după reputaţie. Ea era zâna care

[23] Degeţel roşu, o plantă toxică.

furase vocalele doamnei Firth. Întotdeauna m-am considerat norocoasă că nu apelase la Meşteşugul meu.

— Sunt *absolut* încântată de vizita ta, a spus ea, aplecându-se suficient de aproape pentru ca respiraţia ei să-mi gâdile părul.

Avea o aromă floral dulce care o estompa pe cea de bază, o mireasmă bogată şi mortală.

— Ţi-am urmărit munca încă de când a început să apară în regate. Mi-ar plăcea atât de mult să-mi faci un portret în timp ce eşti aici.

Maxilarul mă durea deja de la zâmbit, iar calvarul abia începuse.

— Îţi mulţumesc. Va fi plăcerea mea.

— Eşti o scumpă, a răspuns ea, cu foame în ochi.

Făpturile fermecate au înaintat într-un flux nesfârşit. În curând, genunchii îmi trosneau în urma reverenţelor, iar amabilităţile mi-au amorţit creierul. În tot acest timp, eu şi Rook am stat unul lângă altul ca doi străini, fără ca ochii să ni se întâlnească măcar o singură dată. Mulţi dintre cei pe care i-am întâmpinat erau actuali sau foşti protectori, cum ar fi Swallowtail, care a insistat să purtăm o conversaţie despre fostele sale comenzi, în timp ce alte zâne aflate la rând priveau cu gelozie peste umerii lui. Toate erau familiarizate cu Meşteşugul meu.

Pe măsură ce după-amiaza se prelungea, am devenit din ce în ce mai nerăbdătoare. Aveam nevoie de timp pentru a strânge provizii înainte de amurg. Mai important, trebuia să-i dau de veste Emmei despre situaţia mea – în scris – acum, când în sfârşit puteam să fac acest lucru. Veştile transmise verbal de un mesager, şi nu de orice mesager, ci de o făptură fermecată, dacă într-adevăr Gadfly s-ar putea dispensa de una de la o petrecere de ceai, doar ar agita-o şi mai mult până când ar răsări soarele. Ar încerca să-şi dea seama dacă eram moartă sau rănită şi dacă zânele descoperiseră vreo metodă ciudată şi malefică pentru a manipula înţelesul cuvintelor în favoarea lor.

Aşa că eram distrasă, întrebându-mă cum aş putea evada înainte să se facă prea târziu, când Gadfly a împins

în faţă încă o făptură fermecată şi a prezentat-o ca Aster.

— Cred că vei fi deosebit de încântată să o cunoşti pe Aster a noastră, a spus el, cu o doză în plus de entuziasm. A fost odată muritoare, ca tine, şi a băut din Fântâna Verde. Când s-a întâmplat asta, Aster?

— Trebuie să fi fost acum câteva secole – deşi pare că a fost abia ieri, a răspuns ea cu o voce moale şi delicată ca sunetul ramurilor de salcie agitate de o briză.

Atenţia mi-a revenit imediat. Dacă nu aş fi ştiut, n-aş fi putut să o deosebesc pe Aster de celelalte făpturi fermecate. Era poate puţin mai scundă, însă nu era o diferenţă remarcabilă. Părul negru şi ondulat, lung până la talie, îi era împodobit cu flori. În contrast, pielea îi era nefiresc de palidă, un detaliu care accentua defectul iluziei sale: era inuman de sfrijită. Claviculele şi coastele îi ieşeau din piept deasupra decolteului rochiei, iar umerii îi păreau la fel de fragili ca oasele unei păsări. Mă urmărea cu atenţie, cu nişte ochi căprui aproape la fel de întunecaţi ca ai mei.

Am făcut schimb de reverenţe.

— Este o plăcere să te cunosc, Aster. Şi eu sper să beau într-o zi din Fântâna Verde.

Abilitatea de a minţi nu păruse niciodată atât de utilă sau necesară.

— Cum ţi se pare să fii o făptură fermecată?

Mi-a aruncat un zâmbet şovăitor, care nu i-a cuprins restul feţei.

— Este incredibil. Sunt atât de puţine lucruri care mă frământă – zilele astea, aproape niciodată nu-mi fac griji. Îmi amintesc că mă îmbolnăveam sau că obişnuiam să simt durere, iar acum… a rămas atât de puţin din toate.

Zâmbetul i-a dispărut, apoi s-a întors.

— Asta sună minunat.

Eram conştientă că toţi mă urmăreau. Trebuia să fiu prevăzătoare, aşa că expresia nu mi s-a schimbat.

— Pădurea este atât de frumoasă în comparaţie cu Whimsy.

— Da, a zis ea. Oh, da!

— Ai fost o maestră a Meşteşugului? am întrebat.

Un zâmbet slab i-a luminat trăsăturile, ca un amnar care loveşte o cremene în căutarea unei scântei.

— Am fost! Desigur, trebuie să fii pentru a bea din fântână. Ia să vedem… am fost…

După o şovăială oribilă, a adăugat:

— Ştii, se pare că am uitat numele îndeletnicirii mele. Ha ha! Ce ciudat!

M-a furnicat pielea, o mie de insecte cu multe picioare mişcându-se uşor şi iute de la scalp până jos, la degetele de la picioare. Speram cu disperare că făpturile fermecate nu-mi puteau vedea firele de păr ridicate.

— Poate că mi-ai putea descrie Meşteşugul tău, am propus, şi voi găsi numele îndeletnicirii pentru tine.

— Ei bine, cream cuvinte. Cream cuvinte pentru cărţi, cele care spun poveşti care nu sunt adevărate. Nu-i aşa că e ciudat? Asta obişnuiam să fac!

— Ai fost scriitoare, am zis.

Pupilele i-au înghiţit ochii. Pentru o clipă, cât o bătaie de inimă, am avut terifiantul gând că era pe punctul de a sări pe mine şi de a-mi rupe gâtul. Apoi i-am văzut mâinile încleştate în pumni, strângând atât de tare materialul rochiei încât încheieturile i s-au umflat şi i s-au albit; părea că urma să-şi rupă degetele.

— Da, asta e. Am fost scriitoare. Ha ha! O scriitoare! Prostuţa de mine – mai uităm astfel de lucruri. Cu toţii mai uităm din când în când lucruri.

— Da, cu siguranţă mai uităm.

Cu greu, mi-am menţinut vocea uniformă.

— Pot să întreb dacă ai avut şi plăcerea de a vizita Regatul Primăverii înainte de a bea din fântână?

— O, nu, a zis ea. Cât de splendid ar fi fost asta. Am venit aici abia după aceea, odată ce mă transformasem.

Câte făpturi fermecate întâlnise Aster înainte de a se hotărî? Cât de mult înţelesese despre consecinţele alegerii ei? Nu-mi puteam continua seria de întrebări fără să trezesc suspiciunile zânelor. Dar mi s-a părut că s-ar putea să nu fi ştiut ce o aştepta, nu cu adevărat, la fel ca toată

lumea din Whimsy.

— Înţeleg, am răspuns. A fost o plăcere să te cunosc, Aster.

— Sunt atât de bucuroasă că am avut şansa de a vorbi. Chiar sper că vei călca pe urmele mele. Ar fi minunat să te avem aici, în Regatul Primăverii, cu adevărat minunat.

Degetele i s-au încleştat, apoi s-au relaxat.

— Poate că am putea vorbi din nou înainte să te întorci în Whimsy, ca să îmi poţi reaminti din nou acel cuvânt. Oh, e amuzant cât de uitucă sunt.

Zâmbetul mi-a rămas sculptat pe faţă în timp ce Aster îşi lua rămas-bun. Rook s-a mişcat lângă mine, dar nu am îndrăznit să mă uit la el. Eram înfiorată până în măduva oaselor. Urletele iernatice ale câinilor Vânătorii Sălbatice mi-au răsunat din nou în urechi şi am văzut ochii albi şi sălbatici al lui Hemlock retrăgându-se în întuneric. Mi-am amintit de foamea ascunsă în spatele zâmbetului politicos, rece, al fiecărei zâne pe care o pictasem vreodată, tânjind să iasă la suprafaţă şi să sfâşie acea mască de gheaţă. Oare cum am ajuns să admirăm făpturile fermecate – chiar să sperăm să devenim una dintre ele?

— Gadfly, a spus Rook cu voioşie, cred că lui Isobel i-a ajuns pentru o zi. Ştii cum sunt muritorii, de-abia pot sta în picioare o oră sau două înainte de a se prăbuşi din cauza epuizării. Dacă nădăjduim să avem vreo şansă de a-i vedem mâine Meşteşugul, va avea nevoie de energia rămasă pentru – ei bine, orice trebuie să facă în seara asta.

Mai degrabă am auzit, decât am văzut, fermecătorul lui zâmbet reţinut.

— Vai de mine! Nu trebuie să afectăm Meşteşugul!

Gadfly şi-a ridicat vocea.

— Doamnelor şi domnilor din Regatul Primăverii, pur şi simplu va trebui să aşteptaţi. Ne vedem din nou la masa de seară.

Exclamaţii nefericite s-au auzit din toate părţile. Au urmat conversaţii şoptite. Amorţită, am luat braţul oferit de Rook şi i-am permis să mă îndepărteze de capul scărilor. Lark a zburdat după noi, făcându-le cu mâna

prietenilor ei, care ne-au urmărit plecarea cu încruntări indignate, reacţii extrem de savurate de ea, după toate aparenţele.

— Acum eşti numai a noastră, a zis ea, ocolindu-mă pentru a-mi lua celălalt braţ.

Rook s-a strâmbat, chinuindu-se să-şi ţină sub control frustrarea. Nu putea vorbi liber în prezenţa lui Lark – dar, din acelaşi motiv, compania ei era o binecuvântare. Nu puteam fi văzuţi prea des singuri fără a ridica suspiciuni.

Am dat din cap spre el, sperând că gestul îi va spune tot ce voia să ştie. Eram bine. Îi eram recunoscătoare pentru intervenţie. Dar tot nu părea mai fericit.

Lark ne-a legănat braţele înainte şi înapoi.

— Eşti foarte tăcută, Isobel! Trebuie să fii cu adevărat epuizată. Cum este?

— Cum este ce anume?

— Să fii epuizată, bineînţeles.

Chiar şi după ce am petrecut atâţia ani în compania lor, făpturile fermecate încă aveau puterea de a mă surprinde.

— Presupun că te face să vrei să te aşezi sau să te culci. Orice lucru care nu necesită mişcare sau gândire.

— Deci e ca şi cum ai bea prea mult vin, a zis Lark.

Mi-am ridicat sprâncenele, gândindu-mă că, dacă Gadfly ar fi om, cineva ar trebui să aibă o discuţie cu el.

— Da, însă fără părţile bune. Şi… ăăă… fără părţile rele, sincer, am adăugat, amintindu-mi prima şi ultima mea experienţă cu coniacul de sărbători al Emmei.

Lark mi-a ţipat direct în ureche.

— Asta nu are niciun sens, a spus ea, odată ce şi-a revenit. Ce vom face acum? Te rog să nu tragi un pui de somn, ar fi foarte plictisitor.

— Nu, aş vrea să încep să strâng materiale pentru pigmenţi. Credeţi că m-aţi putea ajuta?

M-am uitat pieziş la Rook.

— Sau corvoada asta este sub demnitatea unui prinţ?

În cele din urmă, a zâmbit – un zâmbet adevărat, de data aceasta, cu tot cu gropiţă.

— În mod normal, aşa aş spune, dar consider că nu pot

rata şansa de a terfeli blestematele de haine ale lui Gadfly. Poate că nu contează pentru Lark, dar lui cu siguranţă îi pasă. Deci spune-ne ce să găsim şi suntem la dispoziţia ta.

M-au călăuzit la o oarecare distanţă de ceea ce începusem să cred că este sala tronului din Regatul Primăverii, într-un loc ce semăna mai degrabă cu o pădure normală, şi m-au aşezat pe o buturugă. Le-am spus ce aveam nevoie: afine, mure, boabe de soc, dude – toate fructele de pădure pe care le-ar putea găsi. Cepe sălbatice şi coajă de mere pentru galben; coji de nuci pentru maro. Pentru negru, aş putea folosi funingine.

— Dar pentru ce sunt ouăle? a întrebat indignat Rook, profilându-se deasupra mea ca o umbră mare şi întunecată.

— Am nevoie de ceva pentru a lega pigmenţii. De obicei, se foloseşte ulei de in sau de levănţică, dar gălbenuşul este o alternativă mai uşor de obţinut.

Văzându-i expresia, am adăugat:

— Nu trebuie să aduni ouă de corb, pentru numele lui Dumnezeu. Oh, şi să fie proaspete – nu vreau să văd puişori ieşind din ouă.

— Îi voi mânca pentru tine, m-a asigurat Lark, întruchiparea domnişoarei perfecte.

— Te-ai înţelege cu… nu contează.

Doamne, cum puteam să stau aici şi să mă distrez, în timp ce familia mea mă aştepta acasă, crezându-mă moartă sau mai rău? Rook mi-a aruncat o privire, dar, din fericire, Lark nu a observat nimic în neregulă.

— Să vedem cine le poate aduce primul! a strigat ea, apoi a dispărut.

Frunzele unui tufiş au tremurat în apropiere, ca şi cum tocmai trecuse ceva pe lângă el în mare viteză.

— Isobel, a spus cu blândeţe Rook. Când ai vorbit cu Aster… Vocea lui Lark l-a întrerupt din depărtare.

— Grăbeşte-te!

A ezitat, împărţit între două alegeri. M-am uitat repede în jur pentru a mă asigura că suntem singuri, apoi l-am luat de mână. Imediat şi-a coborât privirea la degetele

noastre împletite, ca şi când ar conţine secretele universului.

— Du-te, am zis. Eu sunt cea care a născocit acest plan, îţi aminteşti? În acest moment, mi-ar prinde bine ajutorul tău.

I se citea pe faţă conflictul interior. Dar Lark l-a strigat din nou şi nu a mai zăbovit.

★

Seara, făpturile fermecate s-au adunat pentru a urmări pregătirile pentru Meşteşugul meu. Ne instalaserăm în acelaşi luminiş, aşa că nu a trebuit să mai umblăm mult şi zânele şi-au făcut apariţia destul de repede, mai mulţi domni eterici şi doamne diafane ivindu-se enervant din aer ori de câte ori mă întorceam cu spatele. Fascinate, m-au privit cum am pisat fructele de pădure, cojile şi scoarţa pe o piatră plată, adunând apoi pulberile pentru a le pune în boluri din porţelan şi ceşti de ceai aduse de Lark din labirint. Am spart micile ouă de pasăre, am înlăturat albuşurile cu degetele şi am amestecat gălbenuşul şi pigmenţii folosind o crenguţă. În apropiere pocneau beţele unui foc de tabără, producând lemnul carbonizat de care aveam nevoie pentru funingine.

Pigmenţii erau scumpi. Înainte de a câştiga protecţia făpturilor fermecate, folosisem doar cărbune, alături de culorile pe care le puteam prepara singură. Iar în timp ce lucram mi-au revenit în minte experimentele din copilărie. Murele produceau cel mai intens, cel mai bogat roşu. Boabele uscate de soc, o tentă de ocru. Amestecate cu coajă de nuc, dudele creau un cafeniu plăcut, nu tocmai închis la culoare, cu nuanţe purpurii. Iar afinele deveneau adesea roz, doar pentru a se întuneca până la un indigo opac în decursul unei zile. Poate că, în mod ironic, verdele era cel mai greu de obţinut dintre toate culorile naturii – va trebui să experimentez cu galbenul obţinut din foi de ceapă şi coajă de măr şi să descopăr cum arătau amestecate cu tonurile mele de albastru.

Am fost atât de absorbită încât, pentru o vreme, am uitat de publicul meu, concentrându-mă doar pe euforia

provocată de fiecare culoare în parte.

Soarele s-a lăsat tot mai jos, aurind marginile instrumentelor mele improvizate şi colorându-mi părul într-o nuanţă caldă.

Într-un final, am terminat de zdrobit lemnul carbonizat.

— Cred că sunt gata, am zis, cu intenţia de a mă adresa lui Rook şi lui Lark.

În schimb, am descoperit că vorbisem unei întregi mulţimi de făpturi fermecate, toate grupate în jurul meu.

— Uimitor, a declarat Gadfly, de parcă aş fi fost un alchimist de la curte care transmuta plumbul în aur, în timp ce stăteam uitându-mi în sus la el, cu degetele acoperite de zeamă de ou.

Mi-a oferit o bucată pătrată de scoarţă descojită de mesteacăn şi mi-am şters mâinile pe podeaua pădurii înainte să o iau.

— Mulţumesc, am zis. Asta pare să fie o alternativă potrivită. Pot să cer o favoare?

Gadfly şi-a înclinat capul.

— Doar ţi-am spus că nu vei duce lipsă de nimic.

— Dacă scriu o scrisoare familiei mele în Whimsy, ar putea fi trimisă? Chiar şi printr-o pasăre, dacă se poate. Cât mai repede posibil ar fi ideal, am adăugat în grabă, conştientă că altfel ar putea ajunge cu o sută de ani mai târziu la uşa din faţă a căsuţei noastre abandonată.

— Desigur. Îmi dau cuvântul că scrisoarea ta va ajunge la tine acasă până la răsăritul soarelui, două zile de acum.

— Iar mătuşa mea Emma va fi cea care o va primi? am insistat, simţind că nu formulasem suficient de clar favoarea.

Gadfly mi-a aruncat un zâmbet atotcunoscător.

— Nu-ţi scapă niciun detaliu. Promit că va fi livrată direct în mâna Emmei. Acum, mărturisesc că nu am avut niciodată norocul să urmăresc Meşteşugul scrisului.

Şi, uite-aşa, s-a aşezat lângă mine cu picioarele încrucişate pentru a privi.

— Oh! Ăăă… Sunt încântată să fac o demonstraţie, am răspuns, încercând să-i ignor atenţia sporită.

A privit cu atenţie scoarţa pe care o ţineam lângă trup, ca şi cum mă pregăteam să-mi flutur mâna şi să o transform într-un porumbel. Mi-am întins degetele în căutarea bolului cu funingine, dar m-am oprit la jumătatea drumului, străfulgerată de un gând îngrijorător.

— Nu am nimic cu care să scriu, am spus cu voce tare, mai mult pentru mine, uitându-mă împrejur în căutarea unei soluţii.

Vântul mi-a răvăşit părul, iar Rook, care îşi schimbase din nou înfăţişarea, a sărit lângă mine pe buturugă, răsucindu-şi capul pentru a-şi ciuguli penele cozii. Tocmai când eram pe punctul de a-l alunga, a apucat cea mai lungă pană, şi-a smuls-o şi mi-a oferit-o cu o îndrăzneală curtenitoare. Era caldă, iar capătul translucid conţinea o picătură din sângele său chihlimbariu.

Pentru a câştiga puţin timp, am întors pana între mâini, trecându-mi vârful degetului de-a lungul marginii sale mătăsoase. Nu eram sigură de ce mă emoţionase atât de tare gestul. Pana era una din multe, şi Rook putea să o crească la loc într-o clipă. Când n-am mai putut trage de timp, mi-am dres glasul şi am atins cu delicateţe vârful de sol, pentru a-l şterge.

Asta a fost, mai mult ca sigur, o greşeală.

Numaidecât, iarba s-a umflat şi a eliberat un lăstar, care a împins în lături florile sălbatice pentru a creşte repede într-un arbore tânăr, desfăşurând ramuri ca un obiect de recuzită. Frunze de un stacojiu intens au înflorit glorios. În poiana primăverii, frunzişul s-a răspândit triumfător şi, într-un mod puţin insuportabil, în ceea ce mi s-a părut a fi o manieră complet specifică lui Rook.

— Ai grijă! a exclamat Gadfly. Nu poţi să-mi vandalizezi regatul, Rook. Copacul ăsta e îngrozitor de urât.

Rook şi-a întins aripile şi a lansat o serie de croncăniturі agresive, războinice. Mi-am ascuns zâmbetul.

— Mulţumesc, i-am şoptit, rulând tulpina penei între degetele mele.

În curând, distrat de faptul că am început să-mi scrijelesc scrisoarea în funingine umedă, Gadfly a uitat

ofensa. Făpturile fermecate s-ar putea să nu fie în măsură să scrie, dar, fără nicio urmă de îndoială, puteau să citească, aşa că trebuia să fiu atentă la ce dezvăluiam.

Dragă Emma, March, şi May, am scris. *Sunt bine şi în siguranţă. Mă doare să mă gândesc la suferinţa pe care trebuie să v-o fi provocat. Adevărul este că am fost într-o aventură neaşteptată* – ştiam că Emma ar înţelege ce părere aveam despre a fi într-o „aventură" – *şi, până acum, nu am avut oportunitatea de a vă scrie. În prezent, îmi demonstrez Meşteşugul în Regatul Primăverii. Am fost adusă aici de Rook, Prinţul Toamnei, care m-a luat pe furiş, destul de brusc. Aştept cu nerăbdare să vă revăd în curând pe toate. Cu dragoste, Isobel.*

Cuvintele aşternute pe micul pătrat de scoarţă îi vor ridica Emmei mai multe întrebări în loc să-i ofere răspunsuri, dar rămâneam fără spaţiu, aşa că trebuia să mă mulţumesc cu atât. Am aşteptat să se usuce, apoi i-am înmânat scrisoarea lui Gadfly.

Şi-a apropiat-o de chip, examinând-o cu o fascinaţie distantă.

— O acţiune atât de simplă, a spus el, în cele din urmă, şi totuşi ştii că, dacă o zână ar încerca să-ţi imite gesturile, s-ar preface în praf şi pulbere?

— Am… da, am auzit asta.

Privirea lui Gadfly, limpede şi aproape lipsită de culoare, s-a mutat iute asupra mea.

— Nu te lăsa amăgită, este un preţ mic de plătit pentru puterea şi frumuseţea nemuririi. Totuşi ne face să ne întrebăm, nu-i aşa? De ce ne dorim, mai presus de orice, ceea ce are cea mai mare putere de a ne distruge?

Am simţit un fior pe şira spinării. Niciodată nu-l mai auzisem pe Gadfly filosofând despre ceva mai profund decât crema de lămâie. Am rezistat dorinţei de a mă uita la Rook pentru a vedea dacă îmi împărtăşea neliniştea.

— Meşteşugul în sine nu te răneşte, am precizat. Îl porţi şi îl mănânci în fiecare zi, fără consecinţe.

— Ah, da! Totuşi…

Prinţul Primăverii mi-a oferit un zâmbet firav.

— Unele consecinţe trec nevăzute. Într-o zi, ai putea descoperi că Meşteşugul are puterea de a-mi distruge poporul în moduri pe care niciodată nu ţi le-ai imaginat. Sună cu adevărat deprimant, nu-i aşa? Îmi cer scuze.

Mi-a făcut cu ochiul. Apoi a bătut din palme şi s-a ridicat.

Abia atunci mi-am dat seama că scrisoarea nu mai era; dispăruse mult prea repede din strânsoarea lui pentru ca ochii mei să-i observe lipsa. Îşi dăduse cuvântul, mi-am amintit, scuturându-mă de ciudăţenia persistentă a discuţiei noastre. Va ajunge la Emma. O va citi în curând şi, chiar dacă încă se va teme pentru mine, cel puţin nu o să mă mai creadă moartă.

— Cine vrea să o ajute pe Isobel să-şi mute la tron materialele necesare Meşteşugului? a întrebat Gadfly, ca şi când ar fi mobilizat un grup de şcolari.

Am fost imediat înconjurată de o mulţime de făpturi fermecate care chicoteau, ridicând bolurile şi examinându-le. La început am fost îngrijorată că ar putea să-mi răstoarne o parte din pigmenţi, dar m-am liniştit când i-am văzut mânuind vasele de parcă ar fi cupe vrăjite, predispuse să explodeze sau să transforme în stană de piatră pe oricine se afla în apropiere. Aparent, Rook mă ajutase suficient pentru o zi; în momentul în care m-am ridicat, a bătut din aripi deasupra umărului meu până când i-am dat permisiunea să se aşeze acolo, de unde i-a privit cu atenţie pe toţi, etalându-şi ciocul curbat.

Ne-am deplasat toţi într-o procesiune desprinsă parcă dintr-o tapiserie – cu mine în faţă, îmbrăcată într-o rochie diafană şi cu un prinţ transformat în corb cocoţat pe umăr, iar în spate, o paradă de făpturi fermecate. Lumina soarelui la apus făcea ca totul să pară în flăcări; până şi insectele care se înălţau din florile sălbatice arătau ca nişte granule de aur suspendate în aer.

Când am ajuns în sala tronului, a devenit evident că în lipsa mea s-au făcut tot felul de schimbări. Pe aleea

străjuită de mesteceni, care ducea până la tron, a fost amenajată o masă lungă, acoperită cu o pânză albă, cu o broderie pe mijloc, care trebuie să fi măsurat doisprezece metri sau mai mult. Mătasea, de culoare verde pal şi argintiu, se asorta cu pernele scaunelor şi cu modelul de pe vesela fină de porţelan. Dar preparatele erau cele care îţi furau privirea – mormane strălucitoare de struguri, prune şi cireşe, turnuri de prăjituri, friptură de gâscă şi potârnichi încă lucind de la proţap.

— Cine e a făcut toate astea? i-am şoptit lui Rook. Vă jucaţi pe rând de-a servitorul sau ies veveriţele şi iepurii din pădure pentru a aranja totul în timp ce sunteţi plecaţi?

Mi-a dat de înţeles ce părere avea despre tachinările mele mişcându-se agitat şi scuturându-şi coada în nasul meu.

Masa era atât de impresionantă, încât abia când ne-am apropiat am observat adaosul mai mic. Un scaun din brocart fusese aşezat la câţiva paşi distanţă de tron, iar în faţa lui, un şevalet. Era decorativ, mai degrabă menit să expună lucrări decât să fie folosit pentru a le picta, dar urma să-şi atingă scopul. În schimb, mi s-a părut mult mai descurajantă cantitatea de scoarţă de mesteacăn pe care Gadfly o dobândise pentru mine. Bucăţile erau îngrămădite mai sus decât însuşi scaunul, dovada aşteptărilor sale.

— Mă tem că va fi destul de târziu până vom termina cina, a spus Gadfly, apărând lângă mine. Poate că ne vei face favoarea să ne arăţi Meşteşugul tău mâine dimineaţă?

Şi a tras scaunul din capul mesei.

Capitolul 13

MI-AM DORIT foarte mult să fi putut refuza onoarea. Dar ar fi nepoliticos şi toţi ochii scânteietori erau aţintiţi asupra mea. Am făcut o reverenţă şi, în timp ce mă aşezam, Rook mi-a zburat de pe umăr şi s-a transformat lângă mine, la timp pentru a-mi împinge scaunul. Gadfly a acceptat gestul cu un zâmbet înşelător, în timp ce eu mă întrebam dacă a fost înţelept din partea lui Rook să facă asta.

Făpturile fermecate au înaintat pentru a-şi ocupa locurile. Eram flancată de Lark în stânga şi de Rook în dreapta. Gadfly a ocolit întreaga masă şi s-a aşezat în capăt, în faţa mea, pe jumătate ascuns de minunatele delicatese îngrămădite pe toată distanţa care ne separa. Cu un foşnet de mătase şi muselină, toţi s-au aşezat la locurile lor.

Ospăţul care a urmat a fost fascinant de bizar. În loc să folosească linguri, furculiţe sau polonice, făpturile fermecate pur şi simplu luau cu degetele tot ceea ce îşi doreau. Atât de frumoase le erau chipurile şi atât de graţioase mişcările, încât deprinderea nu mi s-a părut respingătoare. Niciun servitor nu se mişca în cerc în jurul mesei – dacă o zână voia ceva care se afla prea departe, fie se ridica şi o lua singură, fie o primea după ce trecea din mână în mână, cu riscul să fie mâncată, dintr-un capriciu, de altcineva. În jur circulau sticle de vin şi ne-am turnat cu toţii câte un pahar. Nu aveam gusturi rafinate, dar am luat o înghiţitură şi am ştiut că recolta valora cât greutatea sa în argint. Vinul era unul dintre puţinele lucruri pe care nu le produceam în Whimsy; era importat din Lumea Ascunsă la preţuri exorbitante şi pericole pe măsură.

Am ales bucăţi de fructe şi prăjituri în acelaşi mod ca

făpturile fermecate, dar am folosit cuţitul şi furculiţa când a venit rândul gâştei care lucea în crustă de miere şi condimente. În timp ce tăiam carnea, am simţit că sunt privită. Până mi-am ridicat ochii din farfurie, mai multe zâne mânuiau argintăria, urmărindu-mi cu atenţie exemplul, şi alte câteva îşi examinau curioase ustensilele. Era evident că majoritatea nu mai mâncaseră niciodată folosind tacâmuri. Atunci, de ce au aranjat aşa masa?

Pentru că aşa fac oamenii, am gândit, cu un mic ghimpe de nelinişte.

Conversaţia a trecut de la Meşteşugul meu la alte îndeletniciri umane. Făpturile fermecate au discutat despre veşminte şi săbii. Am răspuns la o serie de întrebări derutante şi a trebuit să explic, din nou, că a fi maestrul unui anumit Meşteşug nu mă recompensa automat cu expertiză în celelalte. Pe măsură ce ospăţul a continuat, speranţa de a trage cu urechea, pentru a obţine măcar o fărâmă de informaţie utilă despre celelalte regate, despre Ţinuturile Verii şi fiare fermecate corupte, s-a spulberat în faţa discuţiilor mărunte şi a pălăvrăgelilor.

Când întunericul a învăluit pe furiş poiana, licuricii au răsărit în număr atât de mare încât scânteiau în copaci precum stelele. Câteva zâne au invocat lumini eterice, în diferite nuanţe, care pluteau deasupra mesei. În clipa în care mi s-a făcut frig, Rook s-a grăbit să-mi ofere jacheta împrumutată – şi părea foarte bucuros să scape de ea. Fie că i se potriveau sau nu culorile, croiala strâmtă a vestei lui Gadfly cu siguranţă îi flata trupul şi era un efort să nu mă holbez la el îmbrăcat în cămaşă. Cravata dispăruse de mult, lăsându-i gulerul deschis la gât.

În timp, s-a dezvăluit un tipar straniu. O făptură fermecată zâmbitoare trimitea un desert sau un platou frumos aranjat în direcţia mea, doar pentru ca Rook să-l intercepteze înainte să ajungă la mine. A cincea sau a şasea oară când s-a întâmplat acest lucru, a trebuit chiar să se întindă pe toată lungimea mesei, peste un morman de struguri de dimensiunea unei roţi, pentru a-l smulge din mâna lui Lark. Mi-a aruncat o privire tulburată când s-a

aşezat la loc, sprijinindu-şi mâna pe braţul scaunului. Băuse destul de mult vin până în acel moment şi m-am gândit că efectele începeau să se vadă, o observaţie care m-a făcut, în egală măsură, conştientă de propria mea stare. Indiscutabil, prezenţa atâtor făpturi fermecate era mai uşor de îndurat după câteva pahare.

M-am aplecat spre el, încercând să ignor modul în care luminile se învârteau când m-am mişcat, şi am murmurat:

— Sunt vrăjite? Otrăvite?

— Nu în sensul în care te gândeşti, a răspuns el, vizibil incomodat şi îngrijorat.

— Atunci de ce faci asta?

Ochii ni s-au întâlnit.

— Ar fi mai bine dacă nu ai şti, a zis el, cu o privire atât de nefericită, încât nu am mai insistat.

Dar Rook nu le-a putut observa pe toate şi, în cele din urmă, am descoperit singură motivul. Lark s-a întors în grabă cu o mână de tarte, a mâncat una dintre ele şi mi-a oferit alta din grămadă. Când am atins-o, s-a schimbat. Prăjitura s-a uscat ca o floare care se ofileşte şi a căpătat o culoare cenuşie de la mucegai. Orice umplutură fusese înăuntru s-a prelins în afară sub forma unui nămol negru neidentificabil, duhnind a descompunere. Chiar mai rău, îmbucătura dezumflată s-a zvârcolit în mâna mea; era plină de viermi. Am aruncat pe masă delicatesa alterată, ratându-mi farfuria, şi m-am ridicat în mijlocul unui zăngănit răsunător de cristale şi argintărie, împingându-mi înapoi scaunul cu picioarele.

Şi, uite aşa, magia serii s-a spulberat. De-a lungul mesei, toate făpturile fermecate se holbau la mine şi chiar dacă ştiam că imaginaţia mea trebuia să fie de vină, ochii lor păreau să aparţină unor feline, lipsite de masca iluziei în luminile tremurânde. Ai lui Gadfly erau atât de palizi, încât scânteiau ca o flacără de lumânare printr-un cuarţ. Respiraţia mi s-a accelerat. Apoi Lark, privindu-mă stupefiată, a râs zgomotos şi a înhăţat tarta stricată de pe faţa de masă. De îndată ce a luat-o, nu a mai fost stricată – arăta puţin strivită, dar altfel, exact ca înainte. Şi-a

îndesat-o în gură.

Un chicotit a ocolit întreaga masă, iar tensiunea din aer s-a evaporat, înlocuită de amuzament. Obosită, m-am aşezat din nou pe scaun. M-am uitat în farfurie pentru a mă asigura că nu-mi imaginasem totul, că nu fusese vreun şiretlic crud jucat pe seama mea. Nu aş putea spune dacă am fost mai mult uşurată sau dezgustată să văd viermii zvârcolindu-se în continuare pe porţelan.

Un muşchi a tresărit în obrazul lui Rook. Mi-a schimbat farfuria cu a lui, aplecându-se suficient de aproape pentru ca părul lui să-mi atingă uşor braţul încă ridicat. După aceea a scos o batistă din buzunarul din faţă al jachetei pe care mi-o împrumutase şi mi-a oferit-o în tăcere. Mi-am şters degetele, dar nu mucegaiul sau viermii m-au îngreţoşat. Atinsesem de mai multe ori mucegai şi urma s-o mai fac de multe ori. Avusesem suficientă experienţă cu mâncarea stricată. Şi, desigur, mă uitasem la March mâncând tot felul de lucruri.

Nu, era conştientizarea faptului că peste tot în jurul meu stăteau fiinţe golite de orice emoţie, în haine putrezite, ciugulind fleacuri murdare, în timp ce vorbeau despre lucruri complet lipsite de importanţă, cu zâmbete fixe pe chipurile lor false. Cum ar arăta acest ospăţ în absenţa iluziilor pe care le foloseau? Mi-am imaginat struguri proaspeţi lucind lângă un platou cu budincă devenită maro ca noroiul, plină de larve. Lichid vâscos curgând dintr-o sticlă, băut fără protest. Vinul a prins un gust acru înăuntrul meu, de parcă ar fi fost la rândul său stricat şi infectat.

Greaţa care îmi mocnea în stomac ameninţa să se reverse. Am înghiţit de câteva ori saliva care mi-a umplut gura până la refuz.

— Nu mi-am dat seama că făpturile fermecate îşi pot proiecta iluziile, i-am spus lui Rook, disperată după o explicaţie. Lark nu a putut schimba rochia până nu a ţinut-o în mână.

— Este o abilitate neobişnuită. Nălucirea nu este la fel de completă ca o iluzie – dacă un muritor o atinge, se

destramă. Dacă nu mă înşel, Foxglove este cea răspunzătoare.

Auzindu-şi numele menţionat chiar şi de vocea joasă a lui Rook, Foxglove şi-a ridicat privirea pentru a se uita la noi. A zâmbit.

— Nălucirea afectează – am ezitat – gustul, măcar puţin? Pentru tine?

— Ah! a zis Rook. Nu. Dar, în general, ne pasă mai mult de felul în care arată.

Cel puţin a avut bunul-simţ să pară jenat.

— Dacă te-ai întrebat vreodată, acesta este principalul motiv de dispută dintre Regatul Iernii şi restul zânelor, a continuat el, impulsiv. Făpturile fermecate din ţinuturile iernii cred că a te înconjura de lucruri umane, făurite prin Meşteşug, chiar şi alegerea de a ne folosi de iluzii pentru a ne altera înfăţişarea, este o pervertire a naturii noastre adevărate.

— Şi cât de deprimante trebuie să fie vieţile lor, a spus Gadfly în spatele nostru. Îmi place să fiu pervers. De fapt, mai degrabă cred că este adevărata mea natură.

Aş fi sărit, dacă nu ar fi fost vinul care îmi încetinea reflexele. În urmă cu doar o fracţiune de secundă, Gadfly încă se afla la capătul opus al mesei; eram sigură de acest lucru. M-am uitat peste umăr, tumultul nopţii răscolindu-mi gândurile în timp ce m-am întors. Speram că Rook şi cu mine nu ne comportasem prea familiar unul cu celălalt.

— Îţi mulţumesc pentru ospitalitate, Gadfly, am spus, bâjbâind după prima remarcă politicoasă care mi-a venit în minte. Ospăţul este minunat.

Degetele lui lungi şi subţiri, ca picioarele unui păianjen, au coborât pe spătarul scaunului meu.

— Şi totuşi nu este chiar minunat, nu-i aşa? Isobel, îmi pare rău că ai dat peste unul dintre felurile noastre de mâncare… mai puţin imaculate. M-am gândit că Rook se ridică la înălţimea aşteptărilor şi poate avea grijă de tine.

Lângă mine, Rook s-a încruntat. Un impuls inexplicabil de a-l apăra m-a înşfăcat în ghearele sale.

— S-a descurcat la fel de bine cum s-ar fi descurcat

oricine altcineva în locul său, am răspuns.

A sunat mult mai ferm decât intenţionasem şi am adăugat repede:

— Sunt cu adevărat norocoasă să fi fost servită de un prinţ.

— Da, desigur, a zis Gadfly, privirea lui şerpuind de la mine la Rook.

Căcat! Mi-am lipit pe faţă cel mai politicos, cel mai inexpresiv zâmbet, refuzând să-i ofer mai multe indicii. Lasă-l să mă creadă flatată de atenţia unui chipeş prinţ al zânelor şi nimic mai mult. Nu că *ar fi fost* ceva mai mult. Sentimentele lui Rook erau cele care trebuiau să fie ascunse, nu ale mele.

— Recunosc că incidentul m-a afectat, am continuat, iar acum nu mă simt prea bine. Dacă vreau să mă trezesc devreme mâine dimineaţă, pentru a-mi începe Meşteşugul la o oră rezonabilă, cred că ar trebui să mă retrag înainte de miezul nopţii.

— Foarte înţelept.

Degetele lui Gadfly băteau în ritm cu gândurile sale, prea aproape de obrazul meu pentru a mă simţi confortabil.

— Lark, ai vrea te rog să o conduci pe Isobel într-o cameră? Cea mai bună, desigur.

Rook părea pe punctul să protesteze sau poate să-şi ofere el însuşi ajutorul, aşa că i-am lovit genunchiul pe sub masă ca un avertisment. Nu aveam nicio îndoială că, în cele din urmă, îşi va găsi drumul până la mine, dar soluţia trebuia să fie mai discretă decât să mă însoţească până sus, sub ochii tuturor făpturilor fermecate din regat.

Lark s-a ridicat clătinându-se şi mi s-a strecurat pe sub braţ.

— Am atââââât de multe cămăşi de noapte, a zis ea, trăgându-mă spre treptele copacului.

— Şi eu vreau să vin! a exclamat una dintre prietenele ei, care îmi fusese prezentată sub numele de Nettle[24].

Lark s-a întors brusc şi a şuierat la ea. Nettle s-a aşezat

[24] Urzică.

la loc. Lark a zâmbit frumos, strângându-mă mai tare de braţ.

Când am ajuns la baza copacului şi am început ascensiunea, luminile ospăţului străluceau în urma noastră ca un oraş întreg. Urcând viţele-de-vie în spatele unei Lark la fel de instabile, m-am temut pentru viaţa mea aproape la fel de mult ca în timpul incidentului cu Lordul Barrow. Cumva, am ajuns nevătămate în vârf. Printre frunzele labirintului se filtra suficient din lumina stelelor pentru a vedea împrejur, iar coridoarele scânteiau precum o mină de diamante cu licurici.

— Te-ar deranja dacă îmi iau lucrurile din Gaura Păsării? am întrebat.

Gândul la inel mă chinuise întreaga seară şi, după concluzia încordată a ospăţului, nu mai puteam îndura lipsa lui nici măcar o clipă în plus.

— Nu ştiu de ce îţi pasă de rochia ta plictisitoare, dar acolo îmi ţin toate cămăşile de noapte, aşa că oricum trebuie să imergem în Gaura Păsării. Ar fi bine să n-o porţi la culcare!

— N-o voi face, am asigurat-o.

Dar cu siguranţă voi ţine fierul aproape.

După estimarea mea, am încercat cam o duzină de cămăşi de noapte din mătase, toate mai subţiri ca un jupon şi aproape transparente, deşi am descoperit că acest detaliu nu mă deranja cu adevărat – ultimul semn concludent că băusem prea mult. Într-un final, Lark a ales una verde, hotărând ca aceasta să fie culoarea care mă reprezintă. Veşmântul se aduna sub piept şi avea un număr dubios de panglici pentru o cămaşă de noapte, cu excepţia cazului în care poate foloseai un hamac şi trebuia să fii bine legat în timpul vânturilor puternice. Dar era uluitoare. Mi-aş fi dorit să am o oglindă în care să mă văd. Nu, mi-aş fi dorit să pot întrezări cum ar arăta faţa lui Rook dacă m-ar vedea purtând-o, cât de diferit ar fi de felul în care mă privise în rochia de libelulă, îndelung şi intens. Am alungat imediat gândul, cu faţa arzând, dar oricât de înverşunat am încercat să o ignor, strălucirea ameţitoare a ideii

refuza să pălească.

În cele din urmă, Lark mi-a permis să-mi adun lucrurile şi m-a condus prin labirintul sclipitor spre o altă cameră. M-am oprit brusc în cadrul uşii.

Un pat cu baldachin domina încăperea şi zeci de Gadfly mă priveau din interior. Unele lustruite, altele prăfuite, unele agăţate uşor înclinat, ramele portretelor atârnau de aproape fiecare centimetru pătrat al camerei, înfăţişându-l pe Gadfly în diferite vestimentaţii de-a lungul secolelor. Erau fixate de liane înfrunzite, astfel încât să pară parţial crescute în pereţi. Câteva erau operele mele – poate opt în total. Nu le mai văzusem pe majoritatea de ani buni şi am simţit un şoc când le-am observat, ca şi cum aş fi recunoscut chipurile unor prieteni vechi într-o mulţime. În lumina pâlpâitoare a licuricilor, ochii lor păreau să se mişte.

— Cu siguranţă că nu pot dormi în camera lui Gadfly, am zis.

Nu a fost posibilă nicio rezistenţă. Lark m-a tras înăuntru.

— Bineînţeles că poţi. Gadfly doarme doar o dată pe lună, când este lună nouă. Singurul alt motiv pentru care intră este să se uite la portretele sale. Din moment ce acesta este Meşteşugul tău, el ar fi foarte încântat să rămâi aici.

Acest lucru avea sens în concepţia bizară a făpturilor fermecate şi, fără îndoială, Gadfly considera că era un privilegiu extraordinar să petreci o noapte agitată în camera sa, fiind privit de toate chipurile sale. O rafală de râsete s-a înălţat de la ospăţul de la sol, iar Lark a făcut o pauză dezolantă.

— Dacă ai dori să cobori înapoi, nu te voi învinovăţi, am zis. Nu voi fi o companie plăcută odată ce mă voi culca.

M-a apucat de mână.

— Oh, eşti sigură? Absolut sigură? Pur şi simplu nu pot suporta gândul că vei fi singură aici sus.

Am zâmbit.

— Nu voi fi singură. Îi pot auzi pe toţi jos şi sunt atât de

obosită, încât voi adormi imediat.

— Eşti minunată.

Lark mi-a strâns mâna şi a pus-o pe pieptul ei.

— Ştiam că vom fi cele mai bune prietene. Ne vedem mâine, Isobel!

Apoi mi-a dat drumul şi a fugit din cameră.

Am tremurat, îndesându-mi mâna la subsuoară pentru a o încălzi. Apoi mi-am pus hainele pe cuvertură, m-am aşezat, mi-am scos bocancii şi m-am strecurat sub pături – o plapumă fină din puf de gâscă şi cearşafuri moi dedesubt. Pentru o vreme, am urmărit uşa. Când Lark nu a reapărut, mâna mi s-a furişat din culcuş pentru a pipăi în buzunarul rochiei.

Mi-am ţinut respiraţia în timp ce căutam orbeşte faldurile, imaginându-mi ce ar fi putut să se întâmple dacă o făptură fermecată ar fi descoperit fierul. Dar vârfurile degetelor mi s-au lovit de forma liniştitoare a inelului şi m-am răsucit sub cearşafuri pentru a-l ascunde într-unul dintre ciorapi.

Conversaţii şi râsete erau purtate de vânt până sus, aproape reconfortant de umane. Totuşi nu puteam, nu voiam să adorm. Deasupra şi peste tot în jurul meu, zâmbetul lui Gadfly se remodela subtil în strălucirea pâlpâitoare a licuricilor. La periferia vederii mele, lumina fluctuantă făcea ca ochii lui să pară mereu în mişcare şi, uneori, chiar să clipească. Aveam sentimentul că eram urmărită şi nu aveam cum să-mi dau seama dacă era doar o senzaţie. Mi-a trecut prin cap că nu verificasem sub pat – o idee copilărească – dar nu mi-a fost greu să-mi imaginez o făptură fermecată culcată acolo, în întuneric, cu degete lungi şi subţiri ca de păianjen întinse peste piept precum un cadavru, zâmbind pentru sine în timp ce se pregătea să sară şi să mă surprindă…

Oricât de mult mi-aş fi dorit, nu aş fi fost în siguranţă dacă purtam inelul. Mâhnită, mi-am încleştat atât de tare mâna, încât unghiile mi-au săpat şanţuri în palmă.

Mi s-a părut că a trecut mai bine de o oră; s-ar putea să fi fost mai puţin. Ceva a zornăit puternic pe hol.

— Ceainic nenorocit! a exclamat vocea supărată a lui Rook.

Şi, uite aşa, teama a dispărut. Pieptul mi s-a scuturat de râs la imaginea lui Rook clătinându-se, beat şi ofensat prin holurile aglomerate ale labirintului, asaltat fiind de ceainice care cădeau.

— Rook, am şoptit, convinsă că mă va auzi, eşti în regulă?

O tăcere chinuitoare. Apoi cu răceală:

— Nu am nici cea mai vagă idee de ce *nu aş fi* în regulă.

— Asta e adevărat, am zis. Ai ucis un Lord Barrow, nu ar trebui să ai probleme cu un ceainic.

A intrat în cameră, luptându-se cu vesta verde a lui Gadfly. Când a reuşit să o scoată, a aruncat-o deoparte pe podea ca pe o bucată de gunoi. Apoi s-a îndreptat cu paşi mari spre pat şi, dintr-o mişcare lină, s-a strecurat sub cuvertură cu faţa spre mine, cu îngâmfarea îndrăzneaţă şi nonşalantă a unei pisici care se aşază pe o carte deschisă.

M-am ridicat într-un cot. Pielea mă furnica, dureros de conştientă că piciorul său îndoit aproape că-l atingea pe al meu – că îi puteam simţi căldura trupului în spaţiul îngust de sub aşternuturi. Amintindu-mi în ce eram înveşmântată şi încă tulburată de gândul periculos de mai devreme, am tras mai aproape păturile.

— Ce faci? am întrebat. Nu poţi dormi aici.

— Ba da, pot. De fapt, trebuie. Nu pot permite să ţi se întâmple ceva rău. Prin urmare, cel mai bine e să rămân aproape.

— Te-ai putea oferi să dormi pe podea, ca un gentleman.

Părea îngrozit de sugestie.

— Şi nu sunt sigură că eşti capabil să mă protejezi, am continuat, ştiind când trebuie să renunţ. Adineauri aproape că ai fost asasinat de un ceainic.

— Isobel.

Rook m-a privit grav.

— Isobel, ascultă. Ceainicul nu prezintă nicio importanţă. Pot învinge pe oricine, oricând.

— Oh, chiar aşa? Ăsta este adevărul?

— Da, a răspuns el.

M-am luptat cu o duioşie exasperantă. În ciuda faptului că era atât de enervant, am descoperit că îmi era îngrozitor de greu să-mi ascund zâmbetul.

— Atunci trebuie să fii foarte beat.

— Nu sunt. S-ar putea să fi fost mult vin, dar sunt de neam regesc, ştii. Sunt Prinţul Toamnei. Prin urmare, sunt doar puţin beat.

Şi apoi şi-a închis ochii.

— Nu poţi dormi aici. Chiar nu poţi, e prea…

Frunzele camerei au tremurat; cineva venea alergând pe hol.

— O, nu! am gemut. Repede, bagă-te sub pat sau transformă-te…

Vântul a ridicat cuvertura, iar un vârtej de pene mi-a mângâiat braţele. O atingere moale, alunecoasă. Când briza a părăsit camera, Rook, acum din nou sub formă de corb, se ghemuia indignat printre aşternuturile mototolite, cu penele zgribulite, imitând postura unui om care îşi ţinea mâinile în şolduri, de parcă trupul său se transformase instinctiv la sugestia mea, fără ca el să fi fost de acord. Înainte să se poată răzgândi, l-am tras sub cuvertură şi i-am lipit corpul de stomacul meu, cu degetele strânse delicat în jurul lui.

Chiar când am terminat, Lark a tras cu ochiul, înclinându-şi capul în pragul uşii. Pentru o clipă, s-a uitat fix la mine în timp ce mă prefăceam că dorm, apoi a chicotit şi a plecat din nou alergând.

— Nu, am spus când Rook a început să se zbată. Dacă ai de gând să rămâi, trebuie să fii subtil în legătură cu asta.

A dat din picioare şi mi-a ciugulit degetele, încercând să se elibereze ca să se poată transforma din nou. Mi-am dat seamă că erau necesare tactici extreme.

— Ce pasăre frumoasă eşti! am fredonat încet.

Zbaterile lui şi-au pierdut treptat forţa, apoi s-au oprit. L-am simţit ridicându-şi capul.

— Ce pasăre frumoasă eşti! am repetat cu o voce siropoasă. Da, eşti cea mai frumoasă pasăre.

I-am mângâiat spatele. A scos un sunet de încântare din piept, un mormăit uşor înăbuşit. În curând, tăcerea lui înfumurată a indicat că era destul de mulţumit să rămână în forma asta, atât timp cât continuam cu laudele.

Ştiam că nu sunt tocmai în siguranţă, dar prezenţa lui Rook, aşa cum era, a venit ca un confort incontestabil. Eforturile zilei m-au acoperit precum o pătură grea din lână. Prin penele moi şi delicate am simţit în vârful degetelor bătăile inimii lui Rook, iar ochii mi s-au închis în timp ce îi şopteam, pe un ton somnoros, cuvinte de afecţiune prinţului răsfăţat cuibărit pe stomacul meu, înfofolit într-un cuib de pături.

Clic, clic, clic. Deasupra, ochii lui Gadfly clipeau. O sută de Prinţi ai Primăverii ne urmăreau cu zâmbete indescifrabile în timp ce somnul ne-a înlănţuit în mrejele sale.

Capitolul 14

COADA făpturilor fermecate care aşteptau la rând pentru un portret se întindea atât de departe încât nu puteam vedea unde se termina. Nu a rămas niciun indiciu al ospăţului de aseară. Oricât aş fi încercat, nu reuşeam să zăresc nici măcar un singur strugure sau o firimitură pe pajiştea acoperită de muşchi. Întreaga seară ar fi putut la fel de bine să fi fost o nălucire.

Momentan, Foxglove stătea vizavi de mine, purtând un zâmbet care sugera că gulerul ei strâmt o asfixia încet. M-am întrebat cum obţinuse râvnita onoare de a fi prima la rând, apoi am decis să nu mă gândesc prea mult la asta.

Greaţa mi s-a închegat în stomac. Formularea planului meu măreţ fusese un lucru; executarea lui era altul. Ce se întâmpla dacă Foxglove vedea rezultatele şi izbucnea într-un acces de furie, asemenea lui Rook? Nu avea niciun motiv să o facă, mi-am spus – contextul era complet diferit – dar realitatea era că, dacă zânele se întorceau împotriva mea, aveam doar inteligenţa şi un inel de fier pentru protecţie, acum o umflătură tare în bocancul meu cu şireturile strâns legate. Şi, m-am gândit… îl aveam şi pe Rook.

Ştiam, cu aceeaşi certitudine de neclintit cu care ştiam că răsăritul aparţinea zorilor, că Rook m-ar apăra de celelalte făpturi fermecate chiar şi cu preţul propriei vieţi. Gândul nu era unul romantic. Mai degrabă, era sumbru. Dacă acest scenariu s-ar înfăptui vreodată, nu mă puteam gândi la niciun mod prin care s-ar putea încheia fără să murim amândoi.

Privirea mi s-a furişat spre locul în care stătea Rook, lângă tronul lui Gadfly. Arăta elegant, dar inconfortabil pe scaunul de brocart care îi fusese adus, neliniştit, cu trupul

uşor îndoit şi cotul sprijinit de coapsă, ascultând pe jumătate orice îi gângurea Lark în ureche. M-a prins în timp ce-l urmăream, iar ochii ni s-au întâlnit. Am observat, fără niciun motiv anume, că o buclă de păr întunecat îi căzuse peste obraz. Iute, mi-am îndreptat din nou atenţia asupra muncii mele.

Pentru portretul lui Foxglove alesesem bucuria umană. Mi se părea că sentimentul care trecea drept bucurie în rândul zânelor se încadra în două categorii. Prima era ceva asemănător voioşiei reci şi răutăcioase pe care o nevastă înşelată ar putea să o simtă auzind că amanta soţului ei avusese parte de o căzătură fatală pe scări. A doua era o plăcere deşartă, egoistă şi lacomă: un nobil bogat care calcula că mina sa de argint îi adusese atât de mulţi bani, încât putea supravieţui numai cu caviar în următoarele trei secole, dacă ar trăi suficient de mult pentru a se bucura de acest lux.

Şi pe măsură ce schiţam trăsăturile lui Foxglove în pigment de afine, cu vârful penei lui Rook, i-am oferit bucuria radiantă, explozivă, de a fi ridicată în braţe de un iubit; de a vedea un chip drag venind de-a lungul drumului după o despărţire de câteva luni, de a-i recunoaşte silueta în lumina dimineţii. În lipsa perfecţiunii clare şi lucioase a vopselei în ulei pe pânză, exista ceva brut în opera mea, nu atât de frumoasă, nu atât de realistă, dar mai intensă, mai puternică. O linie rătăcită lângă gura lui Foxglove, pe care nu o puteam corecta, a sugerat că îşi reţinea un zâmbet. Râsul tremura în spatele ochilor ei uşor mijiţi. Lucrul în acest mediu imperfect uşura transmutarea umanităţii, alchimistul regatului transformând aurul înapoi în plumb.

Când am terminat, m-am ridicat şi am făcut o reverenţă. Foxglove s-a apropiat pentru a lua bucata de scoarţă de pe suport. De jur-împrejur, zânele şi-au ţinut respiraţia. Nimeni nu a vorbit şi am simţit o linişte neobişnuită din direcţia lui Gadfly, subliniată de o imobilitate la fel de stranie. Deşi timpul scurs s-a măsurat doar printr-o bătaie de inimă, o singură bătaie de inimă în care Foxglove mi-a scanat inexpresiv munca, presiunea a crescut şi a tot

crescut în pieptul meu până când mi-a venit să ţip.

— O, ce nostim! a exclamat ea cu o voce limpede şi înaltă, ca sunetul unei furculiţe lovind un pahar de cristal.

A întors portretul doar atât cât făpturile fermecate să arunce o privire nesatisfăcătoare de o jumătate de secundă, apoi l-a răsucit din nou pentru a-şi relua propria examinare atentă. Zâmbetul i se schimbase. Avea o privire goală. În timp ce tensiunea din spatele ei se evaporase şi restul zânelor reveniseră la pălăvrăgeala zgomotoasă, Foxglove stătea acolo împietrită, holbându-se la o versiune a ei care simţea bucurie umană. În afară de mine, nimeni nu a observat ciudăţenia scenei.

Nimeni în afară de mine şi Gadfly, m-am corectat singură, şi Rook, care s-a uitat din nou pe furiş la tron. Şi ei doi o urmăreau îndeaproape pe Foxglove.

Mi-au răsunat în minte cuvintele lui Lark: *La fel cum Gadfly ştie lucruri care încă nu s-au întâmplat.*

Mai devreme în acea dimineaţă, Prinţul Primăverii refuzase onoarea de a poza pentru prima mea demonstraţie. Atunci nu mi se păruse nimic neobişnuit, dar acum mă întrebam. Aştepta ceva? Ceva ce văzuse?

O mişcare în colţul ochiului. O fluturare. M-am întors la timp pentru a o vedea pe Foxglove îndepărtându-se repede, cu portretul ţinut în faţa ei de parcă i s-ar fi dat, fără voia ei, un prunc pe care să-l ţină în braţe pentru prima dată în viaţă.

Uşor, aproape imperceptibil, pana a tremurat între degetele mele. Mi-am ţinut respiraţia, încercând să mă liniştesc.

Următorul a fost Swallowtail. Defectul lui era părul, blond ca mătasea de păianjen şi atât de incredibil de fin, încât îi plutea în jurul capului precum puful de lăptucă. Ca vârstă părea să fie între Lark şi Rook, iar ochii lui mari şi trăsăturile tinereşti s-au potrivit unei expresii de uimire umană. Când am terminat, s-a repezit de-a lungul cozii de zâne ţinându-şi strâns portretul pentru a-l arăta tuturor pe un ton lăudăros, în special zânelor care mai aveau câteva ore de aşteptat.

Ziua a continuat la fel. Fiecare portret era un pas, iar suma lor urma să fie drumul către casă. La un moment dat le-am pierdut şirul, tot ce mi-a rămas în minte fiind emoţiile pe care le-am folosit: curiozitate, surpriză, amuzament, extaz.

În tot acest timp, l-am simţit pe Rook cum mă urmăreşte şi am evitat ferm tristeţea.

Fiecare zână a reacţionat diferit la vederea imaginii ei transformate. Unele au râs, ca la o glumă încântătoare. Unele au tresărit şi au chicotit nervos. Din ce am observat, cele mai multe dintre acestea erau zânele mai tinere. Altele, de obicei cele mai în vârstă, stăteau şi se holbau asemenea lui Foxglove. Câteva s-au dus şi s-au aşezat, contemplând în linişte, cu privirile rătăcite în depărtare, cu expresii atât de inumane încât nici nu ştiam de unde să încep dezlegarea gândurilor care le asaltau mintea. Deşi făpturile fermecate încetau să mai îmbătrânească odată ce arătau ca Gadfly, mi se părea că acestea erau cele mai în vârstă dintre toate.

A picta întreaga zi era la fel de obositor ca a alerga un maraton. Cotul drept mă durea după ce a fost ţinut ore în şir într-o poziţie îndoită. Fundul şi genunchii mi-au înţepenit de la statul pe scaun. Degetele – strânse în jurul penei – mai întâi mi-au devenit rigide, apoi m-au durut şi apoi mi-au amorţit, articulaţiile trosnind ori de câte ori le îndreptam. Mai presus de toate, mă durea faţa de la atâta zâmbit. În cele din urmă, expresia mea îngheţată trebuie să fi devenit destul de oribilă, dar niciuna dintre făpturile fermecate nu părea să observe.

După o vreme, multe dintre cele cărora le făcusem portrete s-au adunat pe gazon la jocuri. Am descoperit uşurată că nu mai eram doar eu în centrul atenţiei, acum că în apropiere curtenii jucau badminton[25] şi nouă-popice[26]. O atmosferă animată a cuprins adunarea. În spatele meu, l-am auzit pe Rook agitându-se în scaun. Zâmbetul mi-a devenit real pe măsură ce îmi imaginam cât

[25] În original, *shuttlecocks,* fluturașii folosiți la badminton.
[26] Termen diferit pentru bowling.

de mult îl costase să rămână nemişcat atât de mult timp.

Într-un final, a exclamat:

— Trebuie să mărturisesc că nu văd rostul de a mai sta aici nici măcar o secundă în plus!

Şi a plecat cu paşi apăsaţi să-l bată pe Swallowtail la biliard pe pajişte.

Apoi a pierdut un joc de-a baba oarbă în faţa lui Foxglove, dar s-a mobilizat şi i-a învins cu neruşinare pe toţi atât la nouă-popice, cât şi la badminton. Lark se agita şi bătea din mâini în spatele lui ca un fluture iscoditor, iar el continua să câştige fiecare meci din calea sa.

Am remarcat cu interes că făpturile fermecate jucau la o viteză umană. Poate că aceea era singura regulă care asigura o provocare. De mai multe ori am văzut un proiectil cu pene zburând pe lângă un jucător la o distanţă pe care cu siguranţă ar fi putut să o parcurgă cu puţin efort.

Rook renunţase la haină. Cu fiecare răsucire a trupului, dezvăluia un centimetru sau doi din cămaşa albă de sub vesta strâmtă, care îi accentua silueta zveltă. Mânecile suflecate îi expuneau antebraţele musculoase, iar o peliculă fină de transpiraţie îi strălucea pe gât deasupra gulerului descheiat. După ce l-am văzut ucigând fiare fermecate fără să năduşească, am realizat efortul depus pentru a se reţine. Cu fiecare balansare, cu fiecare lovitură, se străduia să nu-şi etaleze puterea, asemenea unui un cal de război care se cabrează rigid într-un harnaşament de paradă.

Pe neaşteptate, un val de căldură mi-a zguduit trupul. În dimineaţa precedentă – oare transpirase şi atunci? Mi-am amintit felul în care i se simţiseră mâinile când m-a ridicat, ca şi cum eram la fel de uşoară ca un fulg, alunecând în jos, de o parte şi de alta a corpului meu, apăsându-mă de copac…

Cu obrajii arzând, am terminat de conturat liniile părului unei alte zâne, apoi am înlăturat portretul de pe şevalet şi i l-am înmânat modelului. A fugit râzând, vădit amuzată de expresia de buimăceală întipărită pe chipul de pe pânză, şi

s-a strecurat într-un joc de nouă-popice. Următoarea zână s-a aşezat, netezindu-şi fustele peste genunchii goi, la fel de fragili ca ai unei păsări.

Căldura s-a evaporat brusc, stinsă precum focul unor cărbuni aruncaţi pe lespezi acoperite de zăpadă.

Era Aster.

— Bună ziua, Aster.

Mi-am adunat ultimele resurse de energie pentru a-i vorbi de parcă nimic nu ar fi în neregulă – de parcă o simplă privire aruncată siluetei ei fragile nu-mi făcea pielea să se înfioare.

— Ai ceva în minte sau ai vrea să aleg o emoţie pentru tine?

— Oh, alege tu, te rog. Sunt convinsă că poţi alege mai bine decât mine.

Mi-a oferit un zâmbet slab, aproape bolnav. Dar ochii ei… ochii ei erau flămânzi. Mâinile îi tremurau, răsucite în falduri de muselină. Ştiam ce voia şi nu eram sigură dacă îi puteam îndeplini dorinţa. Sau, mai important, dacă *ar trebui.*

Voia să se vadă din nou muritoare.

Am înmuiat pana lui Rook. Un miros amar de ghinde zdrobite s-a ridicat din bol în timp ce trasam prima linie în ocru-închis. Mă simţeam ca şi cum aş turna un pahar de apă De care urma să-l arăt, de cealaltă parte a gratiilor unei închisori, unei persoane care moare de sete. În acel moment am urât Fântâna Verde mai mult decât oricând. Uram că exista şi că oamenii o doreau. Uram că mă aşezasem pe marginea fântânii şi nu simţisem josnicia radiind din pietrele sale acoperite de muşchi. Cum îndrăznea un lucru rău, un lucru gol, să arate aşa, înconjurat de ferigi, de clopoţei şi de păsări căutătoare? Avusese Aster vreo modalitate de a cunoaşte groaza eternă pe care urma să o accepte? Vârful penei tremura de forţa furiei mele.

I-am conturat trăsăturile cu linii îndrăzneţe, violente. Cerneala s-a împrăştiat pe măsură ce lucram, dând impresia că portretul i se desfăşura pe pagină prin

îmbinarea unor particule de întuneric. Bărbia ei ascuţită, obrajii supţi şi ochii mult prea mari au prins formă sub mişcările fulgerătoare ale mâinii mele, o formă brută, dar reală. I-am schimbat unghiul feţei astfel încât să fie uşor ridicată; ochii ei se uitau direct la privitor. *Cum îndrăzneşti?,* fulgerau. Gura îi era închisă, dar buza de sus, curbată. *Cum îndrăzneşti să-mi faci asta? Unde sunt consecinţele pentru tine?* Arăta ca şi cum se pregătea să se răzbune – să-şi încleşteze degetele în jurul gâtului cuiva. *Vor fi consecinţe!*

Astfel, i-am dat furia mea lui Aster. Furie urâtă, furie umană, furia pe care merita să o simtă, dar nu putea, pentru că îi fusese luată pentru totdeauna.

Când am terminat, respiram greu şi o energie stranie îmi vibra prin vene, de parcă sângele mi-ar fi fost înlocuit cu un vânt înfiorător. Când m-am uitat la portret şi am întâlnit ochii lui Aster, un fior mi-a săgetat trupul, aprinzând pe furiş o scânteie. Era vie pe pagină, într-un mod pe care până şi Meşteşugul meu rareori îl înfăptuia. Era din nou reală.

Trebuia să mă ridic. Forţa năvalnică din mine cerea mişcare. M-am ridicat cu greutate de pe scaun, incapabilă să-mi simt coapsele sau fundul, cu genunchii trosnind. I-am dus portretul lui Aster, care mă urmărea apropiindu-mă cu o confuzie politicoasă. Scoarţa îmi tremura în mână. În ultimul moment, mi-am amintit să fac o reverenţă. Zeci de siluete elegante şi-au înclinat şi ele, politicos, capetele de-a lungul pajiştii.

— Trebuia să mă ridic, am explicat cu o voce aspră.

Mi-am dres glasul.

— Trupurile muritorilor nu sunt făcute pentru a sta într-un singur loc pentru perioade lungi de timp.

Murmure de înţelegere au răsunat dinspre făpturile fermecate care aşteptau la coadă. Toată lumea mă observase, încercând să dea sens acţiunilor mele. Da, desigur, muritorii erau atât de fragili…

I-am înmânat portretul lui Aster.

L-a studiat. O perdea din păr lung şi întunecat i-a căzut

peste o parte a feţei, aşa că nu i-am putut vedea expresia. În cele din urmă, a ridicat un deget şi a urmărit cerneala încă udă, întinzând-o. A târât pata pe toată suprafaţa scoarţei, până la marginea pânzei, apăsând suficient de tare încât am crezut că mi-ar putea frânge munca. Când a ajuns la margine şi a eliberat-o, scoarţa a revenit în poziţia sa iniţială. Aster şi-a întors vârful pătat al degetului pentru a se uita la acesta.

— Îmi amintesc, a şoptit ea.

Apoi şi-a înclinat foarte uşor capul spre mine, destul cât să-i întrezăresc ochii licărind prin păr.

La fel de bine ar fi putut să bată un clopot prin poiană – un clopot pe care numai eu îl puteam auzi. În ochii lui Aster, furia, adevărata furie umană, se zbătea ca un foc care pâlpâia sălbatic în noapte. Pielea de găină mi-a acoperit întregul trup.

Atât de încet, că aproape nu am auzit-o, a spus:

— Mulţumesc.

Vraja s-a spulberat. S-a ridicat, cu o expresie goală imprimată pe faţă, atât de goală încât aproape că m-am întrebat dacă îmi imaginasem scânteia aceea furioasă, dar ştiam că nu aş fi putut să o inventez sau să o confund. Aparent fără nicio grijă în lume, a păşit pe pajişte cu portretul atârnându-i precar de vârfurile degetelor. Iar când s-a aşezat l-a ţinut cu faţa în jos în poală, asemenea unui secret pe care era hotărâtă să-l păstreze.

M-am întors şi m-am uitat spre Gadfly.

— Meşteşugul m-a obosit şi nu prea mai am pigmenţi. Pot lua o pauză?

A bătut din palme.

— Bineînţeles, Isobel. Ştii, nici măcar nu trebuie să întrebi. Eşti oaspete în regatul nostru şi meriţi fiecare curtoazie pe care o pot oferi.

Zânele care aşteptau la rând au oftat ca una, şoptindu-şi dezamăgirea.

— Haide, haide, le-a mustrat Gadfly înainte ca atenţia să-i revină asupra mea. Ai vrea să te însoţească o făptură fermecată prin pădure? Poate Rook?

A sugerat acest lucru fără urmă de viclenie.

Am aruncat o privire spre jocul de badminton. Rook uitase de meci şi stătea acolo, urmărindu-mă, iar pieptul i se ridica greoi de la efort. O pasăre mică i-a şuierat pe lângă cap şi i-a ciufulit părul.

— Nu, mă descurc singură.

Mi-am păstrat tonul egal. Îmi auzeam vocea ca şi cum venea de la mare depărtare.

— Am de gând să rămân aproape şi nu aş vrea să-l deranjez pe prinţ pentru ceva atât de neimportant.

Nu aveam de unde să ştiu dacă întrebarea lui Gadfly era cu adevărat nevinovată. Dacă voia ca cineva care să mă însoţească, Rook era alegerea firească. Dar nu puteam să scap de paranoia tumultuoasă că ştia. Poate că Gadfly chiar văzuse ceva, ceva în viitor…

I-am zâmbit şi m-am retras printr-o reverenţă. Apoi, cu o lentoare deliberată, am strâns ceştile de ceai şi m-am îndreptat spre vale, unde vârful arborelui tomnatic al lui Rook îşi răspândea frunzele stacojii în depărtare. Am simţit privirea lui Rook căutând-o pe a mea, dar nu m-am întors nici măcar o dată.

Până la urmă, trebuia să mă obişnuiesc să-l las în urmă.

Capitolul 15

PE MĂSURĂ CE înaintam încet prin tufişuri, îmi dădeam singură asigurări că Rook va fi bine. Probabil că deja lâncezea în stilul lui arogant, după ce îi bătuse pe toţi la badminton pentru a douăsprezecea oară la rând. Dar de ce trebuia să fie atât de excesiv, atât de stupid de transparent? Ar putea la fel de bine să aibă cuvintele SUNT ÎNDRĂGOSTIT DE ISOBEL scrise pe faţă, pentru ca toată lumea să vadă.

Frustrată, mi-am eliberat cu un strigăt şi o smucitură bocancul din capcana făcută de lujerii înşelători ai unei liane. Până şi frunzişul delicat al primăverii începuse să fie mai puţin prietenos. Jefuit de nori, cerul albastru strălucea la fel de inofensiv ca zâmbetul lui Gadfly, iar veveriţele săreau de-a lungul ramurilor de deasupra mea, scuturând averse de petale albe. Dar dacă învăţasem ceva de la făpturile fermecate, era să nu am încredere în felul în care arătau lucrurile.

Am ieşit din desiş şi m-am aşezat pe aceeaşi buturugă ca în după-amiaza precedentă. Dezmierdate de o adiere, frunzele din arborele lui Rook au foşnit, iar câteva au descins în piruete graţioase, împrăştiindu-se la mine în poală. Am ridicat una şi i-am urmărit marginile. Culoarea ei ieşea în evidenţă, la fel ca însuşi Rook.

Lucrurile nu mergeau în totalitate aşa cum mă aşteptasem. Nu ar fi trebuit să mă ia valul cu Aster, nu atât de tare. Nu exista nicio urmă de îndoială că simţise furie adevărată, furie umană, oricât de imposibil părea acest lucru. Şi nu doar asta – portretele mele le afectaseră şi pe unele dintre celelalte zâne. Pictam de câţiva ani făpturi fermecate şi nu mai văzusem niciodată astfel de reacţii la Meşteşugul meu. Foxglove simţise ceva, eram sigură.

Poate că trăise o emoţie. Sau poate că întrezărise ce însemna lipsa lor şi se trezise confruntată cu pustietatea existenţei sale, cu golul de a nu fi cunoscut niciodată bucuria. Nu eram convinsă care posibilitate era mai alarmantă – sau mai periculoasă.

Tot ce ştiam sigur era că nu puteam da greş. Nu era doar viaţa mea în joc.

Mi-am dat seama că rupsesem frunza, dezvelind-o până la nervurile sale fibroase. Am aruncat deoparte bucăţile şi mi-am pus faţa în mâini. Ochii mă înţepau. Inima mă durea. Chiar dacă totul decurgea conform planului şi mă agitam inutil, mă confruntam cu un viitor pe care nu mai eram convinsă că îl pot îndura.

— Mi-aş dori să fii aici, Emma, am murmurat, iar în acel moment nu am vrut nimic mai mult decât îmbrăţişarea mătuşii mele.

Ea ar şti ce să spună. M-ar reasigura că nu eram o persoană groaznică pentru că o parte din mine nu voia să meargă acasă. Poate că m-ar putea convinge până şi că aş putea trăi cu mine însămi după ce mi-am îngropat inima în Ţinuturile Toamnei şi am lăsat-o pentru totdeauna în urmă.

— Cine e Emma? a întrebat o voce veselă, chiar lângă urechea mea.

Luată prin surprindere, m-am speriat mai tare decât aş fi crezut că e posibil.

— Lark! Nu ştiam că erai acolo.

Stătea cocoţată pe marginea buturugii ca o ciocârlie, zâmbindu-mi cu mâinile adunate în jurul unui morman de afine proaspăt culese. Când mi-a văzut faţa, surâsul i-a dispărut.

— Picuri!

— Da, am plâns.

Văzându-i sprâncenele ridicate, am adăugat:

— Este ceea ce fac muritorii când sunt trişti. Mi-e dor de mătuşa mea, Emma.

— Ei bine, opreşte-te acum, te rog. Ţi-am adus nişte afine – Gadfly mi-a spus că ai rămas fără lucruri pentru Meşteşugul tău. Ia!

Mi-a vărsat afinele în poală, în coşul creat de fuste între picioare. În ultima clipă a înşfăcat câteva înapoi, apoi şi le-a îndesat în gură.

Gestul ei m-a emoţionat neaşteptat de mult.

— Mulţumesc, Lark. A fost foarte grijuliu din partea ta.

— Da, ştiu. Aşa sunt eu, plină de griji, dar nimeni nu vrea să vadă asta şi toată lumea mă tratează de parcă sunt cea mai prostuţă creatură din Regatul Primăverii.

— Nu fac şi eu asta, nu-i aşa? am întrebat, îngrijorată.

— Nu. Şi de aceea te plac atât de mult!

A sărit în picioare.

— Acum hai să găsim mai multe fructe de pădure.

Râzând printre lacrimi, am cules una dintre afinele din poală şi mi-am aruncat-o în gură. Aroma acrişoară, de fruct copt, mi-a explodat înşelător pe limbă.

Un corb cu ochi negri s-a lăsat pe cea mai înaltă ramură din arborele lui Rook. Lark a rânjit, arătându-şi toţi dinţii ascuţiţi, pătaţi de pete purpurii.

Am ştiut că nu ar fi trebuit să mănânc acea afină – nu ar fi trebuit nici să mă *gândesc* să mănânc acea afină – chiar şi înainte ca lumea să se învârtă într-un vârtej caleidoscopic de culoare. M-am prăbuşit ca şi cum s-ar fi deschis o gaură în pământul de sub mine. Cerul s-a îndepărtat, devenind tot mai mic, înconjurat de un întuneric cald şi moale, de care m-am apucat frenetic în timp ce cădeam şi pe care l-am recunoscut ulterior, cu o groază stupefiantă, ca fiind propriile mele haine.

M-am zbătut, sufocată din toate părţile de ţesătură. Trupul nu-mi funcţiona aşa cum ar trebui. Faţa, picioarele, oasele însele mi se modelaseră într-un ansamblu străin, care mi-a trimis junghiuri de teroare de-a lungul şirei spinării. În timp ce încercam tensionată să înţeleg ce se întâmplă, două anexe lungi mi s-au rotit în spatele capului. Nu ştiu de ce, am adulmecat, iar nasul meu flexibil a zvâcnit drept răspuns. Inima îmi bătea atât de repede, încât la început nu am putut identifica sentimentul – era ca şi cum o viespe captivă îmi bâzâia nebuneşte în piept.

M-am eliberat din ghemul de haine şi am sărit prin iarba

înaltă până la umeri, pe jumătate orbită de soare, înţelegând în cele din urmă natura transformării mele. Afina vrăjită a lui Lark mă preschimbase într-un iepure.

Strigătul ei a răsunat în spatele meu, rănindu-mi urechile sensibile. Imposibil, dar mi se înteţiseră bătăile inimii. Pe măsură ce alergam spre un tufiş de păducel care se profila deasupra mea, mai sus decât cea mai înaltă clopotniţă din Whimsy şi mai lat decât o casă, m-am gândit că inima ar putea să-mi explodeze. Pădurea devenise descurajant de vastă, atât de mare, încât o simplă privire aruncată împrejurimilor îmi amplifica neliniştea. Trebuia să ajung într-un loc întunecat, sigur şi închis. *Chiar acum.*

— Fugi, fugi, fugi! a râs Lark. O să te prind, Isobel!

Chiar şi cu mintea învolburată, mi-am amintit ce îi spusese lui Rook cu o zi înainte: *Poţi să te transformi din nou într-un iepure şi să mă laşi să te fugăresc?* M-am gândit la felul în care Rook o ignorase în favoarea mea, preferând să-mi acorde mie întreaga lui atenţie.

Am alunecat sub tufiş, trimiţând în zbor noroi şi frunze de dimensiunea unor platouri. Blana mi s-a strecurat graţios sub crengile care atârnau la doar câţiva centimetri deasupra solului. Am ţâşnit înainte, conştientă că Lark trebuie să mă fi văzut dispărând sub acest tufiş şi, judecând după sunetul râsului ei, deja mă urmărea.

Acolo… o scorbură! Dar, în timp ce mă apropiam de vizuina săpată în rădăcinile păducelului, m-am chircit din pricina mirosului rânced care emana din adâncurile sale. Instinctele mele au ţipat *Pericol!* Cumva, ştiam că orice trăia în această scorbură m-ar mânca dacă ar avea şi cea mai mică ocazie.

— O, eşti un iepure rapid! Cred că te-am pierdut!

Printr-un spaţiu dintre frunze am urmărit picioarele gigantice ale lui Lark călcând apăsat pământul spre tufişul din faţa mea. S-a aplecat şi s-a uitat sub acesta, iar părul ei auriu atârna în valuri strălucitoare, la fel de întins ca o tapiserie regală.

Pentru ea era, în mod evident, un joc. Cu siguranţă că nu voia să mă rănească. După toate aparenţele, era un joc

pe care obişnuia să-l joace des cu Rook. Totuşi, dacă m-ar prinde, ar înţelege oare că eram un iepure muritor, şi nu o făptură fermecată cu înfăţişare de iepure? Oare degetele ei vor strânge puţin prea tare atunci când îmi vor înconjura micile coaste? M-am cutremurat, amintindu-mi că, dacă zânele prindeau iepuri, îi mâncau cruzi.

Şi dacă era cu adevărat supărată pe mine pentru că acaparasem atenţia lui Rook?

Înainte de a avea şansa să mă gândesc prea mult la această posibilitate, s-a învârtit şi s-a uitat direct la mine.

— Aici erai!

Şi-a dezvelit din nou dinţii pătaţi şi s-a năpustit înainte, cu trupul îndoit din talie, cu braţele întinse şi degetele încovoiate în gheare lacome. M-am răsucit şi am luat-o la goană, vizând un pâlc de caprifoi. Nu erau la fel de stufoşi pe cât mi-aş fi dorit, dar am pierdut-o pe Lark sărind în spatele unui buştean acoperit cu un strat bogat de ferigi. În timp ce treceam, nu m-am putut abţine să nu le privesc. Dacă aş scăpa, poate că aş putea să mă întorc şi să încerc să ronţăi câteva mai târziu…

— Isobel, Isobel! a gângurit Lark cu o voce duioasă. Unde te-ai dus, Isobel? Ştii că am să te găsesc. Pot să te aud! Pot să te miros!

Pământul s-a cutremurat. În momentul în care s-a năpustit în caprifoi, din spatele meu au răsunat trosnete.

— Eşti doar un iepure prostuţ!

Un iepure prostuţ! Un iepure prostuţ! Cuvintele mi-au ricoşat între urechi, pierzându-şi sensul întrucât întreaga mea fiinţă s-a restrâns la un singur impuls primar: supravieţuirea. Trăiam ca să fug. Însoţite de o lumină verde ca smaraldul, umbrele frunzelor au trecut razant pe lângă mine. Îmi ghemuiam trupul, apoi îl întindeam drept ca o săgeată la fiecare săritură. Prin mişcări rapide, am evitat pietrele şi rădăcinile din calea mea. Dacă alergam în zigzag, schimbând mereu brusc direcţia, bestia care se deplasa greoi în spatele meu ar deveni confuză şi ar rămâne în urmă.

Am încremenit deasupra unui bolovan pentru a privi în

urmă. În efortul de a obţine suficient aer, nasul mi se contracta inconştient, arzând roşu. Căldura mi s-a evaporat din urechi. Urmăritorul se oprise să se uite sub un buştean. L-a răsturnat cu înverşunare, cu apendicele său superior. Chiar şi de la distanţă am auzit cum scoarţa moale se sfărâmă, cum ferigi delicate sunt dezrădăcinate şi sfâşiate. Una dintre urechile mele s-a rotit de la sine pentru a prinde mai bine sunetele. Apoi urmăritorul s-a îndreptat. Pericol! Am sărit de pe bolovan şi am fugit de-a lungul poienii. Una dintre buturugi îmi părea familiară: avea o ţesătură peste ea şi câteva ceşti de ceai. Priveliştea m-a neliniştit, de parcă aş fi văzut umbra unui şoim trecând deasupra solului.

Şi apoi, dintr-un unghi la care nu m-am aşteptat, a descins un prădător.

Nu! Nu! Nu!

Am fost prinsă!

Am dat din lăbuţe, am lovit şi m-am răsucit, ţipând, arătându-mi dinţii. Mâini uriaşe mă capturaseră şi acum mă ridicau. Soarele mi-a strălucit în ochi – lumea s-a avântat ameţitor –, iar strânsoarea din jurul meu era prea fermă ca să scap. Am bătut cu lăbuţele în pieptul creaturii, dar mă ţinea atât de aproape, blând şi ocrotitor, încât nu le mai puteam mişca, şi şi-a ridicat o parte din haine pentru a-mi apăsa faţa înăuntru.

Întuneric atotcuprinzător. Sunete înăbuşite. Am încetat să mă mai zbat, crezând că poate pericolul se sfârşise. În tăcerea bruscă, numai inima mea galopa. Sunetul mi-a umplut urechile şi mi-a zguduit trupul în impulsuri rapide şi ritmice.

— Lark, a spus creatura.

Nu a strigat. Am simţit că nu era nevoie. Glasul făpturii era asemenea unui vânt crunt şi nemilos, care pune totul la pământ în calea sa.

— Ce ai făcut?

I-a răspuns o voce bosumflată.

— Nu te mai joci cu mine, Rook! Nimeni nu mă bagă în seamă în afară de ea! Şi tu încerci să o ţii numai pentru

tine – nu e corect!

Cu nasul zvâcnind temător, m-am cuibărit mai adânc în hainele celui care m-a capturat. Vocea aceea era *Pericol!* Dar mirosul creaturii care mă ţinea, mirosul frunzelor uscate, sfărâmicioase, mirosul nopţilor răcoroase, era *sigur.*

— Prostuţo! Te-ai oprit vreodată să te gândeşti la ce s-ar întâmpla dacă ar scăpa de tine? Uite!

Una dintre mâinile calde mi-a părăsit spatele. Am tremurat.

— A uitat deja ce este. Şi-ar fi trăit restul anilor, şi aşa scurţi, ca un iepure obişnuit.

Un picior trântit pe podeaua pădurii.

— Nu aş fi pierdut-o! Am grijă de lucrurile mele! Rook, de ce te porţi aşa? Eşti îngrozitor, pur şi simplu îngrozitor. Îi voi spune lui Gadfly cât de îngrozitor eşti.

— Spune-i lui Gadfly dacă vrei, a spus răpitorul meu, dar nu cred că va fi încântat să descopere cât de nepoliticos i-ai tratat oaspetele.

— Bine!

Dar vocea părea nesigură.

— Mă duc chiar acum!

— Aşa să faci! a spus cu răceală răpitorul meu.

Paşi s-au îndepărtat în grabă peste iarbă. Cu urechile turtite pe spate, nu puteam auzi suficient de bine pentru a şti cu siguranţă că prădătorul plecase. Chiar şi aşa, nu îmi era frică. Aveam încredere că răpitorul meu nu m-ar expune până nu ar trece primejdia.

M-a eliberat din întuneric şi m-a ridicat la nivelul feţei. L-am privit calm, cu lăbuţele din spate atârnând. Nu am mai detectat pe nimeni altcineva în poiană, nici umbre de şoim, nici miros de vulpe.

— Isobel, mă recunoşti? a întrebat el pe un ton poruncitor.

O umbră îi căzuse peste chip, iar mirosul său căpătase o aromă amară. Era furios. Chiar şi atunci mi-am spus în gând: *Sigur. În siguranţă.*

Mi-am mişcat nasul.

A oftat şi m-a cuibărit din nou la pieptul lui.

— Te voi transforma la loc. Încearcă să nu te zbaţi, pentru că nu am exersat prea mult cu acest tip de magie. Adică, a adăugat el, sunt perfect capabil să o fac – sunt convins că ai remarcat că excelez la toate vrăjile –, dar cel mai bine ar fi să rămâi nemişcată. Aşa că, te rog, încearcă.

M-am aşezat binevoitoare în braţele lui, mişcându-mi nasul.

La început, nu s-a întâmplat nimic. Apoi, chiar când mă gândeam că ar fi o idee bună să mă culcuşesc pentru un pui de somn, lumea s-a întors pe dos, s-a răsucit şi m-a aruncat din nou jos, de parcă tocmai aş fi fost un titirez. Totul s-a micşorat. Trupul mi-a devenit greu şi molatic. Am clipit ameţită, încercând să mă orientez. Frunze roşii se învârteau peste luminiş, iar copacii se legănau în bătaia unui vânt care se domolea. Când a suflat ultima oară, arborele de toamnă era gol, cu ramurile lipsite de învelişul stacojiu.

Nu atingeam pământul. Picioarele îmi atârnau în aer, iar braţe calde îmi susţineau umerii şi interiorul genunchilor. Rook. Era Rook, ţinându-mă în braţe.

Nu purtam haine.

Înainte să-mi pot găsi vocea şi să-l rog să mă lase jos, m-a scăpat ca pe un cărbune fierbinte. Am aterizat în florile sălbatice cu un *buf* umilitor. Îngrozită, mi-am strâns picioarele, m-am aplecat înainte, cu braţele acoperindu-mi pieptul, şi m-am uitat în sus la el, cu ochii larg deschişi. Arăta la fel de înspăimântat ca mine.

— De ce m-ai… am început, în acelaşi moment în care el a izbucnit:

— Ai încetat să mai fii în pericol şi nu te mai puteam atinge! Eşti bine?

— Nu.

Tocmai fusesem transformată într-un iepure!

— Dar voi fi. Mulţumesc că ai venit să mă salvezi. N-ai fi putut să mă laşi jos puţin mai devreme?

Şi-a ferit privirea.

— Am fost distras, a răspuns el, cu demnitate.

Oh… corect.

— O să-mi pun din nou rochia. Doar… nu te uita, i-am spus când a început să-şi scoată haina.

M-am ridicat în picioare şi m-am strecurat prin frunziş până la buturugă, conştientă că în ultima vreme mă furişam cam mult în pădure. Goală. Cu o roşeaţă care mi s-a întins până jos, la baza gâtului, mi-am tras repede lenjeria de corp, ţinuta de azi de la Firth & Maester şi, într-un final, ciorapii, bocancii şi inelul meu ascuns, în timp ce Rook m-a aşteptat, contemplând hotărât un punct fix, cât mai departe în lateral.

— Îţi vor simţi lipsa la curte? am întrebat, sperând să înlătur tensiunea sau cel puţin să o reorientez către un subiect mai presant.

— Fără îndoială.

S-a oprit.

— Isobel…

Mi-am netezit fustele. Deodată, pământul a devenit foarte interesant de privit.

— Da, a fost extrem de prostesc din partea mea să mănânc ceva ce mi-a dat Lark. Nu ar fi trebuit nici să plec de una singură, dar mă tem că făpturile fermecate din regat – în special Gadfly – vor deveni suspicioase dacă petrecem mai mult timp împreună.

Vântul aruncase în una dintre ceşti frunza pe care o rupsesem.

— Şi trebuia să scap. Şi tu ai observat, nu-i aşa? Ce se întâmpla acolo?

Când mi-am ridicat privirea, expresia lui Rook mi-a dezvăluit că ar fi adus chiar el vorba despre incident, dacă nu i-aş fi luat-o înainte.

— Da. Cumva Meşteşugul tău ne afectează, Isobel. N-am mai văzut aşa ceva până acum.

— Crezi că vom fi în pericol dacă voi continua cu demonstraţiile?

— După cum am spus, acest lucru este nou. Poporul meu tânjeşte după munca ta, cu atât mai mult cu cât este diferită. Nu pot spune că nu există niciun risc, dar cred că,

dacă te-ai opri acum, cu toată lumea aşteptând să continui, făpturile fermecate din regat ar deveni bănuitoare. Poate dacă mai rămânem o zi şi plecăm după balul mascat de mâine seară…

O pauză îndelungată. Niciunul dintre noi nu se uita la celălalt. Alianţa noastră evoluase cu mult peste scopul mutual al supravieţuirii; amândoi ne doream să petrecem mai mult timp împreună din motive – indiscutabil – nepotrivite. Nu avea niciun sens să pretindem altceva şi totuşi am lăsat acele cuvinte să rămână nespuse.

— Dar sunt aproape vindecat, a continuat el decisiv, forţându-se să termine. Dacă vrei să pleci azi, chiar şi acum, putem.

Mi-am închis strâns ochii, blestemându-mi nebunia.

— După balul de mâine seară.

Oftatul lui de uşurare nu a fost deloc subtil. Am vrut să-i arunc un zâmbet pieziş, dar altceva mi-a atras atenţia.

— Broşa ta a dispărut! Nu e în buzunar, nu-i aşa? Trebuie să fi fost smulsă când m-ai scăpat.

Alarmat, s-a bătut uşor pe piept, apoi s-a aplecat să răscolească printre florile sălbatice. Nu era căutarea relaxată a cuiva care pierduse un ceas de buzunar sau o batistă. Mai degrabă, scurma pământul cu ochii larg deschişi, cu o disperare care ar putea fi inspirată doar de pierderea unei comori nepreţuite şi de neînlocuit. Când a găsit-o, a ţinut-o strâns în mână. Şi-a mişcat degetul mare spre încuietoarea ascunsă. Dar apoi s-a oprit, amintindu-şi că eram acolo, şi a ridicat-o, cu intenţia să şi-o pună la loc în buzunar.

M-a durut inima pentru el. A fost cumplit să-l privesc în starea asta pentru ceva atât de mic. Îi păsa mai mult de acea broşă decât le păsa celor mai mulţi oameni de tot ce deţineau în lume.

— Cine a fost? am întrebat.

În genunchi, a înlemnit.

— Îmi pare rău. Nu trebuie să-mi răspunzi. Presupun că doar mă întrebam dacă… cum aţi scăpat de Legea Justă.

Am crezut că l-ar putea supăra întrebarea. În schimb, m-

a privit ca şi cum i-aş fi smuls inima din piept. Ruşinea şi disperarea i-au înceţoşat ochii. Şi-a pus broşa în buzunar.

— Eram îndrăgostit de ea, dar nu am încălcat niciodată Legea Justă, a zis el.

— Cum e posibil aşa ceva?

Mi-aş fi dorit să nu fi întrebat. Suferinţa lui era imposibil de privit.

— Ea nu m-a iubit.

O linişte totală domnea în poiană. După o vreme, o veveriţă a început să roadă o ghindă deasupra noastră. Rook a reluat, şovăitor.

— Ea – ţinea la mine, dar ştia că nu putea simţi nimic mai mult. Am hotărât amândoi că cel mai bine ar fi să nu ne mai vedem niciodată. Mi-a oferit broşa ca un cadou de rămas-bun. Am încetat să mai vizitez Whimsy şi a trecut mai mult timp decât mi-am dat seama.

Şi-a coborât privirea.

— Când m-am întors, am descoperit că stră-strănepoţii ei locuiau acum în oraş şi că murise de bătrâneţe cu mult timp în urmă. Până la portretul tău, nu m-am mai întors niciodată.

A inspirat.

— Ştiu că e greşit, că îmi pasă atât de mult de broşă. Nu pot să explic. Este…

— Nu e greşit.

Vocea mea a fost atât de blândă, atât de joasă, încât cuvintele s-au unit într-o şoaptă.

— Rook, nu e greşit. E doar omenesc.

Şi-a lăsat capul în piept.

— Ce mi s-a întâmplat?

Nu am mai putut suporta. M-am dus la el şi l-am îmbrăţişat. Era atât de înalt, încât am simţit că gestul meu era în van; aveam braţele înfăşurate în jurul mijlocului său ca un copil. Dar, după un moment tensionat, s-a poticnit în atingerea mea, ca şi cum disperarea l-ar fi devastat prea mult pentru a-şi menţine echilibrul.

— Nu eşti slab, am spus.

Ştiam că nimeni nu-i spusese vreodată asta în toate

veacurile îndelungate ale vieţii sale.

— Abilitatea de a simţi este o putere, nu o slăbiciune.

— Nu pentru noi, a zis el. Niciodată pentru noi.

Nu exista niciun răspuns potrivit. Cuvintele mele de mângâiere erau în zadar. Nu-i puteam spune nimic pentru a-l linişti cu adevărat. Pentru că aici, în pădure, umanitatea lui l-ar condamna la moarte. Poate că nu acum – poate că nu pentru sute de ani –, dar, în cele din urmă avea să fie ucis de propriul popor. M-am oţelit împotriva lacrimilor care îmi înţepau ochii şi a nodului dureros care mi se umfla în gât. Mi se părea cumplit, incredibil de nedrept că aveam de gând să-l las aici să moară singur. Nedreptatea situaţiei a urlat înăuntrul meu ca o furtună, devastând totul în cale.

S-a retras. Probabil că am pierdut noţiunea timpului, pentru că îmi era frig fără atingerea lui.

— A fost arogant din partea mea să presupun că te pot proteja de orice vicleşug al poporului meu.

Vocea lui avea o inflexiune stranie, descurajantă.

— Abia am ajuns la timp ca să te salvez.

— N-a fost vina ta.

A clătinat din cap.

— Dacă mâine se întâmplă din nou ceva asemănător, nu va conta a cui este vina. S-ar putea să fii ucisă.

Şi iată-mă hotărând să rămân încă o noapte, în ciuda pericolului. Încă douăzeci şi patru de ore în plus nu însemnau nimic. Şi totuşi însemnau totul. S-ar putea să trăiesc mâine mai mult decât aş trăi în toţi anii din restul vieţii mele la un loc. Cât de mult eram dispusă să risc pentru asta? Vechiul meu sine, cel care ascunsese schiţele cu Rook în spatele dulapului, nu ar fi pus niciodată această întrebare. Dar asta era problema cu fostul meu sine, începusem să-mi dau seama. Acceptase că a te purta corect însemna să nu fii fericit, pentru că aşa funcţiona lumea. Nu ceruse suficient – de la viaţă sau de la ea însăşi.

— Există vreo vrajă de protecţie pe care o poţi arunca asupra mea? am întrebat. Doar până ne despărţim.

Expresia i s-a întunecat. A vorbit cu atenţie.

— Există o singură cale de a proteja un muritor de magia zânelor. Nicio altă făptură fermecată nu va fi capabilă să te vrăjească sau să te influenţeze cât timp ar dura, dar e mai mult decât o simplă vrajă. Ca să funcţioneze, va trebui să-mi spui numele tău adevărat.

Hârş, hârş, hârş, a făcut veveriţa, un sunet strident şi supărător.

— Vorbeşti despre farmece.

— Da. Înţeleg dacă nu vei fi de acord. Dar, dacă asta vrei, o voi folosi doar pentru a te ţine în siguranţă. Nu ţi-aş manipula niciodată gândurile.

— Dacă ai face-o, nu aş avea de unde să ştiu.

— Ar trebui să ai încredere în mine. Îmi dau cuvântul.

Dacă ar fi fost oricare altă făptură fermecată, aş fi scotocit prin cuvintele sale în căutarea unui vicleşug – felul în care intenţiona să mă rănească, ascuns cu abilitate în spatele adevărului pe care îl rostea. Dar îl credeam. Am închis ochii şi am respirat şi am expirat în întuneric, invocând judecata mea lăuntrică, intimă. A-mi păstra secret numele adevărat se număra printre cele mai adânc înrădăcinate principii ale mele. A avea încredere într-o făptură fermecată era o nebunie.

Eram sătulă de toate astea. Poate că era timpul pentru mai puţine secrete şi pentru un pic de nebunie.

De data aceasta, atât mintea, cât şi inima mea şi-au unit glasurile pentru a ţipa acelaşi adevăr.

Când mi-am deschis ochii, Rook mă studia, cu privirea umbrită de părul răvăşit care-i încadra chipul. Buzele i s-au subţiat. Citindu-mi expresia, a încuviinţat uşor din cap.

— Ne vom gândi la o altă cale…

— Da, am zis.

A inspirat brusc.

— Poftim?

— Am încredere în tine.

O convingere feroce m-a inundat ca lumina dimineţii, mistuind orice îndoială.

— Te cunosc. Te cred pe cuvânt. Dar, am adăugat, dacă voi începe să-ţi fac prea multe complimente în timp ce mă

aflu sub influenţa farmecului, voi intra la bănuieli.

Nu părea să-mi fi înţeles cu adevărat răspunsul. Nici măcar nu cred că îmi remarcase gluma neinspirată. A îndoit un genunchi, aducându-ne feţele la acelaşi nivel.

— Isobel, înainte să iei o decizie finală, trebuie să ştii că asta m-ar dezlega – aş putea să te ating din nou când nu eşti în pericol.

— Bun. Nu vreau să mă scapi din nou.

Luat prin surprindere, a râs, un sunet periculos de asemănător cu un suspin. M-a privit de parcă aş fi fost cel mai mare mister al vieţii.

— Voi, muritorii, sunteţi foarte ciudaţi, a spus el, cu o voce sugrumată.

— Venind de la tine, încep să bănuiesc că este un compliment. Mai este cineva în jur?

A clătinat din cap. Nu şi-a desprins ochii de pe faţa mea, dar am avut încredere că nu trebuia să se uite pentru a şti.

— Atunci stai nemişcat, am zis.

Există magie în nume. În toată istoria lumii, al meu mai fusese rostit o singură dată cu voce tare. Eram singura persoană în viaţă care-l ştia. Sunetul, forma sa nu m-ar părăsi niciodată, chiar dacă, în mod normal, nu ar trebui să mi-l amintesc – mama mi-l şoptise la ureche imediat după ce m-am născut, un copilaş încă roşu şi zbârcit abia eliberat din pântec. Iată cum s-a întâmplat. M-am aplecat. Mi-am pus buzele atât de aproape de scoica urechii lui Rook încât, când am vorbit, într-o răsuflare mai tăcută ca o şoaptă, mai tăcută decât îndoirea aripii unei molii, aerul cald i-a răscolit părul.

Şi, aşa, i-am împărtăşit numele meu adevărat.

Capitolul 16

A DOUA ZI, regatul fremăta cu discuţii despre balul mascat care urma să înceapă la asfinţit. Până când umbrele s-au întins, absorbind treptat împrejurimile, nu doar că pictasem câte un portret pentru aproape toate făpturile fermecate din Regatul Primăverii, dar mai auzisem şi o relatare obositoare despre ce purta fiecare, cine de la cine furase idei de modă şi mai multe sugestii cu adevărat îngrijorătoare de răzbunare, victimele fiind ţinutele zânelor.

Cu cât terminam mai multe portrete fără incidente, cu atât mă relaxam mai mult. Când am ajuns la ultima făptură fermecată din coadă, eram pregătită să cred că planul meu a avut sorţi de izbândă. Mai multe zâne avuseseră reacţii neobişnuite la portretele lor, unele şi-au privit împietrite chipurile de pe scoarţă, altele au petrecut restul după-amiezii într-o stare nefirească de amorţeală, dar din fericire nici ele, nici spectatorii curioşi nu păreau să se prindă de ce se întâmpla – pentru prima oară, ignoranţa lor completă în ceea ce privea emoţia umană era în avantajul meu. Am fost intrigată să observ că, la fel ca ieri, se putea observa un tipar clar. Cele mai străvechi făpturi fermecate erau întotdeauna cele mai afectate de Meşteşugul meu.

Cât despre farmecul făcut de Rook, nu simţeam nimic, faptul că nu îl conştientizam era cel mai deranjant. Am tot căutat în adâncul minţii mele, aşa cum faci cu un dinte care ştii că se mişcă, dar nu am detectat vreo schimbare. Uneori, chiar mă întrebam dacă Rook îl aplicase cu succes. Dar părea sigur, şi existase o schimbare în poiană după ce i-am spus numele meu, un fel de suspin, un oftat al pădurii, ca şi cum toţi copacii şi ferigile şi florile răsuflaseră în

acelaşi timp.

Şi, până la urmă, era un farmec. Dacă aş fi putut să-l simt, nu ar fi fost eficient.

Mi-am înăbuşit un geamăt când m-am ridicat, sperând că picioarele îşi vor reveni la timp pentru dans. Ultimul meu model era o făptură fermecată înaltă, cu aspect grav, pe nume Hellebore[27], care şi-a luat portretul cu o plecăciune care îi trăda amuzamentul. L-a studiat în timp ce se îndepărta. După câteva secunde şi-a apăsat partea din spate a mânecii de gură, ca să-şi reprime un chicotit. A râs din nou. Apoi s-a poticnit. Şi apoi s-a sprijinit moale de un copac, cu spatele îndoit, chicotind neputincios şi respirând cu greutate. Veselia lui nu era controlată sau inumană, era mai mult isterică.

Îl pictasem râzând.

Cu pielea de găină, am îngenuncheat pentru a face curat în atelierul improvizat, rânduind inutil ceştile de ceai şi bucăţile de scoarţă rămase. Hellebore se îndepărtase suficient de mult încât, cu puţin noroc, nimeni nu va observa şi stabili vreo legătură.

Şi apoi am zărit-o pe Foxglove. Se oprise din jocul de nouă-popice de pe pajişte, urmărindu-l bănuitoare, cu ochii îngustaţi. Când râsul l-a copleşit şi Hellebore s-a rostogolit la pământ, ţinându-se strâns de stomac, ea s-a întors numaidecât în direcţia mea şi m-a sfredelit cu privirea, cu umerii rigizi şi respiraţia sacadată.

— Isobel, a spus Gadfly de pe tronul său.

M-am pregătit pentru ce era mai rău şi mi-am ridicat capul. Prinţul Primăverii nu zâmbea; expresia lui era serioasă, într-un fel plăcut. Asta a fost. Ultimul meu portret şi totul se sfârşise.

Dar el doar a continuat:

— Cred că Lark are să-ţi spună ceva.

O ceaşcă de ceai mi-a alunecat din strânsoarea nesigură, lovindu-le pe cele din vecinătate cu un clinchet tăcut.

[27] Spânz, plantă erbacee toxică, care crește prin păduri și înflorește primăvara devreme. Are flori roșii și se folosește în medicină.

Pe jumătate ascunsă de ramurile înflorite ale tronului, Lark s-a ridicat şi s-a apropiat cu paşi mici. Faţa îi era impasibilă când şi-a coborât abrupt trupul într-o reverenţă adâncă în faţa mea. Apoi, spre surprinderea mea, a izbucnit în plâns.

— Îmi… îmi p-pare r-rău că te-am transformat într-un iepure, Isobel, s-a bâlbâit ea printre suspine.

Picături uriaşe, dezolante îi curgeau pe obraji şi îi alunecau de pe bărbie. Şi-a tras zgomotos nasul. Îngrijorată, m-am întrebat dacă mă imita, eram singura persoana pe care o văzuse vreodată plângând. Nu era o imitaţie măgulitoare.

— Am v… am vrut doar să am cu cine să mă joc.

Oare Hellebore încă mai râdea? Foxglove mă mai urmărea? Mai observase şi altcineva? Nu puteam risca să mă uit. Cu un efort, am rămas concentrată exclusiv asupra lui Lark. În ciuda a ceea ce făcuse, chiar îmi părea rău pentru ea.

— Te iert, Lark.

— Mai putem fi prietene? a întrebat ea pe un ton plângăreţ.

— Da, bineînţeles că putem, am adăugat de dragul aparenţelor. Dar te rog să nu mai faci astfel de farse pe seama mea.

— O, bine!

Lacrimile i-au dispărut instantaneu, odată cu orice urmă de umezeală de pe faţa ei de păpuşă de porţelan. Desigur, nu a spus în mod specific că îi pare rău pentru că aproape mă rănise, sau pentru că mă înspăimântase. Mai degrabă îi părea rău că mă transformase într-un iepure doar pentru că fusese prinsă şi pedepsită pentru asta.

— Vino cu mine, atunci, a zis ea. Balul începe în curând şi ai nevoie de un costum. Am ales deja unul. Îl vei adora. Este…

Cineva a înlăturat cu o plesnitură mâna pe care o întinsese spre mine. La început, am crezut că a fost Rook. Dar, în schimb, lângă noi stătea Foxglove, cu zâmbetul ei glacial şi chinuit. Chipul lui Lark a devenit inexpresiv. Şi-a

tras iute mâna la piept, dar nu înainte să întrezăresc o tăietură lungă şi subţire, ca lovitura aplicată de ghearele foarte ascuţite ale unui animal, cum i se estompează în spatele încheieturilor degetelor.

— Cred că ai petrecut destul timp cu draga noastră Isobel. Nu eşti de acord, scumpa mea?

Când s-a întors spre mine, Foxglove a încercat, fără succes, să insufle puţină căldură în zâmbetul ei îngheţat.

— Lark e atât de tânără. Are intenţii bune, dar nu este cea mai potrivită companie pentru o fată muritoare. Eu, pe de altă parte, am avut de multe ori de-a face cu oamenii. Şi am o garderobă impresionantă, plină cu sute de rochii adunate pe parcursul unei vieţi îndelungate.

Ochii i s-au îndreptat fulgerător spre Lark, savurând efectele loviturii ei bine ţintite.

— Insist să vii cu mine.

Stomacul mi s-a cutremurat la gândul de a fi singură cu Foxglove. Aş avea şanse mai mari închisă într-o cameră cu un tigru flămând. Dar ce ar spune dacă aş refuza-o în faţa întregului regat?

— Nu, a spus Nettle făcând un pas înainte. De ce nu vii cu mine? Abia am început să vizitez Whimsy, dar toată lumea vorbeşte deja despre vrăjile mele.

Pentru o clipă, faţa lui Foxglove s-a contorsionat într-o încruntătură hidoasă, atât de iute încât aproape că am ratat-o.

Mai multe făpturi fermecate s-au alăturat. În curând stăteam în mijlocul unei mulţimi gălăgioase, cu mâini care mă apucau din toate părţile, înconjurată de un grup de femei nemuritoare care concurau pentru privilegiul de a-mi împrumuta o mască sau o rochie, asemenea unor copii lacomi care se ceartă pentru o jucărie pe care mai degrabă ar rupe-o în bucăţi decât să o împartă. L-am căutat din priviri pe Rook, dar când l-am întrezărit între trupurile a două zâne, îşi luase deja rămas-bun şi traversase jumătate din pajişte. Gadfly mergea alături de el cu o mână părintească pe spate, cealaltă fluturând o cravată în aer.

Stabiliserăm să punem în aplicare farmecul exact pentru

situaţii ca aceasta. Eram imună la magia tuturor făpturilor fermecate, mai puţin a lui Rook, iar el ar simţi dacă altcineva ar încerca să mă rănească fizic. Dar confruntată cu presiunea claustrofobică a atâtor zâne care se agăţau deodată de mine, nu mi-am putut reprima panica, în continuă creştere.

De ce se întâmpla acest lucru abia acum? În prima mea zi în Regatul Primăverii, Lark mă revendicase fără niciun fel de competiţie. Am aruncat o privire spre ea, doar pentru a descoperi că dispăruse. Spre deosebire de Rook, nu se vedea nicăieri.

Pentru o clipă, am simţit că nu mai pot respira. De fapt, ştiam răspunsul: Lark dăduse dovadă de slăbiciune. Ca nişte adevăraţi prădători, făpturile fermecate au văzut-o poticnindu-se şi s-au năpustit. Acum era doar o problemă de cine avea să-i ia locul.

Deasupra capului, în timp ce eram încolţită de zânele care se aplecau şi trăgeau de mine, o ramură a săltat, iar ceva a aterizat în frunziş. Înainte ca toate capetele să se apropie din nou, obstrucţionându-mi vederea, am văzut o fărâmă de ceva negru lucios. Oare fuseseră penele unui corb sau doar o străfulgerare a granatelor sângerii care ornamentau părul lui Foxglove? Nu puteam vedea. Nu puteam auzi. Şi nu primeam suficient aer – parfumul lor sălbatic, animalic, era sufocant.

Ameţită, mi-am încordat muşchii pentru a ţâşni prin mulţime, pentru a scăpa, indiferent de consecinţe, de atacul covârşitor al mirosului şi al zgomotului şi al atingerii nedorite.

— Opriţi-vă! s-a auzit o voce blândă şi delicată.

Abia dacă a observat cineva. Cea care vorbise stătea la marginea mulţimii, cu mâinile încleştate în pumni de-o parte şi de alta a trupului.

— Aster, am gâfâit.

M-am străduit să mă îndrept spre ea, dar nu am putut ajunge nicăieri cu atât de multe degete care mă apucau, cu atât de multe trupuri înghesuite într-un spaţiu atât de mic, din ce în ce mai aproape. A observat şi a încuviinţat uşor

din cap.

— Opriţi-vă! a repetat Aster, întorcându-se. Toată lumea să o lase în pace acum pe Isobel. Eu voi fi cea care o va pregăti pentru bal. *Eu voi fi cea care o va pregăti pentru bal!*

Vocea ei a răsunat ca un foc de armă. Toate capetele s-au întors şi toată lumea a tăcut. Pentru o secundă, doar o secundă, în ochi i s-a aprins o scânteie de furie adevărată. Cred că am fost singura capabilă să o recunoască. Dar, chiar dacă făpturile fermecate nu puteau numi ceea ce au văzut, tot au fost afectate. S-au retras, nesigure.

Smulgându-mi mâinile din strânsorile a două zâne, am reuşit să fac o reverenţă stângace.

— De ce crezi că ar trebui să fii tu cea aleasă, Aster? am întrebat.

Glasul îmi suna răguşit, uscat şi disperat. Speram că nu-mi pot simţi frica.

— Te rog să-mi spui.

Şi-a ridicat bărbia.

— Am băut din Fântâna Verde. Niciuna dintre voi nu poate spune acelaşi lucru. În această seară, privilegiul îmi aparţine.

Şi a întins o mână fragilă.

Degetele mele tremurânde le-au întâlnit pe ale ei. M-a surprins că nu exista nimic uman în strânsoarea ei ca de oţel. M-a tras din mulţime, spre scară. Celelalte făpturi fermecate au oftat cu melancolie, tânjind să fie în locul lui Aster.

— Vai de mine. Poate data viitoare…

— Ar fi fost o mare plăcere…

— Îmi place atât de mult munca ta…

În timp ce mă strecuram printre ele, împiedicându-mă de propriile picioare, mi-am suprimat un fior când fiecare zână mi-a oferit pe o voce joasă regretele sale, răsuflările lor mângâindu-mi obrajii asemenea unor pene.

Aster m-a condus în tăcere în sus pe scară. Şi pe măsura ce urcam, am numărat. De pe balustradă, un corb ne urmărea în tăcere. Parţial ascuns, un al doilea ne privea cu

atenţie printre florile tronului de corn. Un al treilea a zburat sprinten peste luminiş, o simplă scânteie, lichid şi efemer ca o umbră, iar un al patrulea şi un al cincilea săreau cu ochi strălucitori de-a lungul unei ramuri. Niciunul nu dădea semne de dispersare. Dacă apărea un al şaselea…

Dar mâna lui Aster m-a tras de încheietură şi nu puteam rămâne acolo, expusă pe casa scării. Am păşit împreună prin labirint. Poate că de vină era doar imaginaţia mea, dar drumul necunoscut şi cotit pe care l-a ales arăta mai straniu şi mai sălbatic; până şi învălmăşeala părea mai puţin prietenoasă. Nu am recunoscut balansoarul în formă de cal din colţ, cu vopseaua cojită şi decolorată de trecerea timpului. Am păşit pe ceva şi mi-aş fi sucit glezna dacă nu ar fi fost mâna lui Aster care să mă echilibreze. Era o pasăre sculptată, o figurină parţial înghiţită de podea. Am trecut pe lângă un uriaş clopot de biserică peste care crescuse scoarţă: ieşea oblic din perete, blocat într-un unghi nefiresc. Mai departe, o mână de păpuşă se furişase prin frunzişul bogat care învăluia tavanul. Colecţiile de obiecte Meşteşugăreşti trebuie să fi rămas aici neatinse o perioadă atât de îndelungată, încât labirintul începuse să le absoarbă în tenebrele sale, unde vor rămâne uitate pentru eternitate.

În cele din urmă, Aster m-a tras după încă un colţ şi s-a oprit. S-a uitat cu atenţie în urma noastră, cercetând calea pe care veniserăm cu vigilenţa discretă a cuiva care ascultă.

— N-am fost urmărite, a murmurat pentru sine.

— Trebuie să-ţi mulţumesc, am zis, pentru că m-ai…

S-a întors brusc, cu ochii aprigi.

— Nu-mi mulţumi!

Fiecare silabă a şoaptei sale pline de forţă m-a lovit ca o palmă peste faţă. Am îngheţat, uimită.

Cu o mână tremurândă, şi-a aşezat părul în spatele urechii. Un zâmbet i-a ridicat colţurile gurii. A mai aruncat o privire în urmă.

— Vino, a spus ea, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, şi

m-a tras în camera din faţa noastră. Trebuie să te pregătesc pentru balul mascat.

Cu gândurile un vârtej, mi-a luat o clipă să procesez unde intrasem. Stăteam într-o încăpere ticsită de cărţi. Volume stivuite se înălţau de-a lungul pereţilor ca nişte cărămizi şi pavau podeaua asemenea unor pietre. Ferecate în cotoare tocite, titluri aurite îmi făceau cu ochiul. Un miros stătut şi învechit, de piele şi hârtie îngălbenită, umplea camera.

— Ai adunat toate aceste cărţi? am murmurat. Le-ai citit pe toate?

Aster a ezitat. Mâna ei liberă a fluturat fără rost, apoi a coborât pe o carte. Vârfurile degetelor i-au alunecat pe cotor, însă nu a scos volumul din perete.

— Sunt Meşteşug.

A vorbit încetişor.

— Cuvintele n-au întotdeauna sens, dar, vezi tu, îmi sunt oricum necesare. E ca şi cum aş căuta ceva. Mereu mă gândesc că de îndată ce mai am doar încă una va fi suficient…

Cuvintele ei şi-au pierdut treptat forţa.

— Dar niciodată nu este, am spus.

Nu a părut să audă.

— Vino după mine. Nu putem întârzia prea mult.

Mâna i-a căzut dintr-a mea. Privind adesea peste umăr, am urmat-o în camera alăturată. Soarele trebuie să fi coborât în spatele copacilor, deoarece peste labirint se lăsase întunericul, învăluind cotloanele în umbre. Inima mi-a tresărit când am confundat siluetele aliniate dincolo de uşă cu făpturi fermecate care păreau să ne aştepte într-o postură rigidă. Dar nu erau decât manechine aranjate în două rânduri întinse de-a lungul fiecărui perete, chipuri de lemn lipsite de expresie. Aster mă adusese în garderoba ei. A făcut un gest, iar o lumină feerică, de culoarea chihlimbarului, a apărut deasupra noastră, înălţându-se uşor spre tavan. În partea opusă a camerei o oglindă sprijinită de podea reflecta lumina care îmi trecea peste expresia nesigură în timp ce priveam în jur.

— Avem aproape aceeaşi măsură, a zis ea. Cred că majoritatea rochiilor ar trebui să ţi se potrivească. Ai o preferinţă pentru verde?

— Nu. Adevărul este că nu prea am nicio preferinţă.

M-am oprit, amintindu-mi de sesiunea pentru portretul ei.

— De ce nu alegi pentru mine?

Umerii i s-au încordat. A trecut cu degetul mare peste trena străvezie a celei mai apropiate rochii, evaluându-i absent ţesătura, apoi a eliberat-o, lipsită de interes.

— Arăţi minunat în verde, dar este o culoare de primăvară. Când vei bea din fântână, nu cred că vei face parte din regatul nostru.

Am păşit de-a lungul celuilalt rând, atingând mătase şi dantelă, fără să-mi desprind vreodată privirea de la Aster.

— De ce spui asta? am întrebat.

— O, nu ştiu. E doar un sentiment prostesc.

Mi-am păstrat tonul nonşalant.

— Pot să te întreb de ce m-ai salvat acolo jos? S-ar putea să mă înşel, dar în ultimele minute am avut impresia că a existat un motiv. Că poate ai vrut să-mi împărtăşeşti ceva.

S-a oprit brusc, cu mâna paralizată în aer între două rochii. Am avut dreptate. O notă adâncă de groază a răsunat înăuntrul meu, ca o vibraţie imposibil de ţinut în frâu. Ceva urma să ia o turnură cumplită.

— El ştie, a zis ea.

— Despre Meşteşugul meu?

O privire rapidă, cu ochii întunecaţi.

— Ştie că ai încălcat Legea Justă.

Nu, am gândit. Apoi, *da.*

Pentru că, deodată, mi-a fost destul de clar că eram îndrăgostită de Rook – şi se întâmplase aşa cum se întâmplă cele mai multe lucruri liniştite, perfecte, complet fireşti: fără ca măcar să observ. Am stat împreună într-o poiană şi am avut suficientă încredere în el pentru a-i destăinui numele meu adevărat. Am învârtit în minte gândul straniu, minunat. Îl iubeam pe Rook. Îl iubeam. Era cel mai bun lucru pe care-l simţisem vreodată. Şi era cel

mai rău lucru pe care-l făcusem vreodată.

Ne condamnasem pe amândoi la moarte.

Nimic din jurul meu nu s-a schimbat, deşi părea că ar trebui să existe vreo dovadă palpabilă că totul era pe cale să se sfârşească. Nu m-am prăbuşit în genunchi şi nici nu am strigat. Doar am rămas acolo, respirând ca de obicei, cu gândurile stabile şi calme, încercând să înţeleg amploarea a ceea ce se întâmpla.

Cine era „el”? Gadfly? Am presupus că trebuia să fie Prinţul Primăverii. Probabil că prevăzuse de mult timp acest moment. În ciuda trecutului nostru, poate chiar i-a plăcut să-mi urmărească nebunia muritoare. Gândul acesta a oferit un nou înţeles modului în care Lark şi Foxglove şi Nettle şi celelalte făpturi fermecate se luptaseră pentru mine – se luptaseră pentru onoarea de a mă îmbrăca în ultima rochie pe care o voi purta vreodată.

Iute, ca un şarpe pregătit să atace, Aster s-a învârtit şi m-a prins de braţe. Asemenea unor gheare, degetele ei osoase mi-au săpat adânc în carne. Ochii îi scânteiau.

— De aceea trebuie să pleci de la balul mascat. Fă-ţi intrarea, dar în momentul în care Gadfly nu este atent, trebuie să fugi la Fântâna Verde şi să bei înainte ca el să te prindă. Trebuie! Te voi ajuta.

S-ar putea să-mi fi imaginat doar. Dar, când m-a apucat, mi s-a părut că simt un junghi îngrijorător, ca un semnal de alarmă care nu era al meu, o senzaţie fantomatică şi îndepărtată şerpuind peste mine asemenea unor unde care se răspândesc spre exterior pe suprafaţa unui lac. *Rook?* am întrebat, dar nu am primit niciun răspuns.

— Isobel, spunea Aster.

— Nu.

Am clătinat din cap.

— Nu, nu pot. Povestea pe care eu şi Rook am spus-o celor din regat a fost o minciună. Nu voi bea niciodată.

— Trebuie.

— Dacă ai putea da timpul înapoi, dacă ai putea să o iei de la capăt, ai face aceeaşi alegere?

Lumina i-a părăsit ochii. Strânsoarea i-a slăbit şi s-a

întors.

— Ţi-aş putea arăta o cale de ieşire din regat pe care nimeni nu o supraveghează, a zis ea. Dar, indiferent unde te duci, făpturile fermecate te vor găsi.

Emma. Gemenele. Au primit scrisoarea de la mine în această dimineaţă, fără să afle vreodată că voi muri în aceeaşi noapte. Am clătinat din cap, din nou şi din nou.

— Nu-ţi pot cere să te pui în pericol pentru mine.

O ceaţă rece m-a înconjurat pe furiş. Mai rămânea un lucru pe care îl puteam face, un lucru de încercat.

— Voi participa la balul mascat. Trebuie să vorbesc între patru ochi cu Rook.

Aster nu a spus nimic. Credea că sunt deja moartă şi poate că avea dreptate. A înaintat pe culoar, oprindu-se în faţa uneia dintre ultimele rochii.

— Aceasta, a zis ea şi a înlăturat-o de pe manechin.

Nu mai văzusem niciodată o rochie asemănătoare. Trandafiri de o nuanţă întunecată de roşu erau brodaţi în dantelă peste stratul interior al ţesăturii de culoarea pielii, o imitaţie desăvârşită. Rozele erau grupate deasupra corsajului şi răspândite în jos de-a lungul fustei ample, care se desfăcea ca şi cum ar fi fost mângâiată de o briză. Pe cealaltă parte, rochia fusese lăsată neîmpodobită, creând iluzia unui decolteu la spate. Odată, ar fi putut să-mi taie răsuflarea. Acum nu mai exista nicio frumuseţe în lume, nicio plăcere care să mă poată descătuşa de înţelegerea sumbră a ceea ce mă aştepta.

Mecanic, mi-am aruncat hainele pe podea. Am păşit în rochie, aproape împiedicându-mă, groaza înlănţuindu-mi trupul acum neîndemânatic şi lent. În timp ce mă ghemuiam pentru a strânge materialul în jurul gleznelor, m-am oprit suficient de mult pentru a-mi trece uşor mâna peste ciorap, reamintindu-mi de prezenţa inelului. O apărare de tot râsul. Dar era ceva.

M-am îndreptat.

— Oh! a murmurat Aster.

M-a luat de umeri şi m-a îndrumat spre oglindă.

Când m-am mişcat, corsetul din dantelă a rămas rigid şi

strâns pe trup, dar fusta s-a învălurat în jurul meu în vârtejuri aproape imposibile, forme care mi-au amintit de celebrul tablou al unei fecioare care se îneacă într-un lac la asfinţit, scufundându-se treptat în adânc şi transformată apoi într-o umbră, în timp ce rochia, uşoară ca un fulg, se umfla în urma ei. Trecând la silueta reflectată în oglindă, aproape că nu m-am recunoscut. Purtasem ţinute de la Firth & Maester de când sosisem, dar nici măcar o dată nu mă privisem într-o oglindă. Stacojiul bogat al rochiei îmi accentua în mod uluitor tenul alb şi ochii întunecaţi. Arătam mai puţin speriată decât mă aşteptam. Ochii mei larg deschişi se uitau şi se uitau şi se uitau, asemenea unor gropi care absorbeau lumina, pe un chip la fel inexpresiv ca al manechinului care purtase rochia înaintea mea.

— Bijuterii, a spus Aster pentru sine. Şi o mască. Ştiu o mască perfectă, care se va asorta, dacă o pot găsi…

S-a îndepărtat. S-a auzit un zdrăngănit de zăvor, urmat de scârţâitul unui cufăr deschis. În timp ce aşteptam, mâinile mi s-au ridicat din proprie iniţiativă pentru a-mi desface părul şi a-mi descurca buclele încurcate. Cu indiferenţă, m-am urmărit împletindu-l înapoi într-un coc răvăşit, pe care l-am ţinut în loc până când Aster mi-a înmânat un ac ca să-l fixez. Aveam vaga idee că, dacă arătam liniştită, dacă făpturile fermecate nu-mi sesizau imediat teama, aş putea câştiga mai mult timp pentru noi. Tot ce îmi trebuia era un moment cu Rook.

Degetele palide ale lui Aster au coborât, aşezându-mi un inel delicat deasupra împletiturilor. Era o piesă subţire, făurită din filigran de aur, decorată cu frunze minuscule. Ochii mi-au alunecat din nou peste reflecţie. Culori de toamnă. O coroană adecvată, care se potrivea cu cea a lui Rook. Am presupus că era amabilă în singurul mod în care ştia cum. Dăruindu-mi demnitate în ultimele mele momente, spre deosebire de Foxglove sau oricare dintre celelalte făpturi fermecate, despre care acum bănuiam că m-ar fi torturat precum pisicile un şoarece rănit, prevăzând arogante ce urma să se întâmple la bal. Poate că, până la insistenţele mele, Aster sperase să mă

scutească de cunoaşterea întregului adevăr, pentru a-mi permite un sfârşit rapid şi milostiv.

În timp ce stătea lângă mine în oglindă, o urmă de tristeţe fragilă şi îndepărtată i-a umbrit expresia distantă, o licărire a lunii pe fundul unei fântâni mult, mult prea adânci. La nivelul taliei ţinea un băţ de care era ataşată o jumătate de mască. O mască din trandafiri pentru a se asorta cu rochia, un buchet încărcat şi banal, cu găuri pentru ochi în inimile florilor.

— Arăţi ca o regină printre muritori, a rostit ea. Vei fi cea mai frumoasă de la bal.

Am încercat să invoc un zâmbet slab, dar nu am reuşit. Era foarte probabil că nu voi mai zâmbi vreodată.

— Cea mai frumoasă muritoare? Nici nu mă pot compara cu Foxglove.

— Nu. Ne întreci pe toţi.

Lângă mine, Aster arăta palidă şi fragilă.

— Eşti ca un trandafir viu strecurat printre flori de ceară. Poate că noi ţinem o veşnicie, dar tu înfloreşti mai strălucitor, miroşi mai dulce şi verşi sânge cu ţepii tăi.

Cu grijă, am luat masca din mâinile ei.

— Se vede că ai fost scriitoare odată.

Aster s-a uitat în altă parte.

Mi-am ridicat masca, acoperindu-mi expresia. Uitându-mă îndelung în oglindă, nu mă puteam gândi decât la un singur lucru. Ştiam că Aster gândea la fel. Arătam într-adevăr ca o regină, dar rochia mea era un giulgiu. Mă înfrumuseţase pentru a merge spre propria moarte.

Capitolul 17

CÂND ASTER şi cu mine ne-am întors la scara lui Gadfly, sala tronului se transformase. Ghirlande din mătase de păianjen erau înnodate în jurul ramurilor, roua lor sclipind în lumina lunii. Asemenea unor candele, flori nocturne tremurau pe fiecare creangă, aprinse de luminile feerice care pâlpâiau înăuntrul lor. Scăldau poiana într-o strălucire eterică, în care nimic nu părea destul de real. Nici mesele încărcate cu vin, dulciuri şi fructe, nici stolurile muzicale de păsări cântătoare care se năpusteau în jos înainte să ţâşnească înapoi în coronament. Şi cu siguranţă nici făpturile fermecate care păşiseră direct dintr-o carte de poveşti. Lumina lunii sclipea în bijuteriile din părul lor şi le înfăşură în flăcări reci broderiile argintii de pe haine şi rochii. Dansau în perechi, fără muzică, un vals straniu şi tăcut care se răsfira şi se restrângea pe poiana de dedesubt, viniete întrezărite prin orbitele din masca mea. Şi toate erau la fel ca mine, fără chip: păsări şi flori, vulpi şi căprioare, zâmbetele lor mai ascuţite decât lumina lumânărilor lovind curba graţioasă a paharelor de cristal.

Toată lumea era îmbrăcată în culorile pale ale Regatului Primăverii, în afară de mine şi de Rook. L-am recunoscut imediat: stătea la baza scării, lângă Gadfly. În această seară era întruchiparea desăvârşită a unui Prinţ al Toamnei, înveşmântat într-o haină de culoarea vinului împodobită cu fire de aur. Coroana scânteia printre buclele sale ciufulite, iar o mască în formă de corb îi acoperea jumătatea superioară a feţei. Studiindu-i aerul nonşalant, zâmbetul şi poziţia relaxată a umerilor şi observând că mâna nu i se furişa instinctiv spre sabie, m-a izbit cu o groază sumbră faptul că el nu ştia; Gadfly nu îi spusese. Eram îndrăgostită de el, iar Rook nu ştia.

Realizarea mi-a îngreunat picioarele precum nişte cătuşe. Fiecare pas cerea un efort, chiar şi cu mâna lui Aster care îmi susţinea cotul.

Nimeni nu ne-a observat până nu am trecut de jumătatea scării. Apoi întregul bal a încremenit, învăluit în tăcere. Toate lumea ne privea, aşteptând. M-am oprit brusc, încercând să-mi adun curajul pentru a continua. Aşa se simţea Rook? Întotdeauna în gardă, întotdeauna încercând să ascundă orice semn de slăbiciune care le-ar putea încuraja pe făpturile fermecate să-i sară la gât în câteva secunde? Fără mască, aş fi condamnată.

O petală de trandafir s-a rostogolit pe treapta de lângă picioarele mele, urmată de încă una. Abia suprimând o tresărire, m-am uitat peste umăr pentru a vedea de unde vin. În spatele meu erau împrăştiate petale de trandafir, pete stacojii pe ramurile încolăcite de mesteacăn alb care formau o potecă până sus pe scări. Însă nu am văzut pe nimeni responsabil pentru prezenţa lor.

— Rochia este vrăjită, a şoptit Aster, aplecându-se. Oriunde păşeşti vor apărea petale, dar nu sunt reale. Priveşte!

O adiere a răsfirat petalele, care au dispărut ca umbrele în timp ce se învârteau, tulburate. Priveliştea era captivantă şi îngrozitoare. Calea mea prin balul mascat părea însemnată, asemenea petelor de sânge lăsate pe zăpadă de un animal rănit. O comparaţie adecvată, având în vedere circumstanţele.

M-am forţat să continui. În cele din urmă, bine ascunşi sub tivul larg şi şerpuitor al rochiei, bocancii mei au atins pământul. Gadfly mi-a luat mâna şi a sărutat-o în timp ce, lângă el, Rook se străduia să nu reacţioneze. Pentru prima oară, am fost recunoscătoare pentru ignoranţa lui. Dacă ar fi ştiut, şi-ar fi scos pe loc sabia împotriva lui Gadfly şi totul s-ar fi sfârşit înainte ca noi să fi avut o şansă.

— Ce plăcere este să avem primul nostru bal mascat la care participă un muritor, a zis Gadfly.

Penele albe ca zăpada ale măştii sale îi acopereau aproape întreaga faţă, lăsând vizibile doar frânturi din linia maxilarului, însă glasul i-a dezvăluit zâmbetul.

— Şi ce rochie fascinantă a ales Aster pentru tine. Vai, dar ce pereche faceţi tu şi Rook! Desigur, ar fi păcat dacă

te-ar ţine numai pentru el în seara asta. Trebuie să insist să am primul dans.

Am simţit cum mă ia ameţeala, ca şi cum încă aş fi coborât şi aş fi ratat ultima treaptă a scării. Un zâmbet forţat mi-a ascuns dinţii încleştaţi. Gadfly a continuat să vorbească, dar nu am auzit niciun cuvânt, sperând că încuviinţările mele politicoase din cap vor fi îndeajuns. Rook se mişca fără încetare, nerăbdător. Cu atât de mulţi ochi aţintiţi asupra noastră, tânjeam cu disperare după şansa de a vorbi singură cu el.

Poate că exista o cale de a-l avertiza înainte ca Gadfly să mă îndepărteze. Iute, mi-am închis ochii. Am invocat senzaţia de mâini reci, asemănătoare ghearelor, înfăşurate în jurul gâtului meu, strivind, sufocând, absorbindu-mi viaţa din trup. Ameţeală. Groază. Moarte. În tot acest timp, nu am lăsat zâmbetul să-mi părăsească faţa. Speram că Gadfly vedea doar că îmi coborâsem cu modestie ochii la unul dintre complimentele sale fastuoase. Dar probabil arătam ca şi cum sufeream de indigestie.

Când mi-am ridicat privirea, am descoperit că Rook mă cerceta cu atenţie. Încadraţi de penele negre ale măştii, ochii lui m-au străpuns cu şoc şi îngrijorare. Am văzut cum i se schimbă expresia. Mai întâi confuzie, văzând că nu era nimic în neregulă cu mine, urmată de primele semne de înţelegere. Şi-a coborât repede mâinile pe partea din faţă a hainei, asigurându-i pe toţi că mimica lui neobişnuită se datora preocupării că uitase ceva. A bătut uşor cu palma centura sabiei, apoi şi-a verificat arma. Nu, până la urmă nu-şi uitase sabia. Acolo era! Radios, a ajustat poziţia tecii pe picior. Doamne, era un actor groaznic – la ce m-am aşteptat din partea cuiva care nu putea minţi? – dar semnificaţia gestului era clară. Mesaj recepţionat. Va fi atent.

— …şi aşa am ajuns cu întregul vagon de napi, iar domnul Thoresby a fost obligat să-mi înapoieze a doua cea mai bună vestă. Dar ajunge cu poveştile, spunea Gadfly, destul de neatent sau cel puţin pretinzând asta, în timp ce-şi admira unul dintre butoni. Aş putea vorbi despre mine la

nesfârşit, nu-i aşa? Să facem câţiva paşi. Până la urmă, noaptea nu stă pe loc şi se pare că toată lumea ne aşteaptă.

Am întins mâna, de parcă mi-aş fi oferit gâtul ghilotinei. Nu aveam de ales. M-a luat galant de braţ şi m-a escortat spre centrul poienii. După ce au oprit valsul în pregătirea intrării prinţului lor, celelalte făpturi fermecate au păstrat o distanţă respectuoasă. Gadfly şi-a pus mâna liberă pe talia mea şi, în cele din urmă, am fost nevoită să-mi cobor masca pentru a o aşeza pe a mea pe umărul lui. Cu îndemânare, m-a strecurat în fluxul şi refluxul mişcării, în timp ce toate zânele au reluat dansul în perechi. Curtenii alunecau în jurul nostru cu o graţie inumană, şoapte efemere de muselină şi mătase, dar în afară de asta, tăcere.

— Arăţi foarte bine în seara aceasta, Gadfly, am spus cu indiferenţă.

— Da, ştiu, a răspuns el. Totuşi nu pot nega că este minunat să-mi aud bănuielile confirmate.

În găurile măştii sale de lebădă, linii delicate de râs i-au apărut în jurul ochilor, pe care nu le mai văzusem niciodată acasă, în salonul meu. Poate că nu mai existaseră până acum: o înşelăciune ingenioasă, ca acea singură şuviţă de păr pe care o lăsase să-i scape din panglică în ziua fatidică în care aflasem de comanda lui Rook, sau asemenea anilor petrecuţi ca protector al meu, fără a divulga vreodată cuiva că era Prinţul Primăverii. Masca îi era legată cu o panglică de un albastru pal în aşa fel încât să-mi poată urmări faţa în timp ce eu nu vedeam nimic din a sa.

— Am auzit că tu şi Aster aţi vorbit despre Fântâna Verde, a continuat el.

Cu gura uscată şi stomacul în noduri, am căutat cu aviditate o modalitate de a tărăgăna lucrurile, de a-mi menţine expresia inocentă pe faţă, de a nega implicarea lui Aster.

— Nu trebuie să mă minţi, Isobel. Am un dar destul de unic, chiar şi printre făpturile fermecate. Dar ştii deja asta,

nu-i aşa?

Şi asta a fost tot. Nu mai avea rost să ne prefacem.

— Mi-a spus Lark, am rostit, ritmul lent al valsului îndepărtându-se ca o şoaptă în timp ce sângele îmi bubuia în urechi.

— Exact. Desigur, nimic din toate acestea nu a fost bătut în cuie. Viitorul niciodată nu este bătut în cuie.. Vezi tu, e ca o pădure, cu mii şi mii de cărări care o străbat, toate ramificându-se în direcţii diferite. Unele lucruri se pot schimba, chiar până în ultimul moment. Ieri nu eram sigur dacă vom avea această variantă sau pe cea în care alegeai să nu-i împărtăşeşti lui Rook numele tău adevărat şi te întorceai nevătămată acasă şi apoi, din cauza faptului că aş fi dansat în altă parte cu Nettle, în loc să fiu aici, cu tine, o privighetoare mi-ar fi stricat reverul în timp ce mi se uşura deasupra capului. Acesta este motivul pentru care port costumul care îmi place cel mai puţin şi totuşi, pentru orice eventualitate, am comandat special prăjiturelele cu cremă de lămâie.

A oftat îndurerat.

— Din păcate, acum nu vom mai apuca să mâncăm prăjiturelele cu cremă de lămâie. Dar cel puţin Swallowtail îşi va fi distrus acea jachetă galbenă ofensatoare a sa.

O pasăre a ciripit dulce peste poiană. Undeva, printre dansatori, un tânăr a strigat consternat.

— De cât timp ştii?

Vocea îmi palpita de teroare şi furie, îmbinate strâns într-o încâlceală sufocantă.

— De cât timp aştepţi asta?

M-a învrednicit cu o privire care spunea *Poţi mai mult de atât.*

— Nu am aşteptat deloc. Am călătorit cu tine întregul drum, iluminându-ţi calea, asigurându-mă că alegi singura bifurcaţie necesară din sute. Privind în urmă, nu ţi se pare ciudat că am fost primul tău protector sau că Rook a venit la tine pentru a-şi face portretul după atâtea secole în care a stat ascuns?

— Nenorocitule, am spus amândoi o dată, Gadfly vorbind

peste mine într-un contrapunct rece.

A clătinat din cap, dezamăgit, dar nu şi surprins, şi a zis:

— Acest lucru e adevărat.

Am crezut că mi se face rău.

Am simţit cum mă învăluie uşor un val cald de siguranţă. Simţeam că îi aparţine, inconfundabil, lui Rook. Testa legătura dintre noi, conştient că ceva nu era în regulă şi făcând tot posibilul să mă consoleze. Nu ştia, am gândit. Nu ştia că îl condamnasem la moarte. În curând, ar trebui să-i spun. Am înghiţit în sec, împingându-i departe prezenţa, cât de bine am putut. Înainte ca senzaţia să dispară, am primit de la el un ultim junghi de durere, ca o surpriză neplăcută, de parcă i-aş fi trântit o uşă în faţă fără avertisment.

— Eşti gol, am spus, recăpătându-mi glasul, şi crud.

— Ah! Da, asta e adevărat. Ai vrea să cunoşti cel mai mare secret al făpturilor fermecate?

Când nu am răspuns, a continuat:

— Preferăm să pretindem altceva, dar adevărul este că nu am fost niciodată noi cei nemuritori. Poate trăim suficient de mult pentru a vedea lumea cum se schimbă, dar n-am fost niciodată noi cei care au schimbat-o. Când ajungem, în cele din urmă, la final, suntem singuri şi nimeni nu ne iubeşte şi nu lăsăm nimic în urmă, nici măcar numele nostru cioplit pe o lespede de piatră. Şi totuşi… muritorii, prin operele lor, prin Meşteşugul lor, nu sunt niciodată uitaţi.

Ne-a învârtit cu graţie prin mulţime. N-a ratat niciun pas, nicio mişcare.

— Oh, nu-ţi poţi imagina puterea pe care poporul tău o are asupra noastră. Cât de mult vă invidiem. Există mai multă viaţă în cea mai mică unghie a ta decât în toate făpturile fermecate din regatul meu laolaltă.

Oare asta era tot, cu adevărat? Acesta era motivul pentru care zânele condamnau emoţiile muritorilor – pentru că acele câteva dintre ele care le-au simţit le aminteau mereu celorlalte ceea ce nu puteau avea? Şi astfel dragostea, experienţa pe care o invidiau cu cea mare

amărăciune, a devenit cea mai mortală ofensă dintre toate.

— De aceea ai făcut asta? am şoptit. Din gelozie?

— Sunt rănit de părerea ta proastă despre mine, Isobel, a răspuns Gadfly, fără să pară deloc rănit şi, de fapt, sunând ca şi cum i-ar păsa atât de puţin de părerile altora, încât nici măcar nu le-ar putea recunoaşte în clipa în care îi erau transmise. Nu, sunt implicat într-un joc mai lung, mai adânc, care ţinteşte mai departe. Şi acum nu te voi mai reţine. Timpul se scurge şi sunt sigur că ai prefera să dansezi cu Rook.

Ne-a învârtit în jurul celorlalţi dansatori, conducându-ne spre locul în care Rook ieşea în evidenţă, reţinut fără voia sa într-un dans cu Foxglove. Gadfly a păstrat un aer expectativ, dar nu mai aveam nimic să-i spun.

— Nu-ţi fie frică, mi-a zis. Această problemă va fi neplăcută cât va dura, dar se va termina destul de curând.

În timp ce mănuşa lui de mătase mi-a alunecat de pe umăr, şi-a adus masca mai aproape de urechea mea.

— Ţine minte: cu toată implicarea mea, ceea ce contează, în final, este alegerea ta. Bună, Foxglove! Rook! Pot fura acest dans?

Petale de trandafir s-au învârtejit în jurul nostru în clipa în care am schimbat partenerii, dispărând apoi cu o urmă de parfum ameţitor.

— Am simţit, a început Rook, dar l-am întrerupt cu o smucitură bruscă a capului.

Voiam să aştept până când Gadfly şi Foxglove se îndepărtau de noi pentru a vorbi. Cu toate acestea, pe măsură ce secundele treceau, am descoperit că nu puteam rosti cuvintele. Nu ştiam cum să le rostesc. Erau prea vaste şi îngrozitoare pentru a le însuma pe limbă.

Ne-am învârtit de jur-împrejur, aparent la nesfârşit. Lumini scânteiau peste părul lui Rook şi peste firele de aur care-i împodobeau haina. Pe lângă noi pluteau curteni, lunecând din piruetă în piruetă, dar fără să se atingă vreodată, asemenea florilor care se roteau pe suprafaţa unui lac. O mască de lup s-a întors pentru a mă privi în timp ce trecea; am simţit nenumăraţi ochi asupra noastră,

în aşteptarea primului semn al apogeului vânătorii. Două prăzi, una alertă, cealaltă neştiutoare, pe cale să fie alungate dintr-o pădure deasă şi îndrumate spre un sfârşit sângeros.

— Isobel? Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să te rog să faci ceva pentru mine, am zis.

A răspuns repede:

— Orice.

M-am forţat să nu privesc în altă parte.

— Trebuie să foloseşti vrăjitoria pentru a schimba ceea ce simt.

Rook aproape că a călcat strâmb.

— Ce vrei să spui?

În apropiere, Foxglove şi-a înclinat capul pe spate, râsul ei cristalin tulburând balul mascat.

— Spun că te…

— Nu. Nu rosti cuvintele.

M-a privit ca şi cum ar fi fost un naufragiat, iar eu o corabie pe care o urmărea navigând în largul mării, tot mai departe. O mireasmă greţoasă de putreziciune mi-a ajuns la nări.

— Rook, îmi pare rău, am zis. Te iubesc.

Am întrezărit mesele la următoarea noastră piruetă. O făptură fermecată şi-a ridicat o pară la buze, doar pentru ca fructul să i se înnegrească în mână şi să i se prelingă printre degete, umflat de viermi. Chiar şi aşa, l-a mâncat, purtând o expresie de dulce încântare în timp ce pe bărbie îi curgeau suc şi pulpă. Fructele se stricaseră pe toate platourile. O putrefacţie întunecată s-a revărsat peste porţelan, a îmbibat feţele de masă şi a picurat pe pământ.

— Când? a întrebat el.

Buzele abia i s-au mişcat. Jumătatea inferioară a feţei era şi ea ca o mască, cenuşie în contrast cu buclele sale întunecate şi gulerul înalt.

O pasăre căutătoare s-a năpustit în jos, sfâşiind un fluture în cioc. Învârtindu-se în cercuri, petrecăreţii au devenit palizi şi febrili în strălucirea multicoloră a luminilor feerice. Măşti de animale mârâiau. Măşti florale

ne urmăreau uimite, enigmatice. Se învârteau ameţitor şi cu un abandon delirant, destrămând nălucirea de a fi umani, parodiind un bal al muritorilor ca o mascaradă desprinsă dintr-un coşmar.

— Ieri. Dar nu am ştiut până când…

Nu puteam suporta să vorbesc despre asta.

— Te rog. Aproape că nu mai avem timp.

— Nu pot s-o fac, a zis el.

Un corb a cârâit deasupra capului meu.

— Trebuie!

Mi-a eliberat talia pentru a trage de capătul panglicii care-i fixa masca. A căzut pe pământ, pierdută printre dansatori.

— Mi-am dat cuvântul, a continuat el, descătuşat şi expus.

Am făcut un pas înainte. Încă unul înapoi. Ne-am răsucit. Am gustat cuvintele, la fel de înşelătoare ca vinul otrăvit.

— Atunci s-a terminat.

— Isobel, a zis Rook.

S-a oprit, astfel încât doar noi am rămas nemişcaţi.

— N-am întâlnit pe nimeni mai frustrant sau mai curajos sau mai frumos. Te iubesc!

Un suspin mi-a încleştat gâtul. Ridicându-mă pe vârfuri, am spulberat distanţa dintre noi şi l-am sărutat; l-am sărutat cu înverşunare, apăsat, în timp ce în jurul nostru se auzea o cacofonie de vaiete batjocoritoare şi ţipete scandalizate. Asta aşteptaseră.

Un sunet stins, ca o şoaptă. Deodată am rămas singuri, ca şi cum curtenii ar fi dispărut asemenea unor spectre în noapte. Dar, nu, încă erau acolo, am întrezărit formele groteşti ale măştilor care ne priveau cercetător, pe furiş, din tufişuri, din copaci şi din fiecare umbră, stăpânii lor ascunşi şi ghemuiţi într-o anticipare rigidă, nerăbdătoare, ca nişte lăcuste care aşteaptă să lovească.

Şi nu eram complet singuri. O siluetă zveltă, cu păr alb şi îmbrăcată în armură neagră, stătea la una dintre mese, cu spatele la noi. Nu o văzusem sosind; poate că se afla deja acolo de ceva vreme. A luat o prăjitură stricată, a

examinat-o şi a aruncat-o dezgustată.

Ecoul unui bubuit de corn a răsunat în pădure. L-am simţit în pământ, reverberând până în oase. Alte două bubuituri au răspuns chemării, dar acele răcnete adânci nu aparţineau unor cornuri. Întunericul dens dintre copaci s-a retras, dezvăluind o pereche de figuri falnice, impozante, care se mişcau prin ceaţă. Erau atât de înalte, încoronate cu crengi, încât, dacă nu s-ar fi mişcat, aş fi putut să le confund cu nişte stejari gigantici; treptat, s-au dezvăluit ca nişte thanedumi uriaşi, ambii mult mai masivi decât cel ucis de Rook în ziua în care ne întâlniserăm. Ca şi când ar fi fost la rândul lor înfricoşaţi, câinii au năvălit din pădure, flăcări palide în noapte, şi s-au agitat sinuos în jurul picioarelor lui Hemlock, răsturnând masa în timp ce concurau pentru a-i câştiga afecţiunea, complet ignoraţi. Aburul se ridica din limbile lor stacojii, atârnate.

Cornul a răsunat din nou. Abia atunci Hemlock s-a întors.

Odată cu mişcarea, părea că ar fi tras o cârpă de şters praful peste sala tronului. Aerul s-a cutremurat, mestecenii s-au îndoit şi au devenit cenuşii, cu scoarţa descojită, străpunsă de găurile a sute de gândaci. Muşchiul de sub picioare s-a atrofiat şi a căpătat o nuanţă galben-verzuie nesănătoasă. Florile s-au ofilit în căldura umedă care se înălţa din pământ, râncedă cu duhoarea vegetaţiei în descompunere. Putreziciunea din Regatul Verii ajunsese în ţinuturile primăverii – sau fusese aici tot timpul.

— Sunt aici pentru a pune în aplicare Legea Justă! a strigat Hemlock cu o voce clară.

Ceea ce a spus în continuare a făcut ca arborii să geamă şi să şoptească şi ca toţi corbii care aşteptau să-şi ia zborul într-un nor agitat şi tăcut.

— Din ordinul suveranului nostru, Regele Alder!

Capitolul 18

HEMLOCK S-A OPRIT BRUSC la doar câţiva paşi distanţă, cu braţele desfăcute, întinse în lateral, ca şi cum ne-ar fi arătat că nu avea o armă sau că era pregătită să ne îmbrăţişeze. Luând în considerare degetele ei lungi şi noduroase, terminate în gheare ascuţite, rău-prevestitoare, nu am încercat să ghicesc care variantă era cea corectă.

Rook a măsurat-o din cap până-n picioare şi dintr-o singură mişcare lină, sfidătoare, şi-a scos sabia. Şi-a poziţionat trupul în faţa mea. Am profitat de şansă pentru a mă apleca şi a-mi recupera inelul din ciorap, pe care l-am strecurat pe deget în timp ce el vorbea.

— De cât timp eşti slujitoarea Regelui Alder, Hemlock? a scuipat Rook cuvintele. Nu ştiam că Regatul Iernii a decăzut atât de mult. Să îngenunchezi la ceremonie este un lucru. Să execuţi ordinele lui este cu totul altul.

Chiar şi cu Rook între noi, privirea verde, tulburătoare şi luminoasă a lui Hemlock s-a fixat pe faţa mea.

— Străduieşte-te să fii mai politicos, Rook, a spus ea. Aruncă o privire în jur. Nici eu, nici Gadfly, nici chiar Prinţul Iernii – niciunul dintre noi nu face acum ce îi place.

Un zâmbet i-a străbătut trăsăturile.

— Doar v-am spus amândurora, nebuni nesocotiţi, să fugiţi. V-am spus că sunt pe urmele voastre.

Sabia lui Rook a tăiat aerul. S-a mişcat atât de repede, încât nu am văzut-o lovind sau pe Hemlock ridicându-şi braţul pentru a o bloca. Au rămas înlănţuiţi, cu lama înfiptă în armura ei şi cu haina lui Rook unduindu-se în jurul său. Zâmbetul lui Hemlock a devenit mai îndârjit. Şi-a înfipt călcâiele în sol, iar braţul i-a tremurat din pricina efortului de a-l ţine la distanţă. Dar eu şi Rook eram depăşiţi numeric. Ştiam asta, şi ea la fel.

Şi-a îndoit un deget, făcându-le semn curtenilor să înainteze.

— Faceţi-vă utili, vă rog, şi prindeţi-i. Dar ştergeţi-vă mai întâi feţele.

Făpturile fermecate au roit din pădure. Înainte să pot reacţiona, m-au smuls de lângă Rook. Zeci de mâini mi-au apucat hainele, braţele, părul, lipicioase în urma ospăţului cu fructe stricate. M-au smucit dintr-o parte în alta, prefăcându-se că dansează cu mine – chipuri lascive, care mă priveau chiorâş, se învârteau în jurul meu ca într-un carusel. M-am dezlănţuit şi am atacat cu inelul, iar cineva a scos un ţipăt înfricoşător.

— Are fier pe deget! a exclamat zâna.

Vocea era familiară. Foxglove.

— Ia-l de la ea! Ia toată mâna dacă trebuie!

Un braţ m-a lovit în spate, trântindu-mă la pământ. Înghiţind aer în icnete răguşite, mi-am tras braţul sub mine şi mi-am ridicat bărbia suficient cât să văd că şi Rook fusese învins. Gadfly stătea în spatele lui, cu o mână imobilizându-i gâtul, cu cealaltă mână strângându-i încheietura, care nu mai ţinea sabia. Cu masca dispărută, arăta calm şi amuzat, în timp ce Rook se zbătea în strânsoare, arătându-şi dinţii. Diferenţa lor de înălţime era de aşa natură încât Rook stătea cu spatele aplecat, incapabil să-şi găsească echilibrul, şi lovea din picioare, cu câinii lui Hemlock repezindu-se încontinuu la cizmele sale.

Obţinuserăm doar două victorii mărunte. O bucată din armura făurită din scoarţă atârna liber, desprinsă de pe antebraţul lui Hemlock, care stătea deoparte, îngrijind-o. Seva picura, împrăştiind aroma intensă, pregnantă, a pinului de iarnă; scoarţa creştea deja peste rană. Şi Foxglove şedea pe pământ în faţa mea, ţinându-şi o mână pe obraz. În locul unde o lovisem se vedea o urmă roşie, care începea deja să se estompeze iute spre o piele fără cusur, parţial ascunsă în spatele degetelor întinse precum gratiile unei cuşti scuturate de un tremur furios.

Ştiam că porunca ei fusese serioasă şi că făpturile fermecate nu ar ezita să o îndeplinească. Mi-am smuls

inelul şi l-am aruncat dincolo de ochiul stacojiu ţesut din petalele de trandafir care se răspândeau în jurul meu ca petele de sânge. Fierul nu mă ajuta cu nimic acum.

— Creatură malefică şi urâtă, a şuierat Foxglove, trăgându-mă nervoasă în picioare.

Nu o văzusem ridicându-se. Mi-am înăbuşit un strigăt în timp ce mi-a smuls unul dintre braţe din articulaţie – fulgere strălucitoare de durere mi-au înţepat şi străpuns umărul, amorţind complet orice altă senzaţie. M-am împiedicat, împinsă din spate, reuşind cu greu să rămân în picioare. Coroana îmi stătea pieziş pe cap.

— Nu, a spus vocea delicată a lui Aster în apropiere. Nu o răni, nu-i răni mai mult decât trebuie, te rog…

I-am simţit atingerea pe umăr înainte ca altcineva să o îndepărteze cu o lovitură.

— Îi voi băga mâna pe gât şi îi voi smulge inima, dacă aşa vreau, a răbufnit Foxglove. Ce-i cu tine, Aster? Ai implora îndurare pentru cei care au încălcat Legea Justă? Acest om a mânuit fier împotriva mea.

De data aceasta, răspunsul lui Aster părea să vină de departe.

— Îmi pare rău…

— Şi nu te mai uita aşa la ea, a adăugat Foxglove cu vehemenţă.

Am crezut că încă i se mai adresa lui Aster, până când a continuat:

— Cât de dezgustător. Ai puţină demnitate şi mori ca unul din poporul tău.

Mi-am ridicat capul şi l-am surprins pe Rook privindu-mă cu o afecţiune agonizantă. Unele făpturi fermecate se holbau, pe cât de fascinate, pe atât de revoltate. Altele s-au îndepărtat înfiorate, incapabile să suporte priveliştea. Gadfly s-a uitat la Rook şi apoi la mine, cu un zâmbet subtil, de regret aproape, în colţurile gurii. Mi-am reamintit de numeroasele sale portrete, o sută de versiuni schimbându-se în strălucirea efemeră a licuricilor.

— Foxglove, deşi îţi apreciez entuziasmul, hai să nu începem încă să smulgem inimi, a spus el. Acum, când

balul nostru mascat a fost întrerupt atât de tragic, descopăr că nu sunt pregătit pentru ca distracţiile serii să se încheie.

I-a aruncat o privire calmă lui Hemlock, care începuse să înainteze.

— Oh, insist. Până la urmă, acesta este încă regatul meu, nu-i aşa? Ei bine, atunci am stabilit. Mai întâi, îi vom duce la Fântâna Verde. Şi îi vom oferi lui Isobel o ultimă şansă de a-i salva viaţa prinţului şi de a îndrepta tot răul pe care l-a provocat.

Gălăgia care a urmat mi-a acoperit ţipătul. M-am prăbuşit în strânsoarea lui Foxglove, cu privirea înceţoşată de mii de stele.

— Liniştiţi-vă! a zis Gadfly. Aşa este corect. Şi vă promit că va fi un spectacol memorabil.

În timp ce Rook se zvârcolea în strânsoarea lui, strigând incoerent din cauza furiei, Prinţul Primăverii a făcut vesel cu ochiul.

Gazda zânelor ne-a condus înainte, dincolo de poiană, printre desişuri şi pajişti, pe lângă bolovanul crăpat şi zambilele sălbatice. Lumina lunii glazura totul ca într-un vis. Capul îmi atârna, dar din când în când întrezăream thanedumii ţinând pasul cu noi de ambele părţi, umbre colosale care cutreierau cu paşi mari prin pădure, înfiorători în măreţia lor imensă şi tăcută. Câinii săreau printre făpturile fermecate, pregătiţi, parcă, de vânătoare. Şi, desigur, eu şi Rook eram prada. Poate că era potrivit ca locul unde Rook îmi mărturisise dragostea lui să fie locul în care vom muri.

Când am ajuns la Fântâna Verde era exact cum mi-o aminteam, chiar şi în întuneric. Cercul scund, format din pietre îngrămădite şi acoperite cu muşchi, m-a umplut de aceeaşi groază ca înainte, dar când trupul mi-a înţepenit şi paşii mi-au devenit din ce în ce mai mici, Foxglove m-a propulsat necruţător în faţă. Nu s-a oprit până când vârfurile bocancilor nu mi s-au lovit de pietre. Mi-a smuls coroana în timp ce mă zbăteam în strânsoarea ei şi mi-a împins umerii peste margine. Eliberat din împletituri,

părul meu a căzut liber peste umbrele fântânii.

Gadfly l-a adus pe Rook în faţa mea, de cealaltă parte. A fost extrem de satisfăcător să constat că, la un moment dat, în scurta noastră călătorie până aici, Rook îi spărsese nasul. Gura îi era murdară de sânge, iar ferigi şi flori răsăreau în jurul lui acolo unde picurase pe pământ.

— Isobel, a început Rook.

Hemlock şi-a făcut şi ea apariţia, lovind cu piciorul frunzişul exagerat de bogat. L-a izbit cu cotul în stomac pe Rook, iar el s-a chircit, redus la tăcere. Câteva făpturi fermecate au râs batjocoritor. Atunci am ştiut că moartea noastră ar putea fi în multe feluri, dar nu rapidă.

Swallowtail a înaintat cu un zâmbet cuceritor. A furat coroana lui Rook, şi-a aşezat-o pe propriul cap şi s-a plimbat ţanţoş în jur, prefăcându-se că mânuieşte o rachetă de badminton în uralele şi râsetele celorlalte zâne. Încurajată, o altă făptură fermecată s-a apropiat, a apucat reverul hainei lui Rook şi i-a sfâşiat pe jumătate veşmântul. Broşa în formă de corb s-a răsucit în aer şi a dispărut printre flori. Prinţul Toamnei s-a clătinat. Apoi s-a aruncat asupra agresorului, doar pentru a se trezi trântit la pământ când Gadfly a ridicat un picior şi le-a secerat cu dibăcie pe cele ale lui Rook.

Un suspin mi-a rămas blocat în gât. Respirând sacadat, cu hainele rupte, Rook s-a ridicat din nou în picioare. Nu mi l-aş fi putut imagina niciodată atât de umilit.

— Fă ce vrei cu mine, a zis el, dar nu o forţa să privească. Las-o să plece.

Gadfly a oftat. Cu o mână părintească, a curăţat părul lui Rook de crenguţe şi frunze. Rook nu a reacţionat. Avea capul plecat, ascunzându-şi chipul. Mă durea să realizez că, dacă exista ceva asemănător încrederii între făpturile fermecate, Rook o simţise faţă de Gadfly.

— Mă tem că este nevoie de doi pentru a încălca Legea Justă, a rostit Prinţul Primăverii.

— Este sub influenţa farmecului.

— Ah, dar voinţa este în continuare a ei. Se pare că o iubeşti atât de mult, încât ai rezistat să o înrobeşti.

De data aceasta, nimeni nu a râs batjocoritor. Şoaptele destăinuiau nelinişte, confuzie.

— Şi, în orice caz, aşa cum ştim amândoi, încălcarea Legii Juste a avut loc în prealabil.

— Grăbeşte-te, Gadfly! l-a îndemnat Hemlock cu un zâmbet ce părea lipit pe faţa ei palidă. Urăsc să-l fac pe rege să aştepte.

— Atunci ucide-mă! a mârâit Rook, răsucindu-se cu faţa spre Gadfly. Cu greu putem încălca Legea Justă dacă unul dintre noi e mort. Ce reprezintă viaţa unui muritor pentru Regele Alder? Ea se va fi întors acasă, căsătorit, născut copii, murit şi transformat în praf şi pulbere înainte ca el să tragă din nou aer în piept. Ea nu reprezintă nim…

S-a oprit brusc, cu un suspin adânc şi dureros, prins cu minciuna.

— Ea nu reprezintă nimic pentru el, a zis Rook în schimb, suferinţa întretăindu-i cuvintele. Ucide-mă şi să terminăm odată!

— Rook, opreşte-te! am strigat.

Luând în considerare toată atenţia pe care mi-au acordat-o celelalte zâne, aş fi putut la fel de bine să fiu o pasăre care ciripea. Doar Rook a reacţionat, tresărind de parcă l-aş fi lovit.

— Presupun că *am putea* face asta, a spus Gadfly. Dar nu ar fi deloc distractiv, nu-i aşa? Şi nu este ca şi cum nu i-am da lui Isobel de ales.

Fără menajamente, l-a eliberat pe Rook, care se sprijinise atât de tare de Prinţul Primăverii, încât a căzut, aterizând în mâini şi în genunchi. Şi-a aruncat un braţ peste marginea fântânii şi s-a tras în sus pentru a-mi întâlni ochii, gâfâind, deşi îmi dădeam seama că îşi dorea să-şi ferească privirea; a fost nevoie de toată voinţa lui pentru a se uita la mine.

— N-am fost suficient de puternic pentru a te proteja, a zis el în şoaptă, doar pentru urechile mele.

— E în regulă, am zis. E în regulă.

Ne-am uitat cu disperare unul în ochii celuilalt. Nu era.

— Acum, îmi cer scuze că stric momentul, dar Hemlock

are dreptate – pierdem timpul. Aşa că…

Gadfly şi-a scos mănuşile, una după alta, şi le-a strecurat în buzunar.

— Isobel, Rook are mare dreptate în legătură cu un singur lucru: voi doi încălcaţi Legea Justă în starea în care vă aflaţi în prezent. Adică amândoi în viaţă, o muritoare şi o făptură fermecată, şi îndrăgostiţi. Ah! a rostit el când mi-a văzut expresia. Da, dacă oricare dintre voi ar putea să nu-l mai iubească pe celălalt, am fi nevoiţi să vă eliberăm. Haide, fă o încercare dacă vrei.

Cum de nu mi-am dat seama în toţi aceşti ani ce monstru era Gadfly? Dar, Doamne, trebuia măcar să încerc. Mi-am închis atât de strâns ochii, încât în interiorul pleoapelor mi-au explodat lumini. M-am gândit la Rook, cum m-a furat de acasă în toiul nopţii; la aroganţa lui; la toanele lui; la cât de nesăbuită am fost pentru că-l iubeam. Mi-am imaginat-o pe Emma băgându-le singură în pat pe March şi May. Totuşi, inima mea trădătoare refuza să se predea, să fie învinsă. Nu îmi puteam schimba sentimentele, aşa cum nu puteam porunci cerului să plouă sau pretinde soarelui să răsară la miezul nopţii.

Am eliberat răsuflarea întemniţată în piept cu un sunet care era jumătate suspin, jumătate ţipăt. Gadfly ştia. La naiba cu el, ştia că pentru mine, a nu fi în stare să-mi ţin în frâu propria inimă, era cel mai mare chin dintre toate.

— Dar mai există o cale, s-a insinuat vocea domoală a lui Gadfly în liniştea care a urmat. Nu este o crimă ca două făpturi fermecate să fie îndrăgostite.

Cineva a chicotit. Iubirea în rândul făpturilor fermecate – o glumă cu adevărat grandioasă.

— Tot ce trebuie să faci este să bei din Fântâna Verde şi-ţi vei salva propria viaţă şi pe a lui Rook. Veţi putea fi împreună pentru eternitate.

Am clătinat din cap.

— Nu te cred. Poate că mi-ai cruţa viaţa, dar nu şi pe a lui Rook, nu pentru mult timp.

— Oh… am băut un pic de vin, sunt într-o dispoziţie generoasă.

Mi-am deschis ochii exact în clipa în care Gadfly l-a înghiontit cu cizma pe Rook, care părea să fi renunţat în totalitate; fruntea i se sprijinea de marginea de piatră a fântânii.

— Desigur, va trebui să fie deposedat de putere, iar să rămână prinţ este exclus, dar aş avea grijă să trăiască. Fără îndoială, după o astfel de umilinţă, o parte din el nu o să mai vrea asta. Întotdeauna a fost mândru. Dar ar face-o pentru tine.

Tremuram atât de tare încât părul îmi flutura în jurul feţei şi a umerilor.

— Nu, am şoptit.

— Nu? Cu adevărat? Îţi preţuieşti atât de mult mortalitatea încât te-ai condamna nu doar pe tine la moarte, ci şi pe Rook? I-au mai rămas atâtea mii de ani. Şi se spune că poporul meu este rece.

Privirea mi-a căzut pe broşa în formă de corb, scânteind printre zambilele sălbatice.

— Nu voi deveni niciodată ca tine, am zis. Niciodată.

Gadfly mi-a zâmbit cu tristeţe.

— Dar familia ta?

Mi-am ridicat capul, tremurând acum atât de furie, precum şi de teamă. Cum îndrăznea?

— Cu siguranţă, a continuat el, ar fi o alinare pentru mătuşa ta Emma şi pentru surioarele tale March şi May, dacă te-ar putea vedea din nou. Doar imaginează-ţi cât de mult le-ai putea ajuta dacă ai fi o făptură fermecată.

— Nu vorbi despre familia mea.

— Ah, dar trebuie. Eşti cu adevărat dispusă, când ai de ales, să le părăseşti fără niciun cuvânt final, fără un trup pe care să-l îngroape? Draga ta mătuşă este atât de singură. Amintirea ta ar bântui-o pentru totdeauna. S-ar învinovăţi pentru tot ce s-a întâmplat. Crede-mă, ştiu.

— Mă torturezi dinadins. Emma niciodată nu ar… Ea nu ar…

Ea nu ar vrea să fac această alegere. M-am lăsat moale în strânsoarea lui Foxglove, contemplând din nou sclipirea rece a broşei în formă de corb tăinuită printre flori,

aproape suficient de aproape încât să o ating. Gadfly plănuise fiecare moment chinuitor al acestei şarade îngrozitoare. Ştia că nu aş bea niciodată din Fântâna Verde, indiferent ce mi-ar spune, şi că tortura mea ar fi cel mai mare spectacol. Îmi ţinea soarta suspendată asemenea unui porumbel închis în colivia unui magician, pregătit să prăvălească gratiile peste mine şi să mă zdrobească în orice moment. Şi totuşi… şi totuşi… alegerea rămânea a mea şi numai a mea. Poate că Gadfly e capabil să vadă fiecare cărare prin pădure, fiecare posibilă ramificaţie a drumului – dar cum rămâne cu imposibilul? Dacă părăseam cărarea şi mă năpusteam orbeşte în pădurea sălbatică, într-un loc în care niciuna dintre viziunile sale nu l-a dus vreodată?

Începeam să bănuiesc de ce îmi smulsese Foxglove coroana din împletituri. Speram să am dreptate, pentru că eram pe punctul de a-mi asuma cel mai mare risc al vieţii mele şi nu-mi plăceau surprizele.

— Voi bea, am şoptit.

Foxglove a slăbit strânsoarea din jurul încheieturilor mele, fie pentru a-mi permite să mă mişc sau pur şi simplu din cauza şocului; nu m-a interesat motivul. Am căzut în genunchi şi am luat-o poticnit înainte, dibuind neîndemânatic în durerea şi disperarea mea, până când am împins un cot pe buza de piatră a fântânii, trăgându-mă cu greutate pe marginea aspră. Am strigat încetişor în timp ce mişcarea mi-a zguduit umărul dislocat. Gadfly m-a urmărit, complet nemişcat, cu ochii îngustaţi. Cât de mult mă abătusem deja de la calea lui? A fi de acord să beau era ultimul lucru pe care l-aş fi făcut vreodată. Şi, desigur, încă nu terminasem.

Mi-am întins mâna nevătămată în fântână, cu degetele făcute căuş. Apa se simţea ca oricare altă apă, însă simpla conştientizare a ceea ce era mi-a trimis şocuri reci prin trup, iar respiraţia îmi tremura înăuntru şi în afară când am ridicat palma plină, sclipitoare, care reflecta luna precum o oglindă spartă. Şi apoi, brusc, m-am oprit. Braţul pur şi simplu… îmi încremenise. Degetele mele erau lipite

strâns, încleştate, dar apa se prelingea în continuare, băltoaca din centrul mâinii mele micşorându-se treptat.

Până la urmă, dacă simpla atingere a apei ar fi fost suficientă pentru a începe o transformare?

Rook mi-a rostit numele.

Mi-am ridicat privirea înfricoşată şi am descoperit că mă urmărea, încordat ca şi cum ar fi pregătit să sară înainte. Am văzut agonia indeciziei sale. Nu voia să fac această alegere, ştiind că pentru mine era mai cumplită decât moartea. Dar nici nu voia să mor. Nu putea spune nimic care nu m-ar trăda într-un fel sau altul. În aceeaşi clipă, am înţeles ce mi se întâmplase.

— Eliberează-mă, i-am spus cu blândeţe. Ai încredere în mine.

Rook şi-a înclinat capul. Paralizia farmecului a dispărut. Am strâns din dinţi şi am înălţat palma plină cu apă până când respiraţia mea a desenat unde tremurânde pe suprafaţa translucidă.

Apoi m-am uitat peste aceasta direct la Gadfly. Mi-am întors mâna, lăsând apa să se scurgă din nou în fântână. Mi-am ridicat cât mai sus celălalt braţ, deşi umărul meu ţipa de agonie, deşi abia simţeam obiectul metalic strâns în pumn, învelit în noroi şi iarbă.

În propriile cuvinte ale lui Gadfly, eram pe cale de a descoperi dacă Meşteşugul avea puterea de a distruge făpturile fermecate într-un mod pe care niciodată nu mi-l imaginasem. Până acum.

— Du-te dracului, i-am zis, şi am azvârlit broşa în formă de corb în Fântâna Verde.

Capitolul 19

A URMAT un suspin colectiv, un sunet straniu în liniştea din pajişte, ca un stol în care toate păsările şi-au luat zborul deodată. Mai multe făpturi fermecate s-au năpustit către fântână cu mâinile întinse. Dar, deşi au reacţionat cu o viteză nefirească, niciuna dintre ele nu a fost suficient de rapidă pentru a prinde broşa în formă de corb înainte ca aceasta să coboare, învârtindu-se şi scânteind, în adâncurile întunecate ale fântânii.

Un cutremur a zguduit pământul. Instinctiv, toată lumea s-a îndepărtat, cu excepţia lui Gadfly, care nu s-a mişcat. Pur şi simplu stătea şi privea. Arăta îngrozitor de bătrân şi de ciudat, ca o statuie a sa. Poate că îşi reamintea lucrurile pe care mi le spusese în luminiş, evocând momentul în care îmi oferise ideea că Meşteşugul ar putea distruge Fântâna Verde.

Pietrele s-au clătinat, apoi s-au desprins, rostogolindu-se înăuntru una câte una. Pe măsură ce fiecare rând se prăbuşea, mai multe apăreau pentru a-i lua locul, revărsându-se din pământ într-o fântână nesfârşită. Percuţia pietrelor care se izbeau într-un flux continuu a acoperit orice alt sunet, iar praful şi calcarul au umplut aerul precum fumul. Rook a ajuns lângă mine şi am fugit împreună, clătinându-ne, exact când poiana s-a înălţat, aruncându-i pe toţi la pământ. Mai mult am simţit, decât am văzut, ultima erupţie de pietre. Una cât o roată de vagon s-a rostogolit pe lângă noi, lăsând în urmă o dâră de ferigi strivite şi puieţi îndoiţi.

Când aerul s-a limpezit, un tumul imens înlocuia Fântâna Verde, un morman de pietre deprimant care părea vechi de o mie de ani. Indiferent de ceea ce urma să ni se întâmple acum, simţeam o satisfacţie feroce ştiind că acel

lucru odios a fost distrus, că după mine niciun muritor nu-i va mai înfrunta supliciul. Nimeni nu va mai îndura vreodată aceeaşi soartă ca a lui Aster.

Locul în care stătuse Gadfly era îngropat sub destule dărâmături pentru a zdrobi un om de zeci de ori mai mare. Dispăruse.

Foxglove a fost prima care a reacţionat.

— *A distrus Fântâna Verde!* a urlat ea, îndreptându-se spre noi în patru labe.

Cu o rotire a braţului, Rook i-a aplicat o lovitură peste faţă, azvârlind-o deoparte. Capul ei s-a izbit de tumul cu un pocnet gol. Muşchiul a înghiţit pietrele, acoperindu-le pe jumătate, urmat de o masă de flori sălbatice purpurii care răsăreau printre crăpături. Nu a mai rămas nimic din trupul lui Foxglove. Murise. Tocmai văzusem o făptură fermecată murind.

Celelalte zâne au năvălit asupra noastră. De data aceasta, Hemlock a fost cea care m-a apucat şi m-a tras cu violenţă în picioare. Au fost necesare patru pentru a-l învinge pe Rook; le-a aruncat pe fiecare în parte înainte ca ele să reuşească împreună să-l oprească, imobilizându-i braţele şi aruncând priviri peste umeri la rămăşiţele lui Foxglove.

În mijlocul exclamaţiilor de groază şi a bocetelor lipsite de cuvinte, o persoană a râs. Cu simţurile amorţite de durere, mi-a luat un moment să identific sursa. Aster zăcea pe pământ, trecându-şi mâna prin muşchiul din faţa ei, ca şi când l-ar fi simţit din nou, pentru prima oară, după o perioadă îndelungată. Pe faţă îi curgeau lacrimi şi râdea întruna delirant. M-am uitat fix la ea, fără să înţeleg, până când mi-am dat seama ce era diferit. Era din nou om.

— Asta a fost extrem de inteligent din partea ta, muritoareo, mi-a spus Hemlock la ureche.

Gura îi era atât de aproape încât i-am auzit buzele cum se despart pentru a vorbi. Răsuflarea ei mi-a mângâiat chipul, rece ca vântul iernii. Mirosea mai înfricoşător decât oricare altă făptură fermecată pe care o întâlnisem: am avut o viziune a pinilor nesfârşiţi, îngheţaţi, şi a munţilor

care se înălţau în depărtare, cu vârfurile ascunse de zăpadă, şi a lupilor care săreau prin troiene, cu sânge proaspăt îmbibându-le fălcile. Scoarţa aspră a armurii ei îmi zgâria spatele.

— Sau nu a fost deloc inteligent. Uneori este atât de greu să-ţi dai seama. Stai nemişcată.

M-am aşteptat să mă omoare acolo, pe loc. Nu eram pregătită să-mi apuce braţul dislocat şi, cu o răsucire brutală, să-l smucească înapoi în articulaţie. Am fost atât de surprinsă, încât nici măcar nu am ţipat. Durerea din umăr mi s-a estompat până la o zvâcnire constantă.

— Poftim! Pur şi simplu nu pot suporta sunetul oamenilor care scâncesc. Hai, toată lumea! Nu mai plângeţi! Ridicaţi-vă!

La porunca lui Hemlock, copacii care înconjurau poiana au fremătat, au trosnit şi au foşnit. Un thanedum a făcut un pas în faţă, înclinându-şi capul pentru a-şi elibera coarnele dintre ramuri. Iluzia care-i învelea trupul fâlfâia asemenea unor fanioane zdrenţuite. Într-un moment era un cerb impunător de proporţii maiestuoase; în altul era o creatură monstruoasă a pădurii, plină de insecte, cu ochii ca două scorburi întunecate din care se revărsau pârâiaşe tenebroase, aducând mai aproape miasma descompunerii. Când s-a întors şi s-a uitat la mine, am simţit ceva diferit, ceva străvechi şi implacabil, contemplând prin înfăţişarea sa înşelătoare.

— Această muritoare tocmai ne-a asigurat o audienţă cu Regele Alder, a încheiat Hemlock.

Şi m-a învârtit înainte să-i desluşesc cuvintele, făcându-mă să mărşăluiesc înapoi pe drumul pe care venisem. Făpturile fermecate s-au ridicat şi ne-au urmat, strângându-şi hainele mototolite, privind împrejur cu ochii larg deschişi. Au lăsat-o pe Aster în urmă, de parcă ar fi uitat că a existat vreodată.

La început, nu am avut nicio idee încotro intenţiona Hemlock să ne ducă, până când am văzut în depărtare bolovanul crăpat. Rook s-a împleticit în apropiere, apoi s-a îndreptat. Scăpase de doi dintre temnicerii săi şi

parcursese jumătate din distanţa care ne separa până când au reuşit să-l doboare din nou. Unul a primit un cot în piept. Rook s-a zbătut sub ei, scuipând noroi.

— Nu ne duce pe acolo, i-a spus el lui Hemlock. Ştii că muritorii nu sunt meniţi să păşească pe căile zânelor.

Ea şi-a coborât privirea pentru a-l pironi cu un zâmbet periculos.

— Propui să-l lăsăm pe rege să ne aştepte?

— Vânătorul s-a străduit întotdeauna să ucidă dintr-o singură lovitură. Să ofere o moarte onorabilă.

Zâmbetul a îngheţat pe loc.

— Aşa obişnuia, a răspuns ea, pe un ton atât de jos, încât abia am auzit-o.

Apoi, fără să mai spună nimic, m-a târât înainte. Cu mare efort, celelalte făpturi fermecate l-au ridicat în picioare pe Rook, în ciuda împotrivirilor sale.

— Isobel, a gâfâit el.

Nu puteam să mă întorc îndeajuns în strânsoarea lui Hemlock pentru a-l privi.

— Ce se va întâmpla?

— N-aş putea spune. Unii muritori se îmbolnăvesc, alţii înnebunesc. Nu stărui asupra lucrurilor pe care le vezi. Ţine-ţi ochii închişi dacă poţi.

Cele mai multe făpturi fermecate au ajuns la bolovanul crăpat înaintea noastră. S-au strecurat în spaţiul dintre cele două bucăţi parţial desprinse şi pur şi simplu nu au apărut de cealaltă parte. Încordată, am căutat cu îndârjire orice indiciu despre ceea ce urma să mi se întâmple, dar nu am văzut nimic altceva decât o piatră perfect obişnuită.

— Fiţi drăguţi şi urmăriţi-l cu atenţie, le-a spus Hemlock peste umăr celor care-l ţineau pe Rook. Încă este un prinţ, cu o putere pe măsură, şi voi fi foarte supărată dacă va încerca un vicleşug pe drum. Pune asta pe el.

I-a aruncat o batistă mototolită lui Swallowtail, care a strigat şi aproape că a scăpat-o.

— Acesta e fier!

Şi, într-adevăr, strălucind rece în pânza monogramată a lui Gadfly, era propriul meu inel.

— Oh, încetează cu văicăreala! Nu trebuie să-l atingi tu însuţi. Doar pune-l repede, acum.

— Dar…

Zâmbetul lui Hemlock s-a lărgit. Swallowtail a apucat în grabă mâna cu care Rook mânuia sabia şi i-a îndesat inelul pe degetul mic, singurul pe care se putea potrivi. Rook s-a pregătit, cu bărbia ridicată sfidător. La început, nu a reacţionat. Stătea şi se uita cu furie la Hemlock, mândru, în ciuda faptului că avea braţele răsucite la spate, şi iluzia sa pălea treptat, scobindu-i trăsăturile aristocratice, răvăşindu-i părul într-o încâlceală sălbatică. Mă obişnuisem din nou cu înfăţişarea lui falsă şi am simţit un şoc visceral când i-am revăzut adevăratul chip. Exact când am început să sper că ar putea cumva suporta atingerea fierului, un muşchi i-a tresărit în obraz. S-a clătinat pe picioare, înaintând nesigur, ca un beţiv. Un geamăt i-a sfâşiat gâtul, un sunet profund şi aspru, aproape animalic.

Nu puteam îndura să-l văd într-o asemenea agonie. M-am repezit spre el, dar Hemlock mi-a folosit propriul avânt pentru a mă învârti şi a-mi împinge întregul trup prin bolovanul crăpat.

Nu am avut timp să închid ochii.

Primul lucru pe care l-am văzut, holbându-mă în sus, au fost stelele. Erau prea multe. Morişti făurite din lumină, arzând rece şi vast, care coborau în spirală într-o gaură neagră nesfârşită. Cu cât mă holbam mai mult, cu atât simţeam că nu mai fusesem niciodată cu adevărat conştientă de cerul nopţii şi nici de propria mea existenţă, insignifiantă în faţa enormităţii sale. Golul dintre stele nu era pustiu, aşa cum păruse prima oară, ci mai degrabă umplut cu tot mai multe stele, şi fiecare vid dintre acestea avea, de asemenea, tot mai multe, iar apoi…

— Nu te uita.

Cuvintele au trecut razant pe lângă mine, dureros, un sunet atât de cumplit încât la început nu i-am recunoscut vocea lui Rook. Am ieşit la suprafaţă ca şi cum aş fi fost trasă în sus, salvată de la înec, şi am bâjbâit orbeşte în direcţia vocii lui până când m-a luat de mână. Mi-am plecat

capul şi mi-am desprins ochii de pe cerul teribil şi infinit. Dar nu l-am putut asculta. Nu mi-am putut feri privirea de ceea ce am văzut în continuare.

Un drum se întindea în faţa şi în spatele nostru. De-a lungul cărării, făpturi fermecate săreau şi dansau entuziasmate, siluete palide pâlpâind asemenea unor flăcări sepulcrale, un alai de fantome. Pădurea se înălţa de ambele părţi ale drumului, dar nu era aceeaşi pădure ca în lumea în care fusesem până acum. Copacii erau mari cât casele. Rădăcini se ridicau din pământ atât de sus încât, dacă aş fi încercat, nu aş fi putut să mă caţăr pe ele. Luminozitatea albă a făpturilor fermecate arunca umbre unduitoare peste scoarţă.

În timp ce înaintam cu paşi împleticiţi, anii goneau pe lângă mine. Ciupercile scormoneau suprafaţa pământului, se uscau şi se rostogoleau. În locul lor creşteau altele. Frunzele acopereau ramurile, apoi cădeau, şi muguri noi zvâcneau şi se umflau în locul lor. Ca spuma mării, muşchiul a înghiţit repede solul, crescând şi retrăgându-se în diferite nuanţe de verde. Un ied s-a ivit cu timiditate din vegetaţie, doar pentru a suferi o convulsie stranie, apoi a căzut mort la pământ, acum un cerb cu un bot acoperit de blană gri şi un set complet de coarne. Până când am trecut pe lângă acesta, scheletul său era pe jumătate scufundat în sol, absorbit de straturi de frunze în descompunere care se fărâmiţau în vreme ce îl consumau, ca nişte viermi mistuitori.

Câţi ani trecuseră deja? Douăzeci? Treizeci? M-a copleşit frica. Mi-am răsucit mâna în a lui Rook, aşteptându-mă să-mi găsesc pielea zbârcită şi pătată de vârstă. Dar era la fel. Nu-i aşa? Lumina era atât de neobişnuită – nu puteam avea încredere în nimic din ce vedeam…

— Gândeşte-te la asta, s-a forţat Rook să rostească, ca la o nălucire. Când părăsim drumul, vor fi trecut doar câteva secunde. Nu vei fi schimbată. Nu fizic.

Mâna îi strălucea, învăluită de o lumină stranie. Mi s-a părut că văd conturul mâinii mele ivindu-se printr-a lui, iar

inelul părea să arunce o umbră prin degetul său. Mi-am ridicat cu dificultate privirea…

— Nu, a zis el pe un ton tăios.

…spre chipul lui. Avea o înfăţişare înspăimântătoare, contorsionată de suferinţă. Umbre translucide îi înconjurau ochii şi îi întunecau obrajii scobiţi. Doar când mi-am dat seama că îi puteam desluşi vag dinţii ascuţiţi prin gura închisă, am bănuit că lumina venea din interior, arzând chiar din propriile oase. Abia mai semăna cu el însuşi. Arăta ca o stafie care tocmai se târâse din sol, agăţându-se de viaţă doar printr-o foame disperată.

— Inelul meu te omoară? am întrebat.

A clătinat din cap, atât de uşor. Până şi acea mişcare neînsemnată l-a costat. Poate că nu murea, dar durerea pe care o simţea era cumplită.

— Nu vreau să mă vezi aşa.

— Tot nu mi-e frică de tine, am şoptit şi, în cele din urmă, mi-am închis ochii.

— Ce muritoare deosebită ai găsit!

Vocea lui Hemlock m-a lovit ca un vânt îngheţat.

— Ce păcat! Îmi plac mai mult când sunt înspăimântaţi. Sunt atât de roz şi atât de mici. Li se potriveşte mai bine.

Nu aş putea spune cât a durat călătoria. Chiar şi cu pleoapele coborâte, simţeam ce se întâmplă în jurul meu. Ramurile trosneau şi fremătau de parcă arborii ar fi fost vii. Rădăcinile se zvârcoleau prin solul de sub picioarele mele. Ciupercile, ferigile, muşchiul şi mugurii au înflorit şi apoi au pierit cu un pleoscăit strivit. Din când în când, râsul crud al unei zâne se înălţa peste cacofonie, însă, pe măsură ce timpul trecea, pădurea era tot mai zgomotoasă, până când m-am temut că timpanele îmi vor exploda. Atunci am devenit conştientă de sunete mai stranii: un suspin jos, înfiorător, izvorât chiar din adâncul pământului. Un sunet cristalin care ştiam că trebuia să aparţină stelelor.

Aproape că am uitat cine eram – copleşită de enormitatea eternă şi implacabilă a universului care mă apăsa, am devenit un animal orb, care se poticnea fără

sens.

Până când, deodată, totul s-a oprit.

Numai mâinile lui Hemlock sub braţele mele m-au ţinut în picioare. Pleoapele mi-au tresărit în timp ce o lumină aurie mi-a pâlpâit printre gene. M-a izbit un răget monoton. Era sunetul a sute sau poate chiar mii de voci care vorbeau în acelaşi timp, dar, în comparaţie cu simfonia scurgerii timpului, era liniştit şi îndepărtat. Indiferent ce se întâmpla, nu mai aveam energia să-mi pese. Pământul s-a învârtit suficient de repede încât, după socoteala stelelor, eram deja moartă. Nu conta dacă supravieţuiam astăzi sau mâine sau luna următoare. Viaţa mea era mai neînsemnată decât cea a unei singure frunze dintr-o pădure. O după-amiază aurie, mi-am amintit, şi am zâmbit, fără să mă gândesc cum trebuia să arăt.

Capul îmi atârna. Cu pleoapele întredeschise, am descoperit că stăteam pe o platformă ridicată un etaj sau poate chiar mai mult deasupra pământului. Rădăcini cioturoase se înfăşurau în jurul picioarelor mele, înnegrite de un foc străvechi sau de un fulger, acoperite cu mărgele strălucitoare de sevă întărită. Construind o scară în spirală denivelată, rădăcinile coborau către o sală aglomerată şi scânteietoare, inundată de ceea ce părea a fi lumina intensă a soarelui la apus, dar nu putea fi adevărat, din moment ce era noapte. Rook spusese secunde şi l-am crezut. Un gând zbuciumat şi-a croit drum în mintea mea: lumina era reflectată de oglinzi. Oglinzi uriaşe erau poziţionate în spatele balcoanelor ticsite de făpturi fermecate, care ne înconjurau pe niveluri ca un teatru imens sau o sală de judecată… nu, nu oglinzi – cortine de apă care se revărsau în cascade, perfect netede, reflectând încăperea într-un infinit aurit şi scânteietor.

Am încercat să mă concentrez asupra siluetei de lângă mine. Spunea ceva, dar nu puteam desluşi semnificaţia sunetelor. Agăţându-mă de imaginea noastră de acum mult timp, am împins o învălmăşeală de cuvinte dincolo de buze.

— De aceea ai… nesăbuit.

— Da. Îţi aminteşti! Întoarce-te, Isobel! întoarce-te la

mine!

— Oh, Rook, las-o în pace! Nu contează dacă a înnebunit sau nu – şi dacă a făcut-o, îi e mai bine să rămână aşa. Până la urmă, eu sunt cea care trebuie să stea cu ea.

— Isobel, a spus el din nou, apoi şi-a lipit buzele uscate de ale mele.

A fost un sărut grăbit, gura lui lovindu-se tare şi cast de a mea, dar m-am simţit ca şi cum aş fi inhalat o gură de aer proaspăt după ore întregi de sufocare în subteran. Am clipit repede şi ceaţa din jur s-a risipit. Greaţa mi-a trasat o cărare de foc pe gât în sus în timp ce fiecare stâlp, bijuterie sau lumină feerică răspândea o aureolă năucitoare, dar mi-am amintit că, până la urmă, aveam lucruri pentru care să trăiesc. Dacă urma să mor, voi face asta amintindu-mi cât de mult îi iubeam pe Rook, pe Emma, pe March şi pe May, ale căror vieţi trecătoare erau incredibil de preţioase, aşa că la naiba cu adevărurile tăinuite de căile zânelor!

Toate făpturile fermecate din sala de audienţă ne urmăreau cu gurile căscate. Majoritatea erau agăţate de balustrade, întinzându-şi gâturile ca şi cum ar fi urmărit o piesă de teatru cunoscută, doar pentru ca un actor să dea totul peste cap, furişându-se pe scenă pe uşile din spate. După ce am văzut dezgustul afişat de Foxglove la manifestarea de afecţiune a lui Rook de mai înainte şi cunoscând adâncimile ruşinii lui Rook, am ştiut că sărutul lui în faţa întregului Regat al Verii era unul dintre cele mai curajoase lucruri pe care le făcuse vreodată.

— Ştii, mi se pare foarte obositor că nu-mi asculţi niciodată sfaturile bune, a zis Hemlock, vocea ei răsunând undeva deasupra şi în spatele meu.

Nu ascultam. Mă uitam intens la Rook în timp ce el se uita intens la mine, aplecat de două ori mai mult din pricina făpturilor fermecate care-l imobilizau. Aproape că am râs când mi-a trecut prin minte că eram la acelaşi nivel, iar eu aproape că stăteam în picioare.

Gâfâia cu dinţii dezgoliţi, iar răsuflarea îi răscolea buclele rebele care îi atârnau în faţă, umbrindu-i chipul.

— Ţi-am făcut o promisiune ultima oară când am fost în Ţinuturile Verii. Încă intenţionez să mă ţin de cuvânt.

— Vrei să spui că ai un plan? am întrebat, fără să mă simt deloc bine, ceea ce explica de ce totul mi se părea amuzant. Şi, dacă da, este arogant, imprudent şi se va termina cel mai probabil cu moartea amândurora?

— Da, mi-a răspuns şi, între două răsuflări, mi-a aruncat în grabă zâmbetul lui reţinut. Mă tem că nu este timp, chiar acum, ca tu să vii cu unul mai bun. Altfel, aş aştepta.

— Continuă, atunci. Ştiu cât de mult îţi place să ieşi în evidenţă.

Expresia i-a devenit serioasă.

— E imposibil, dar se pare că te iubesc şi mai mult, a zis el.

A ezitat, adunându-şi forţele. Apoi a făcut o mişcare bruscă şi agilă, iar iluzia i-a înlănţuit fulgerător trupul. Înainte să înţeleg ce se întâmplă, Rook şi-a aruncat cât colo temnicerii, s-a îndreptat şi a strigat cu o voce care a răsunat în fiecare colţ al sălii:

— Îl provoc pe Regele Alder! Îl provoc pentru suveranitate asupra celor patru regate!

Degetul lui tăiat, care încă îmi purta inelul, stătea îndoit printre rădăcinile stejarului despicat.

Capitolul 20

ZÂNELE care ne înconjurau s-au îndepărtat. Genunchii mi s-au înmuiat, dar Rook m-a prins de cot înainte să cad, apoi şi-a strecurat braţul sub al meu. Până nu i-am zărit chipul, m-am întrebat de ce nimeni nu încerca să-l oprească. Nu-l mai văzusem aşa din noaptea în care m-a acuzat în legătură cu portretul său. Radia cu o incandescenţă feroce, cumva mai puţin uman ca niciodată, chiar şi cu iluzia recăpătată, transmiţând foarte clar că va doborî pe loc pe oricine ar îndrăzni să se apropie de noi. Am bănuit că era unul dintre avantajele obiceiurilor groaznice ale poporului său: puterea însemna totul şi, cu fierul înlăturat, Rook era cea mai puternică făptură fermecată din preajmă. Mai mult decât atât – nu avea nimic de pierdut. Chiar şi Hemlock părea circumspectă.

— Mâna ta, am zis.

— Presupun că va sângera destul de mult, a răspuns pe un ton satisfăcut. Poţi să mergi? Am nevoie de tine aproape.

Corect, planul. Planul în care Rook şi-a retezat propriul deget şi, aparent, l-a provocat pe Regele Alder la un duel până la moarte. Ce ar putea merge prost?

Mi-am închis ochii strâns, căutând înăuntrul meu, evaluându-mi resursele rămase.

— Aşa cred. Nu pentru mult timp.

— Atunci să mergem.

Am coborât împreună, rochia mea lăsând un şir de petale pe treptele inegale. Când am ajuns la baza scării, m-am uitat o singură dată înapoi. Stejarul despicat din care apărusem creştea suspendat pe un balcon, cu rădăcinile sale întunecate încâlcite în jurul platformei, cu ramurile pe jumătate în perete. Nu am văzut nicio uşă, nicio arcadă,

nicio altă intrare nicăieri. Nu puteai ajunge la tronul Regelui Alder decât prin cărările zânelor.

Am înaintat cu paşi mari, braţ la braţ. Aleea dreaptă care se întindea în centrul sălii era delimitată de stâlpi înalţi, făuriţi din aceeaşi piatră scânteietoare şi translucidă precum pereţii şi balcoanele. Apăsarea stagnantă a aerului şi absenţa oricărui petic de cer m-au făcut să cred că, în ciuda strălucirii, ne aflam sub pământ. Când am trecut de primul stâlp, am distins un model de scoarţă pe suprafaţa sa şi mi-am dat seama că nu erau stalagmite sau sculpturi, ci mai degrabă arbori pietrificaţi, păstraţi de atât de mult timp în adânc, încât se transformaseră în cristal. Am inspirat adânc şi m-am sprijinit de Rook, conştientă de vârsta incomensurabilă a încăperii şi de greutatea claustrofobă care o zdrobea.

Capătul sălii era pierdut într-o ceaţă de lumină orbitoare, imposibil de privit direct. Regele Alder putea fi aşezat pe tron, urmărindu-ne cum ne apropiem. Sau poate că încă nu sosise. Nu ştiam.

Aici, ecoul răzbătea departe. Îmi amintea de o catedrală între recitaluri corale, când toată lumea se aşeza, şoptea, se mişca şi răsfoia paginile imnurilor, umplând tavanul boltit cu un zgomot care evoca sute de păsări fremătându-şi aripile. Paşii apăsaţi ai lui Rook răsunau puternic. Asemenea unor şoapte discrete, puteam auzi până şi petalele fermecate, răsfirate de rochie, cum ating podeaua reflectorizantă. Cuvinte şi fraze izolate ţâşneau din îmbinarea difuză a vocilor, uneori nedesluşit, alteori la fel de clar ca şi când mi-ar fi fost strigate în ureche.

— Rook, a spus o voce de bariton şi abia după un moment de panică mi-am dat seama că era un spectator care-i vorbea companionului său sus pe balcon, şi nu i se adresa direct lui Rook.

— Ai… a murmurat altcineva, pentru ca apoi să se audă rostirea ascuţită şi şuierătoare a cuvântului *sărut,* transformat la rândul său în ecou.

— Isobel! s-a văitat vocea unui fete, iar inima mi-a lovit coastele ca un cal înfricoşat.

— Ignoră-i, a zis Rook, privind drept înainte. Pretinde că suntem doar tu şi cu mine. Ei nu sunt decât vântul.

După modul în care mi se înceţoşa şi apoi focusa vederea, aproape că puteam să cred asta.

— N-am ştiut niciodată că vântul are aşa un apetit pentru bârfă.

— Voi, muritorii, cu percepţiile voastre limitate.

Deşi nu şi-a întors capul, am simţit că i se schimbă privirea. Un zâmbet mic i-a ridicat un colţ al gurii.

— Urmăreşte-mă!

Te dai mare chiar şi acum, am gândit. Dar nu puteam nega că, în aşteptarea a orice urma să înfăptuiască, o scânteie de entuziasm mi-a trecut prin vene şi mi-a furat răsuflarea. Arogant, zâmbind în continuare, şi-a ridicat mâna rănită, apoi a desfăcut pumnul pe care-l făcuse din degetele rămase. Pic, pic, pic. Sângele lui a stropit podeaua, creând o cărare stacojie. Cineva a icnit. Altcineva a strigat cu teamă. Se auzeau paşii făpturilor fermecate în timp ce se împingeau în balustradă pentru a vedea mai bine. O femeie a apucat buclele lungi ale alteia şi a smucit-o înapoi pentru a-şi face loc. În golul lăsat o clipă am întrezărit un cap blond-argintiu trecând repede, culoarea sa contrastând puternic cu nuanţele castanii bogate specifice Regatului Verii. *Gadfly?* Nu, nu putea fi…

Cel mai apropiat stâlp a explodat într-o cascadă de cioburi scânteietoare de cristal. Apoi următorul şi următorul şi următorul, un lanţ de bubuituri care răsunau până-n depărtare. Din învelişurile lor spulberate se desfăşurau ramuri pline de frunze stacojii. Pământul s-a umflat, iar din podea au ieşit rădăcini, despicând pietrele şi trimiţând fisuri în zigzag în toate direcţiile, fisuri care au atins colţurile sălii şi au ţâşnit în sus pe pereţi, desenând un model zimţat. Din toate părţile răzbăteau ţipete în vreme ce bucăţi mari de zidărie s-au desprins de la unul dintre balcoane şi s-au rostogolit într-o avalanşă de roci şi praf, estompând zornăitul cristalelor care cădeau. Reziduurile au umplut aerul, sclipind ca diamantele.

M-am împiedicat de podeaua parţial distrusă, dar Rook

m-a ajutat să-mi menţin echilibrul, apoi m-a ghidat peste o rădăcină care continua să crească, zvârcolindu-se şi umflându-se pe măsură ce înainta, încet, ca un vierme de-a lungul pământului. Nu-şi proteja mâna rănită. Nu-şi putea permite.

De neclintit, de neoprit, copacii lui tomnatici apăsau tavanul şi se întindeau. Frunzişul lor a eclipsat lumina orbitoare a încăperii şi a modelat-o în tonurile strălucitoare ale vitraliilor. Acum, pentru prima oară, am văzut ce ne aştepta.

Regele Alder. Stătea cu trupul înclinat în faţă, fără vlagă, pe un tron ridicat la nivelul celor mai înalte platforme, cu liane care-l întemniţau de perete ca o inimă prinsă într-o reţea de artere. Chipul, barba, veşmintele, tronul, până şi lianele aveau aceeaşi nuanţă palidă de gri pudrat, lipsite de viaţă precum marmura, ca şi cum el ar fi devenit, literalmente, o parte a sălii. Înfăţişarea lui adormită mi-a provocat o groază pe care nu o puteam explica. Cumva ştiam că nu era la fel de lipsit de viaţă pe cât arăta. Am simţit cum devine, încet, conştient de noi, cu siguranţa razei unui far care se învârte în întuneric. Şi, oh, nu voiam să-l văd cum se trezeşte.

Rook mi-a strâns braţul, iar următorul său pas a ezitat o fracţiune de secundă în aer înainte să lovească podeaua cu cizma. Şi el simţise schimbarea. Spre deosebire de mine, nu-şi putea arăta frica. Cercetându-i pe furiş chipul, am descoperit că avea ochii aţintiţi asupra Regelui Alder cu o anticipare trufaşă, uşor dispreţuitoare, de parcă ar fi fost, pur şi simplu, cineva pe care prinţul plănuia să-l învingă la badminton. Dar siguranţa lui era falsă. Doar cu câteva minute în urmă îl văzusem prăbuşit şi învins, la Fântâna Verde. Fusesem de suficiente ori martoră la felul în care-şi ţinuse laolaltă părţile frânte, pentru a recunoaşte numaidecât o astfel de amăgire.

Aş fi vrut ca măcar o dată să-i pot spune că îl iubesc şi să nu fie un blestem pentru amândoi.

Tăcerea învăluise sala. Zânele se uitau în sus, uluite ca nişte copii, la frunzele de toamnă care cădeau.

Dărâmăturile erau deja acoperite de o pătură din frunziş, ca şi cum zăceau acolo de mult timp. În liniştea nou descoperită, o iederă galbenă înfăşura balcoanele şi urca în spirale pe trunchiurile arborilor, iar rochia îmi mângâia picioarele în vântul răcoros al nopţii. Ramurile lui Rook şerpuiau din ce în ce mai aproape de silueta nemişcată a Regelui Alder, înflorind în roşu.

Unul dintre degetele regelui a zvâcnit.

Din coroana lui de coarne a început să se prelingă praf, la început un şuvoi subţire, cenuşiu, transformat apoi într-o cascadă în timp ce-şi înălţa capul. Acum eram suficient de aproape pentru a vedea cum textura pudrată se lipeşte de barba lui. Regele a clipit, dezvăluind nişte ochi înceţoşaţi şi lipsiţi de culoare, care cutreierau ca ai unui bătrân.

— De ce mă trezeşti? a spus el într-o şoaptă uscată.

Deşi rostite pe un ton jos, cuvintele lui nemulţumite au străbătut holul şi s-au împrăştiat în fiecare colţ ca o rafală de frunze moarte. Au urmat căldura şi mirosul de putregai. Sudoarea mi-a acoperit palmele.

— Am visat… am visat struguri copţi şi un apus de soare reflectat pe apă… îmi doresc doar…

Nedumerit, s-a uitat în jur, la lianele care crescuseră peste el, întemniţându-l în propriul tron.

— Sunt aici ca să te provoc, Rege Alder, au răsunat cuvintele lui Rook. Vara ta eternă a fost atinsă de putreziciune. Toţi pot vedea asta. Fiare fermecate fără stăpân cutreieră prin pădure, iar ţinuturile tale se deteriorează în timp ce dormi. Şi în această seară, a adăugat el cu o voce tot mai puternică, înclinându-şi trupul spre balcoane cu mâna rănită în continuare ridicată şi cu muşchiul coborându-i în spirale pe mânecă, o muritoare a distrus Fântâna Verde.

Declaraţia sa a fost urmată de strigăte.

— Nu!

— Deci e adevărat!

— Fântâna Verde!

— Cum îi vom mai face acum pe muritori să ne

iubească?

La balcoane au izbucnit certuri. Câteva zâne s-au prăbuşit în genunchi, strângând balustrada cu o devastare exagerată. Toate au amuţit la un gest al Regelui Alder, care a desenat un arc de praf în aer, aruncând împrejur o cortină plumburie.

— Nu. Ceea ce spui este… imposibil. Fântâna Verde este eternă.

Cumva mi-am recăpătat glasul.

— Făpturile fermecate nu pot minţi, i-am reamintit regelui, sfâşiată între teamă şi o milă neaşteptată pentru el. Fântâna nu mai este.

Ochii i s-au îngustat. Şi mai mult praf s-a prelins din reţeaua de riduri care îi înconjura, scoţând la iveală zone de ţesut subţire şi uscat precum hârtia. S-a uitat în jos la mine. Căldura fierbea înăbuşit. Fiecare bucăţică de piele care-mi atingea rochia mă furnica mişeleşte şi în urechi îmi bâzâiau lăcuste fantomatice pe măsură ce presiunea din craniu se intensifica. Asta era tot ce reprezentam pentru el, indiferent de ceea ce făcusem: o insectă care se târa la poalele tronului său. Intenţiona să mă ucidă cu forţa absolută a atenţiei sale. Şi ar fi făcut-o, dacă vrăjitoria lui Rook nu l-ar fi oprit.

În momentul în care şi-a dat seama că sunt imună la magia lui şi de ce, frica şi incertitudinea i-au înceţoşat ochii.

— Voinţa este în continuare a ei.

Rook şi-a dezvelit dinţii într-un zâmbet care nu era un zâmbet, arătând de parcă îşi pierduse complet minţile. Am uitat să respir.

— Da. Acum, dacă poţi, coboară şi luptă cu mine.

Cineva a tras aer în piept. Apoi sala tronului a explodat.

Corbi care cârâiau s-au repezit spre interior din toate direcţiile, atât de mulţi încât au învăluit sala într-un întuneric ca de miezul nopţii. Zborul lor a fost precum un tunet asurzitor, acoperind răcnetul de protest al Regelui Alder, înghiţind complet strigătele surprinse ale făpturilor fermecate. Un asalt înţepător mi-a lovit faţa şi am tuşit,

înecându-mă cu fragmente de pene care se învârteau ca pleava. Doar căldura braţului lui Rook mă asigura că era în continuare acolo. Printre aripile care fâlfâiau am întrezărit, treptat, frânturi din haosul înconjurător. O femeie de pe unul dintre balcoane îşi zgâria capul, în timp ce un corb se zbătea prins în pălăria ei elaborată. O alta a căzut, împunsă de zeci de ciocuri deodată. Zeci de zâne se revărsau pe scări, încercând, fără succes, să scape de atacul violent, în timp ce se luptau între ele şi se călcau unele pe altele pe picioare şi pe rochii. O fată cu părul frumos – *Lark?* – a rânjit când l-a lovit cu piciorul în tibie pe un bărbat, apoi s-a întors spre mine, în căutarea aprobării.

Sângele zânelor curgea peste tot. Parfumul brumărelelor de vară m-a copleşit cu dulceaţa sa greţoasă şi m-am străduit să-mi menţin echilibrul în timp ce lumea se rotea într-un vârtej de pene.

O formă falnică s-a ivit din întuneric, sprijinindu-se pe picioarele din spate. Coarnele sale au tăiat un culoar printre corbi, împrăştiind trupuri frânte pe podea. Rook s-a învârtit pentru a mă proteja de copitele thanedumului. În acelaşi moment, o pereche de mâini reci mi-au apucat braţele şi m-au îndepărtat brusc de el, trăgându-mă spre cel mai apropiat copac.

— Nu te mai zbate, mi-a spus Lark în ureche. Unii dintre noi suntem aici ca să te ajutăm.

Am apucat cu putere încheietura lui Lark.

— Rook nu are sabie!

— Sabie? a rânjit ea. De ce ar avea nevoie de sabie?

După cum s-a dovedit, nu avea nevoie. Rook s-a ferit şi s-a rotit sub thanedum ca un dansator, apoi şi-a ridicat mâna stânga şi a înfipt-o în pieptul fiarei. Creatura a îngheţat, tremurând toată. Iederă tomnatică i-a răsărit mai întâi din nas, apoi din gură, apoi din ochi şi i s-a răspândit rapid peste trup, până a ajuns să semene cu un arbust gigant în formă de cerb. Cu o mişcare rapidă, Rook şi-a eliberat mâna, zdrobind deja craniul maro străvechi între degete în vreme ce îl arunca deoparte. Pe urmă, cu o simplă

fluturare a hainei, a ocolit cu dibăcie bucăţile de scoarţă care picau în cascadă, rostogolindu-se apoi pe podea. Ne-a evaluat din priviri pe mine şi pe Lark. Corbii se agitau acum în cerc deasupra noastră, un zid negru opac împânzit cu ochi sclipitori, ca şi când ne-am fi aflat în miezul unei furtuni. Când s-a năpustit un al doilea thanedum, Rook avea spatele întors.

L-am strigat, dar el deja îl simţise. Dintr-o singură mişcare lină, s-a lăsat în genunchi, apoi şi-a trântit palma de pământ, întâlnind vârtejul de pene care se înălţa deja pentru a-l învălui. Coarnele thanedumului au şuierat prin aerul gol, ratând corbul mare, cu ochi violeţi, care se îndepărta în zbor. Rook a dispărut în ciclon, o pasăre imposibil de distins printre multe. Apoi a ţâşnit liber în apropiere de tavan, deplasându-se în jos, cu picioarele încovoiate acum întinse, îndreptându-se spre thanedum ca o săgeată. A dispărut încă o dată. M-am uitat neliniştită după un semn care mi-ar fi putut indica încotro se îndrepta de data aceasta, şi nu a trebuit să aştept mult. Thanedumul s-a clătinat întâi într-o direcţie şi apoi în cealaltă, copitele sale poticnite zdrobind fragmentele putrede ale camaradului său, iar apoi s-a prăbuşit cu o bufnitură cutremurătoare, dezintegrându-se într-o ploaie de vegetaţie care s-a împrăştiat de-a lungul podelei.

În formă umană, Rook s-a strecurat dintre rămăşiţe cu paşi mari, scuturându-şi mânecile.

— Chiar şi-a tăiat degetul?

Vocea lui Lark conţinea o notă de încântare sinistră.

— A făcut-o, nu-i aşa? Nu am mai auzit de nimeni care să facă asta până acum. Ştii, e permanent – iluzia sa nu o va ascunde – şi puterea nu va dura mult.

Am înghiţit în sec.

— Este… se poate lupta cu Regele Alder?

Sunetul unui corn a zguduit pământul, vibrând în sus prin bocancii mei. Timpul s-a oprit. Sau cel puţin aşa a părut la început, dar apoi Rook s-a dat un pas înapoi, iar eu mi-am ridicat încet una dintre mâinile care mă furnicau, doar pentru a mă asigura că pot. Corbii care ne încercuiau

atârnau suspendaţi în aer, îngheţaţi în mijlocul zborului, fără să clipească. Nicio pană nu fâlfâia. Cornul a răsunat din nou. Iar corbii s-au frânt, fisuraţi ca o sticlă fragilă, şi s-au prăvălit în spirale negre, o cascadă maiestuoasă de obsidian spulberându-se la picioarele noastre.

Regele Alder stătea în vârful platformei sale. Lianele alunecaseră de pe el; încă se târau spre spatele tronului. A coborât o treaptă. A doua. Fiecare pas scotea din trupul lui praf şi, în timp ce cobora, a pierdut greutatea veacurilor, ca şi cum o mantie ţesută din ani i-ar fi alunecat de pe umeri. Lent, s-a dezvăluit o pelerină de culoarea smaraldului, cu margini din aur antic, întunecat. Barba lui groasă şi cenuşie era împletită pe alocuri precum a unui străvechi rege războinic şi prinsă cu cleme aurii, iar un inel cu sigiliu îi scânteia pe deget. Sprâncene încruntate îi ascundeau ochii, lăsând la vedere un nas care îi trăda severitatea şi o tăietură nemiloasă în loc de gură, pe care mi-am amintit-o din gravurile descoperite în ţările de vară. Unde era defectul din iluzia sa? Nu avea niciunul.

Peste tot în jurul nostru, celelalte făpturi fermecate au încremenit în mijlocul disputelor, asumând diferitele atitudini stranii ale unor actori dintr-o pantomimă. Am fost puţin surprinsă de cât de multe păreau să se fi luptat nu doar cu corbii, ci şi între ele. Nu am putut ghici dacă unele erau de partea noastră sau dacă violenţa izvorâtă în urma pantofilor călcaţi se dovedise pur şi simplu contagioasă. Au îngheţat ghemuite, cu ghearele una la gâtul alteia, în timp ce peste ele creşteau muşchi şi liane create de propriul sânge vărsat.

Rook nu se mişca. Spatele îi era drept, iar chipul, indescifrabil. Cu inima în gât, am riscat şi i-am aruncat o privire lui Lark, fără să-mi placă modul în care lumea s-a înceţoşat când m-am întors – nu era momentul să leşin ca o fecioară dintr-o carte de poveşti. Şi ea îngheţase, uitându-se la Regele Alder cu ochi mari, sticloşi, ca şi cum ar fi hipnotizată.

Cu coada ochiului, l-am surprins pe rege cum mai coboară o treaptă şi atunci mi-am dat seama. Mărimea lui.

Mărimea era defectul său. Se înălţa deasupra celorlalte făpturi fermecate, inuman în dimensiunile sale, depăşindu-l cu un cap chiar şi pe Rook.

În cele din urmă, Lark mi-a răspuns la întrebare.

— Nu, a scrâşnit ea printre dinţi, cuvântul, abia perceptibil, smuls din plămâni printr-un efort absolut, furişându-se ca o răsuflare printre buzele ei nemişcate. Nimeni nu poate.

— Îmi amintesc acum de ce m-am aşezat pe tronul meu şi nu m-am mai ridicat de o veşnicie.

Glasul Regelui Alder a cutremurat încăperea asemenea unui tunet care se răsfrânge deasupra orizontului. Aerul s-a îngreunat, trosnind cu o putere latentă care mi-a ridicat tot părul de pe braţe.

— M-am săturat de certurile dintre voi. Vieţile voastre mărunte m-au obosit. Vin… broderie… fleacuri… de ce? Aţi fi în stare să vă scoateţi ochii pentru o gură de praf. Deşi e plin de praf în jurul vostru. Întreaga lume e făcută din praf şi în praf se întoarce întotdeauna. Nu există nimic altceva.

Trebuie să fi confundat frica pe care o întrezărisem în ochii lui. Această fiinţă nu cunoştea frica. Nu simţea absolut nimic, m-am gândit, trudind să-mi ridic bărbia. Pete negre roiau în faţa mea ca nişte ţânţari mici.

— Şi acum Legea Justă este încălcată, iar voi nu aţi reuşit să oferiţi o pedeapsă adecvată. Din ce motiv aceasta… şi acela… mai sunt încă în viaţă? Nu contează ce a făcut muritoarea. Nu doresc, a zis, să-i văd faţa niciunuia.

Aproape ajunsese la capătul scărilor. Am înghiţit gustul amar al ozonului şi am orbecăit după legătura mea cu Rook, iar în acea tăcere împărtăşită *am ţipat* la el.

S-a clătinat, ca şi cum un covor i-ar fi fost smuls de sub cizme. Apoi şi-a scuturat capul şi, spre consternarea mea, i-a aruncat Regelui Alder un zâmbet strâmb, unul mult prea sălbatic pentru a fi considerat fermecător.

— Ce coincidenţă! a proclamat Rook. Mărturisesc că nici noi nu am vrut să-ţi vedem faţa. Luând în considerare aceste circumstanţe, cred că cel mai bine este ca noi să

plecăm.

Şi-a îndoit braţul peste piept şi s-a înclinat.

— O zi bună.

Constrâns să-i răspundă, Regele Alder a făcut o plecăciune care i-a înlăturat expresia întunecată.

— Repede, vino la mine, a zis Rook, întorcându-se şi întinzându-şi mâna nevătămată.

Un val de frunze s-a izbit de el când Lark m-a ridicat, m-a urcat pe spatele unui cal agitat şi mi-a tras braţele în jurul gâtului său. Ne-am luat avânt printr-o mişcare subită, care mi-a zguduit toate oasele. Simţeam, sub obraz, cum i se încordează muşchii puternici. Pe lângă noi treceau fulgerător chipuri uluite, cu gurile larg deschise, îndepărtându-se în avalanşa bucăţilor de piatră aruncate de copitele care izbeau podeaua. Mi-au înţepat şi mie picioarele, ace de gheaţă care presau fără să doară. M-am întrebat dacă sângeram.

Am tropăit în sus pe scări, umerii lui Rook opintindu-se în timp ce cucerea scările mult prea mici. Cortina de apă, translucidă ca o oglindă, s-a apropiat din ce în ce mai mult, reflectându-i galopul în undele argintii, precum şi propria mea înfăţişare, neobişnuit de palidă, când m-am agăţat mai strâns de trupul său. Urma să sară prin cortină. M-am pregătit cât de bine am putut.

— Ăsta a fost planul tău? Oh, Rook, am bombănit, doar pe jumătate conştientă în coama lui caldă şi aspră.

Ceea ce făcea era ultimul lucru la care s-ar aştepta cineva.

— Dai bir cu fugiţii.

Capitolul 21

FUGA NOASTRĂ din Regatul Verii a trecut iute, învăluită în ceaţă. Doar şocul apei care mi se scurgea din păr şi îmi picura în jos pe spate m-a ţinut suficient de alertă pentru a mă agăţa de coama lui Rook. Amorţite, gândurile îmi pâlpâiau la limita inconştienţei, mintea mea străduindu-se să-şi păstreze luciditatea.

La un moment dat, chiar la început, vocea glacială a lui Hemlock ne-a urmărit într-o adâncitură întunecoasă delimitată de pini pe jumătate morţi. La vederea acelor forme înclinate, ale căror ramuri inferioare dezgolite se aplecau ca şi cum ar fi vrut să mă smulgă de pe greabănul lui Rook, am început să tremur, cuprinsă de frică.

— Oh, hai, întoarce-te! a ţipat ea. Am fi putut încerca să-l doborâm împreună, tu şi cu mine. Încă putem încerca. Ştii, e pe urmele tale. Gândeşte-te doar ce bătălie ar fi!

Atunci a vuit cornul, un sunet în noapte adânc şi poruncitor. Câinii lătrau în depărtare. Din acele zdrobite sub copitele lui Rook se înălţa mirosul covârşitor al răşinii de pin, dar nicio şovăială nu i-a încetinit ritmul necruţător.

— Te rog! a strigat Hemlock. L-am dezamăgit. I-a trimis după mine. Te rog… Te rog… Te rog…

Ţipetele ei au alunecat, odată cu mine, în întuneric.

Următoarea dată când mi-am recăpătat cunoştinţa, Emma stătea în pragul casei noastre, cu încheieturile degetelor albite de la cât de tare strângea tigaia pe care se pregătea să o azvârle spre capul lui Rook.

— Nu-mi pasă cine eşti sau de ce eşti aici, a strigat ea. Pune-o jos *chiar acum şi pleacă!*

— Doamnă, eu…

— Vrei să ştii de câte ori i-am îndesat unui bărbat

intestinele înapoi în trup? Zână sau nu, sunt sigur că ţi le pot scoate la fel de uşor.

Am încercat să vorbesc, dar gâtul îmi era atât de uscat, încât cuvintele nici măcar nu mi-au ajuns pe buze. Tot ce am reuşit să scot a fost un sunet înăbuşit, ca şi cum mă sufocam.

— Isobel! au exclamat Rook şi Emma în acelaşi timp.

Am tuşit, iar saliva mi-a umplut gura din pricina valului de greaţă care a urmat.

— E în regulă. Nu-l lovi. El – o altă tuse agonizantă – mă ajută.

Cu buzele strânse şi o înfăţişare severă, Emma a coborât tigaia.

— Adu-o înăuntru şi pune-o pe canapea. Şi apoi explică-te, te rog, începând cu motivul pentru care, cu doar câteva secunde în urmă, ai fost un cal.

Pereţii s-au înclinat ameninţător în timp ce Rook m-a cărat prin bucătărie şi hol spre salon, în aerul care încă mirosea, aproape nostalgic, a ulei de in, cu formele recuzitelor familiare chiar şi în întuneric. Acasă. Eram acasă. O durere se umfla din ce în ce mai mult în pieptul meu. Nu mă aşteptasem să fiu din nou aici – am crezut că voi muri fără să mă mai întorc vreodată. Când Rook m-a întins pe canapea, lacrimi fierbinţi mi s-au revărsat peste obraji. Aveam multe alte lucruri mai importante de spus, dar o uşurare jalnică mi-a luat mintea ostatică şi tot ce a ieşit a fost „Emma”, într-un bocet sugrumat.

Mătuşa mea l-a împins pe Rook deoparte, iar el a avut bunul-simţ să se retragă în capătul opus al canapelei şi să rămână acolo ca un ţânc certat. Braţul Emmei a alunecat între spatele meu şi perne, apoi m-a tras mai aproape. Cu ultimele puteri, m-am agăţat de ea, plângând în umărul ei.

— Oh, Bell, unde îţi sunt hainele? De ce porţi o rochie care împrăştie peste tot petale? Eşti rănită pe undeva? Te-au rănit?

— Sunt bine, am ţipat în cămaşa ei de noapte, nu pentru că era adevărat, ci pentru că voiam să fie.

În cele din urmă, m-am potolit, cu plânsul redus la

înghiţituri cu noduri şi sughiţuri, iar Emma m-a întins pe spate. Eram recunoscătoare că nu puteam vedea în întuneric enorma pată umedă pe care o lăsasem pe umărul ei.

— Am să aduc nişte apă şi un felinar. Tu, a adăugat ea, fixându-l pe Rook cu privirea, ai grijă cum te porţi.

— ĂAăă, da, doamnă, a zis el.

În clipa în care Emma a părăsit camera, s-a ivit fulgerător în faţa mea, strângându-mi degetele umede în mâinile sale. A şuierat din pricina durerii, după care şi-a tras mâna stângă înapoi, bâjbâind în jur după o batistă ca să-şi acopere rana. I-am atins obrazul şi a înlemnit, ochii lui licărind în umbră, concentraţi pe chipul meu. M-am minunat de cât de fierbinte i se simţea pielea, ceea ce însemna că, într-adevăr, a mea era mult prea rece şi trebuia să-mi fie foarte frig.

— Isobel, a întrebat el, eşti bine? Cu adevărat?

Am încercat să-mi dau seama. Deşi stăteam nemişcată, fiecare muşchi din corp îmi zvâcnea de suprasolicitare. Bătăile inimii mă zguduiau uşor, scoica urechii eliberând un ritmic *hârş, hârş, hârş* de-a lungul pernelor, de parcă aş fi ars până la coajă, una uşoară şi firavă ca hârtia.

— Nu ştiu. Tu eşti? am şoptit.

A început să dea din cap şi s-a oprit, incapabil să ducă până la capăt gestul. Cât de prostesc din partea noastră să ne punem această întrebare, ştiind că niciunul dintre noi nu va mai fi vreodată bine. Şi totuşi, înfăşurată în acest cocon de întuneric şi epuizare, odihnindu-mă pe brocartul rigid, aproape inconfortabil al canapelei, am avut cel mai ciudat sentiment: că nimic din ceea ce ni se întâmplase nu a fost real. Ţinuturile Toamnei, Lordul Barrow, Regatul Primăverii, Regele Alder – niciunul dintre aceste lucruri imposibile, intense ca un coşmar şi în contrast uluitor cu realitatea solidă a unui cămin.

— Mi-ai promis că mă vei aduce înapoi, am zis.

— Măcar dacă aş fi făcut-o mai devreme. Eu…

Cu mâna cuprinzându-i în continuare obrazul, mi-am trecut degetul mare peste buzele lui şi a tăcut.

— Nu te învinovăţi, am rostit. Am luat decizia împreună. Dar nu putem rămâne. Regele Alder e pe drum, nu-i aşa? Emma şi gemenele sunt în pericol. Dacă li s-ar întâmpla ceva… trebuie să plecăm cât de repede putem.

— Isobel!

Felinarul pe care Emma îl ţinea în pragul uşii îi lumina şocul, atât la cuvintele mele, cât şi din pricina poziţiei în care ne-a găsit.

— Orice s-ar întâmpla, nu pleci din nou din această casă. M-ai înţeles?

S-a întors spre Rook, pregătită de un asalt. În lumina felinarului, înfăţişarea lui neîngrijită şi vlăguită a făcut-o să se oprească. Şi-a îngustat ochii. Emma avea aceeaşi bănuială pe care aş fi avut-o şi eu până de curând, că singurul motiv pentru care o zână s-ar prezenta astfel era pentru a ne înşela. Cu siguranţă, nu i-ar trece niciodată prin cap că Rook îşi conserva fiecare fărâmă de magie pe care o putea aduna.

— Explică! a zis ea, pe un ton dur. În detaliu.

Spre surprinderea mea, Rook s-a ridicat, şi-a îndreptat umerii şi i-a îndeplinit porunca. A trecut peste anumite părţi, fapt pentru care i-am mulţumit în tăcere, însă nu a omis nimic important. Transa mea feerică s-a estompat pe măsură ce continua. Cu fiecare cuvânt, amintirile se întorceau cu o claritate ascuţită, găurind vălul imaterial care mă separa de ororile nopţii. Faţa Emmei a devenit tot mai palidă până când, într-un final, s-a aşezat cu o expresie împietrită.

Umilinţa mi-a furnicat pielea în valuri reci şi fierbinţi, luptând cu nodul strâns al sfidării ascuns în piept. Gândul de a vedea mustrare – sau, mai rău, dezamăgire – pe chipul ei, când urma să se uite din nou la mine, mă făcea să-mi doresc să mă ghemuiesc şi să nu mai înfrunt niciodată lumea. Nu aveam nicio cale de a demonstra că dragostea pe care eu şi Rook o simţeam unul faţă de celălalt era reală şi că meritam fiecare parte disperată şi nesăbuită din aceasta şi eram deja obosită, atât de obosită, să o îndur ca pe un eşec. O crimă.

Minutele în care am aşteptat reacţia Emmei au fost cele mai lungi din viaţa mea. A ascultat fără să întrerupă. Când Rook s-a apropiat de sfârşit, privirea ei s-a îndreptat în jos, spre mâna lui stângă, iar o linie i-a apărut între sprâncene. Nu mai văzuse niciodată o zână rănită. La examinarea ei minuţioasă, a început să se mişte de pe un picior pe celălalt, singurul semn de agitaţie pe care îl dezvăluia de când a început să povestească. În ciuda faptului că era un prinţ printre făpturile fermecate, în acel moment arăta îngrozitor de tânăr, nu foarte diferit de un pretendent uman care întâlnea prima oară familia unei fete.

Dar, de obicei, un pretendent nu venea cu veşti despre moartea iminentă a lui şi a iubitei sale.

— Şi de aceea am ajuns sub formă de cal, a încheiat el, şi trebuie să plecăm în curând.

Emma s-a întors spre mine. M-am pregătit pentru ce era mai rău, dar m-am înşelat. Nu puteam suporta devastarea ei încordată. Nicio mustrare, nicio dezamăgire, iar faptul că nu m-a învinovăţit pentru nimic din tot ce se întâmplase a fost cel mai greu lucru dintre toate.

— Dar vraja aruncată asupra casei? a întrebat ea.

— E Regele Alder, Emma, am zis. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău!

S-a uitat la Rook.

Prinţul Toamnei şi-a plecat capul.

— Mă tem că Isobel are dreptate. Nimic nu va sta în calea Regelui Alder.

Câteva secunde, niciunul dintre noi nu a vorbit. Emma şi-a frecat podurile palmelor în sus şi în jos pe coapse, ca şi cum şi-ar fi calmat o crampă musculară. Expresia ei trăda puţin, dar gestul acela repetitiv şi tensionat era unul de o disperare totală, şi o simţeam şi eu – o accelerare nebună, o alunecare iute, ca şi când cineva tocmai m-ar fi aruncat peste vârful unui deal într-un vagon. Nu mai exista nicio cale de întoarcere, doar căderea şi inevitabila prăbuşire de la final.

— Rook, îţi mulţumesc că ai adus-o acasă, a spus ea, în cele din urmă. Isobel, vreau să ştii că sunt mândră de tine.

Nu plecaţi încă, vă rog. E vreun loc spre care vă puteţi îndrepta de aici?

Rook şi cu mine am schimbat o privire.

— Putem merge în Lumea Ascunsă, a zis el, atent în formularea sa.

A fost un act de bunătate faţă de Emma şi nimic mai mult. Nu am ajunge niciodată atât de departe. Un târşâit s-a furişat din casa scării. Apoi două perechi de picioare goale au lovit treptele.

Oh, Doamne! Gemenele trebuie să fi auzit totul. Probabil că trăseseră cu urechea de când Rook şi cu mine am intrat în casă. Stomacul mi s-a strâns la vederea ochilor mari ai surioarelor mele în timp ce se strecurau după colţ. March a ezitat în pragul uşii, răsucind şi strângând cămaşa de noapte lungă, de in, în jurul picioarelor. May avea un obiect pătrăţos ascuns sub braţ. Amândouă păreau şocate să mă vadă întinsă pe canapea, pe jumătate moartă, într-o rochie de bal fermecată.

May a fost prima care şi-a revenit. Încruntată şi furioasă, s-a apropiat cu paşi apăsaţi de Rook şi a împins în sus, spre faţa lui, lucrul pe care îl căra. Apoi şi-a dres glasul, cerând atenţie totală.

— Un străin înfricoşător ne-a dat asta când ne jucam afară.

— *Ce?* a exclamat Emma, ridicându-se brusc în picioare.

— Ne-a spus să-l ascundem şi să nu-l deschidem, din moment ce este un cadou pentru tine şi Isobel. Am încercat, oricum, a adăugat ea, îngustându-şi ochii, dar capacul este înţepenit.

Era o cutie subţire, cam de lungimea antebraţului unui bărbat, de genul celor în care se pot păstra panglici de pălărie, dar eram conştientă că nu asta era, chiar şi dacă ignoram felul în care Rook o ţinea ca şi cum ar putea exploda în orice moment. M-a cuprins neliniştea.

May mi-a aruncat o privire, mimând indiferenţă. Apoi şi-a adunat curajul şi a declarat:

— Te urăsc.

— May…

Mâinile i s-au încleştat în pumni.

— Nu spune că îţi pare rău, pentru că nu mă voi răzgândi!

Ştiam că nu vorbea serios. Se simţea confuză, trădată şi înspăimântată şi a fi furioasă pe mine era singura ei modalitate de a prelua controlul asupra situaţiei. Dar asta nu mi-a împiedicat inima să cadă la podea, în vreme ce ea s-a întors şi a păşit nervoasă în bucătărie, călcând în continuare apăsat. March s-a uitat speriată la mine, apoi a fugit după sora ei. Emma ne-a învrednicit cu o privire lungă, intensă – semnificaţia era clară, *rămâneţi* –, înainte să plece în grabă după gemene.

În tot acest timp, expresia lui Rook era de perplexitate distantă.

Nedumerirea lui a fost ultima picătură. Nu aveam energia să-i explic umanitatea noastră. Durerea mi-a dărâmat ca un berbec ultimele linii de apărare. Am scos un suspin sugrumat, atât de obosită încât nu-mi dădeam seama dacă ochii mei inflamaţi şi iritaţi se datorau epuizării sau lacrimilor.

Rook s-a lăsat greoi în capătul canapelei. A ezitat, apoi şi-a scos haina şi a pus-o peste mine. Era caldă şi mirosea ca el. Copleşită de blândeţea lui, m-am lăsat din nou pradă plânsului. S-a retras alarmat, crezând că înrăutăţise lucrurile.

— Ăăă, a zis el.

M-a mângâiat pe picior, cea mai apropiată parte din mine la care putea ajunge.

— Îmi cer scuze pentru… asta. Dacă te-ai opri acum din plâns, a adăugat el, puţin disperat, cu o notă de poruncă princiară în glas.

Zadarnic. Chiar atunci, un gând aleatoriu mi-a reînnoit chinul.

— Oh, ţi-am distrus broşa în formă de corb! am spus pe un ton sugrumat. Îmi pare atât de rău.

— Păi, cred că am descoperit că nu mai am nevoie de broşă.

Pentru că mă iubea. Mi-am acoperit faţa cu mâinile.

— Isobel, par a fi… să plec din cameră?

— Nu, nu eşti tu de vină.

Înăbuşită sub apăsarea degetelor, vocea mea avea o rezonanţă jalnică, umedă din pricina lacrimilor.

— Sunt doar… sunt foarte umană în acest moment, bine? Dă-mi zece secunde.

Am inspirat cu putere, un suflu adânc şi tremurător, şi am numărat până la zece. Când am ajuns la ultima secundă, nu mai plângeam. În mare. După o expiraţie cutremurătoare, mi-am frecat faţa de mânecă, ceea ce s-a dovedit a fi o idee proastă; dantela mi-a zgâriat pleoapele umflate precum şmirghelul. Întinzând mâna, am apelat la ajutorul lui Rook pentru a mă aşeza în şezut în colţul canapelei, din moment ce nu eram sigură că pot sta în picioare, şi m-am prefăcut ferm că nu aveam faţa înroşită şi nasul plin de muci.

Destul de bine.

— Gata. Acum, să deschidem cutia.

Degetele lui Rook s-au strâns în jurul marginilor cutiei. Lacul îi lucea în lumina felinarului. Un cadou, spusese May. Bănuiam că e un fel de glumă crudă, o farsă care ni se făcea amândurora pentru încălcarea Legii Juste. Dar asta nu prea avea sens, nu-i aşa? Nimeni nu făcea farse unora care ar fi trebuit să fie morţi. Nimeni nu se aşteptase să supravieţuim acestei nopţi, cu atât mai puţin să ne întoarcem… să ne întoarcem la mine acasă. Doar dacă…

Gadfly.

Un fior m-a străbătut din creştet până în tălpi.

Se întâmpla ceva despre care nu ştiam. Ceva, eram destul de sigură deodată, care, asemenea celor mai multe lucruri despre care nu ştiam, urma să nu-mi placă deloc. Camera s-a micşorat, mărunţişurile sale familiare amestecându-se într-o dezordine rău prevestitoare.

Rook şi-a trecut mâna peste zăvorul încuiat. M-am forţat să nu-mi feresc privirea de ciotul degetului său mic. Folosise deja iluzia ca să pară vindecat şi, de dragul mândriei sale, nu voiam să mă cert cu el în această

privinţă. Rana trebuie să fi durut teribil, dar, în afară de acel zgomot pe care-l făcuse mai devreme, nu lăsa să se vadă nimic.

A pocnit din degete, iar capacul s-a deschis. Înăuntru, pe o pernă de catifea neagră, se afla un pumnal nou-nouţ. Vârful i-a scânteiat, ascuţit ca un ac.

Am întrebat, deşi nu era nevoie:

— E fier?

— Da, a zis el.

Fie că era din pricina farmecului sau pentru că, pur şi simplu, ne familiarizasem unul cu celălalt, ştiam că am avut, simultan, exact acelaşi gând. Gadfly, stând deasupra noastră la Fântâna Verde, descriind felul în care am încălcat Legea Justă şi mijloacele limitate prin care am putea scăpa de pedeapsă. Modul în care Rook îl rugase să-i ia lui viaţa şi, astfel, să o cruţe pe a mea. Ne manipula chiar şi acum.

Fără un cuvânt, Rook mi-a înmânat cutia. Nu am luat-o, aşa că a aşezat-o pe perna de lângă mine. Ochii noştri s-au întâlnit. O dispută mută s-a dezlănţuit între noi. Când a răsuflat pentru a spulbera impasul, am clătinat categoric din cap.

— Nu, am spus. Încetează.

A sărit de pe locul lui şi a îngenuncheat în faţa mea, apoi a luat pumnalul din cutie, îndreptând vârful ascuţit asupra sa. Tremura atât de tare în strânsoarea lui, încât în scurt timp i-ar fi scăpat din mână, şi m-am consolat, chiar dacă temporar, cu gândul că nu-l putea folosi fără ajutor. Dar când iluzia i s-a destrămat, nu am fost pregătită pentru înfăţişarea sa adevărată. Era îngrozitor de palid; ochii lui prea mari, cu aspect straniu, erau umbriţi de epuizare şi durere. Transpiraţia îi lăsase dungi pe chipul acoperit de murdărie.

— Ascultă-mă, a bombănit, cu glasul transformat într-un cârâit stins. Nu trebuie să murim amândoi în seara asta. Isobel, nu poţi încălca singură Legea Justă. Dacă făpturile fermecate simt că eu nu mai sunt…

I-am luat pumnalul. Neştiind ce să fac mai departe cu el,

am ridicat perna pe care stăteam întinsă şi l-am împins dedesubt, apoi m-am aruncat înapoi deasupra.

— Nu mai fi melodramatic! Nu te voi *ucide* în *salonul* meu!

M-a privit cu ochii larg deschişi, neîncrezător.

— Tocmai te-ai aşezat pe pumnal?

— Da.

— Dar nu există altă cale.

Probabil că aveam o privire destul de feroce, pentru că Rook s-a lăsat puţin pe spate.

— Te-ai gândit cum ar fi pentru mine să-mi continui viaţa după ce te-am ucis? Imaginează-ţi dacă ar fi invers!

S-a oprit; părea bolnav.

— Exact!

— Nu – da – ai dreptate. Nu ar fi trebuit să-ţi cer ţie asta.

Ochii lui au fulgerat spre hol. Emma. O menghină mi-a scos aerul din plămâni. Dacă Rook o întreba pe ea, mătuşa mea cu siguranţă l-ar ucide pentru a mă cruţa, aşa cum ar fi ucis, numai dacă ar fi avut puterea, şi fiara fermecată ca să-şi salveze sora. Nu ar lăsa un alt membru al familiei să moară din cauza unei făpturi fermecate.

Pulsul îmi bubuia în urechi. Nu mai simţeam pernele canapelei sau lacrimile care mi se uscau pe faţă. În poveşti, fecioarele beau otravă şi sar din turnuri înalte când aud de moartea prinţilor. Dar eu nu eram una dintre ele. Încă îmi doream să trăiesc şi, de fapt, trăisem şaptesprezece ani perfect în regulă înainte să-l fi întâlnit pe Rook. Aveam o familie care mă iubea şi avea nevoie de mine. Nu le puteam cere Emmei şi gemenelor să îndure durerea pierderii mele. Dacă asta era singura opţiune… dacă asta trebuia să facem… dar nu puteam suporta o astfel de alegere; mă durea doar gândul că el nu va mai fi, o durere vastă şi goală pe care nu o puteam înfrunta direct de teamă să nu mă înec în adâncurile sale.

Degetele lui Rook mi-au aşezat o şuviţă de păr în spatele urechii.

— Nu ar fi ca moartea unui muritor, a zis el. Ai văzut. Nu voi lăsa niciun trup în urmă. Poate că va fi un copac. Unul

mai mare decât acel stejar absurd de mic din faţa bucătăriei tale.

Nu m-am putut abţine. M-am înecat în timp ce râdeam.

— Iar te dai mare.

— Da, mi-a spus cu zâmbet lui reţinut. Întotdeauna.

M-am răsucit şi am tras pumnalul de sub perne. Am închis ochii şi l-am strâns tare în mână. Mi-am imaginat o versiune a mea, poate peste un an sau doi de acum, urcând dealul până la casă. Încă îndurerată, dar puţin mai bine în fiecare zi. În mintea mea, March şi May fugeau pe uşa bucătăriei pentru a-şi arunca braţele în jurul picioarelor mele – nu, în jurul taliei, pentru că sigur erau mai înalte. Un copac maiestuos scutura, pe tot parcursul anului, frunze care pictau în stacojiu o parte a acoperişului, într-o desconsiderare arogantă a jgheaburilor noastre. Împinşi de vânt, norii pluteau iute şi liniar pe un cer albastru. Căldura era sufocantă. Lăcustele bâzâiau într-un cor nesfârşit, care îţi amorţea mintea.

Am înlăturat imaginea. Nu puteam accepta acea lume, o lume în care pierdusem şi Regele Alder câştigase, o lume în care nimic nu se schimba vreodată, dovada înconjurându-mă în fiecare zi.

Mă ustura palma. Am clipit şi privirea mi s-a fixat pe pumnal, argintiu pe rochia mea roşie, cu lumina tremurând peste suprafaţa sa precum apa. Pentru prima oară am înţeles cu adevărat ce mi se oferise şi ce ar putea înfăptui. Sau, mai degrabă, ce *va* înfăptui. Pentru că, odată cu această înţelegere, am luat o decizie.

Pumnalul poate ucide o făptură fermecată.

Dar nu făptura fermecată la care se gândea Gadfly.

Capitolul 22

— ADUCEŢI-MI vermilion. Şi indigo, vă rog. May, ştiu că momentan nu vorbeşti cu mine, dar încă poţi căra lucruri, nu-i aşa? Emma, te-ar deranja să găseşti ceva ce pot folosi ca să-mi sprijin braţul în timp ce lucrez? Rook, aia nu e o paletă de culori, e o tavă. Oh, nu contează, adu-o aici. Cred că mă descurc cu ea.

Salonul fremăta de activitate. Am căzut la loc în secunda în care am încercat să mă ridic în picioare, aşa că am fost instalată pe canapea, proptită de vreo şase perne, în timp ce toţi îmi îndeplineau dorinţele, ceea ce ar fi fost frumos dacă nu erau toate sarcini pe care aş fi preferat să le duc la capăt singură. Spre meritul lor, niciunul nu a încercat să se certe cu mine şi să mă convingă să renunţ la planul meu iresponsabil. După ce mi-au văzut sclipirea din ochi, Emma şi Rook s-au uitat pe furiş unul la celălalt, formând o legătură subită, şi au început să aducă pensule.

Nu mai făcusem niciodată un astfel un portret. În primul rând, nu aveam timp să-l schiţez. Lumina dimineţii se strecura deja prin cameră, învăluind în tonuri calde, scânteietoare, borcanul cu ulei de in şi conturând un dreptunghi roz pe tapet. Hotărâsem să nu mă uit peste umăr, deoarece, odată ce începeam, nu aş mai fi putut să mă opresc, dar Emma continua să arunce priviri rapide pe fereastră şi nu a durat mult până să scoată un sunet surprins şi să scape o pernă.

— Ce ai văzut? am întrebat.

— Nimic.

A venit în grabă spre mine pentru a-mi îndesa o pernă sub cot.

— Nervii îmi joacă feste, atâta tot.

O minciună evidentă – Emma ar putea amesteca

substanţe mortale în timp ce lângă cap îi cântă cineva la chimval[28].

May s-a ridicat pe vârfuri şi s-a uitat afară.

— Aleargă ceva în jurul câmpului, a anunţat ea cu o voce care-ar-fi-trebuit-să-fie-relaxată.

S-a întors, ridicându-şi într-o manieră exagerată umărul pentru a arăta că nu se teme, chiar dacă o puteam vedea cum tremură din cealaltă parte a camerei.

— Pun pariu că este Regele Alder şi este aici ca să te omoare şi să te mănânce pentru că *eşti proastă!*

Emma s-a îndreptat brusc, ţinând strâns o altă pernă.

— May, nu vorbi aşa cu sora ta!

— Ei bine, e adevărat!

— Regele Alder încă nu a sosit, m-a asigurat Rook. E doar un câine şi nu va putea intra în casa ta, aşa cum nu va putea niciuna dintre celelalte fiare şi făpturi fermecate care îl urmează.

Mi-am liniştit respiraţia, forţându-mă să mă relaxez. Pensula lăsase adâncituri albe în degetele mele încleştate, golite de sânge.

— De ce? am întrebat cu o voce joasă, pe care am sperat că familia mea nu o putea auzi. Vraja nu împiedică pe nimeni să intre.

— Pentru că nu le voi lăsa, a spus cu ochii fulgerând.

A mai aruncat o privire rapidă pe fereastră, apoi s-a îndreptat vijelios spre hol.

— Rook, am zis, iar el s-a oprit. Îţi mulţumesc. Ai grijă.

Nu îi mulţumeam doar pentru ceea ce urma să facă. Îi mulţumeam pentru că avea încredere în mine – pentru că mă credea. Nu-i fusese uşor să pună pumnalul deoparte.

A încuviinţat rigid din cap şi a ieşit. Uşa de la bucătărie s-a legănat şi s-a închis în urma lui. Am îndepărtat temerile care mă frământau şi m-am concentrat asupra pânzei. M-am pierdut în vopseaua strălucitoare care aluneca pe suprafaţa texturată, în scârţâitul silenţios al perilor uscaţi ai pensulei când ajungeam la finalul unei tuşe. Fundalul

[28] Vechi instrument muzical compus din două talere de aramă care erau lovite unul de altul.

trecea de la o nuanţă întunecată de chihlimbar în colţuri la un auriu luminos în centru, unde contura silueta într-o aură scânteietoare. Totul depindea de acest portret. Trebuia să fie cea mai bună operă pe care o creasem vreodată, finalizată într-o singură dimineaţă, în metoda mea cea mai puţin şlefuită – umed pe umed – din moment ce nu aveam timp să las niciun strat să se usuce. Ochii mă ardeau din pricina efortului de a rămâne deschişi şi-mi simţeam pensula ca şi cum ar fi cântărit kilograme. Dar cu fiecare alunecare de pensulă pictura prindea viaţă.

În scurt timp, eram afundată prea adânc în muncă pentru a mai observa ce se întâmplă în jurul meu. Lumea consta doar din Meşteşugul meu. Ca harta pământului pentru un marinar bătrân, nimic nu exista dincolo de marginile plate ale pânzei. Până când de afară s-a auzit o bufnitură îngrozitoare, care a zdrăngănit sticlele de pe masa aşezată lângă şevalet şi m-a aruncat înapoi în lumina, sunetul şi zgomotul vieţii reale.

Amorţită, mi-am întors capul pentru a le vedea pe Emma şi pe gemene lipite de ferestre. Emma se afla la fereastra de sud, din cealaltă parte a salonului; nu le observasem pe March şi pe May căţărându-se pe canapea, prinzându-mă între ele.

— A rupt-o în două! a exclamat voioasă May.

March sărea în sus şi în jos pe genunchi.

Am aruncat o privire peste umăr. Casa era înconjurată de o încâlceală de liane spinoase, fiecare mai înaltă şi mai groasă decât stejarul, cufundând curtea într-o umbră adâncă. În timp ce mă uitam, una dintre liane a capturat o formă albă – un câine – şi a azvârlit-o înapoi în câmpul de grâu, atât de departe, încât nu mi-am putut da seama unde a aterizat. Rămăşiţele unei fiare fermecate mult mai mari, împrăştiate peste coteţul nostru de găini, a explicat cutremurul. În mijlocul haosului, m-am uitat îngrijorată după Rook. Ultima oară când crease spini de o dimensiune asemănătoare, fusese grav rănit de Lordul Barrow. Oare cât de grav se rănise de data aceasta, pentru a realiza o asemenea ispravă nesăbuită? Nu-l vedeam nicăieri. Şi nu

doar că bănuiam, dar ştiam sigur că era motivat de o dorinţă de moarte stăruitoare. Un fior mi-a străbătut umerii şi braţele, redus apoi la un tremur delicat care mi-a cuprins întregul trup.

Îmi simţeam pielea strânsă peste muşchi, iar în cap îmi răsuna un zgomot alb care înghesuia toate celelalte gânduri, înlăturându-le apoi.

March a behăit de încântare când un alt câine a zburat peste câmp. Cel puţin reacţiile gemenelor m-au asigurat că, dacă supravieţuiam astăzi nevătămaţi, nu voi avea probleme în a le face să-l placă pe Rook.

Nu ar trebui să le împiedicăm să se uite la asta? am întrebat-o pe Emma cu o privire destul de înnebunită.

Emma mi-a aruncat o privire la fel de înnebunită care spunea: *Oh, crede-mă, am încercat.*

De afară a răzbătut un zgomot ca un scârţâit. Mi-am îndreptat din nou atenţia asupra ferestrei. Lianele spinoase îngheţau de la bază în sus, iar cârceii lor plini de ghimpi ţâşneau în zigzag, pe măsură ce înţepeneau în unghiuri ascuţite, formând o pădure deasă, cu aspect impenetrabil. Vertijul mi-a încleştat stomacul. Am abandonat eforturile de a căuta prin curte şi m-am concentrat pe legătura dintre noi, născută din farmecul care ne unea. Cu siguranţă că, dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Rook, i-aş fi simţit reacţia. Lianele nu erau moarte, doar nemişcate. Orice se întâmpla acolo, o făcuse intenţionat. Cel puţin aşa speram.

Uşa de la bucătărie s-a deschis cu un pocnet şi pe hol s-a auzit sunetul înfundat al cizmelor pe podea, pasul lung al lui Rook fiind inconfundabil. Am închis scurt ochii, savurând senzaţia de uşurare care m-a învăluit. Dar momentul nu a durat.

— Vine, a zis Rook de îndată ce a intrat în cameră. Nu prea mai avem timp.

Pieptul i s-a ridicat şi a coborât asemenea unei foale într-o forjă, iar părul îi era atât de ciufulit, de parcă stătea în mijlocul unei furtuni. Una dintre mâneci era suflecată, iar în jurul antebraţului îşi legase neglijent o cârpă de vase

din bucătărie. Am încercat să nu iau în considerare implicaţiile acestui lucru – până acum, nu fusese niciodată nevoit să-şi bandajeze rănile. Poate că pur şi simplu nu voia să facă mizerie împroşcând sânge în interior.

Într-o atmosferă sumbră, ochii mei şi ai Emmei s-au întâlnit de-a lungul camerei.

— Le poţi duce pe gemene în pivniţă? am întrebat.

Aceasta putea fi ultima oară când ne vedeam una pe alta în viaţă. Cu un astfel de gând în minte, a-i susţine privirea era ca şi cum mi-aş înălţa ochii larg deschişi spre soare. Emma jurase să mă crească şi să aibă grijă de mine, dar acum se confrunta cu posibilitatea de a mă pierde din pricina aceleiaşi forţe care ne destrămase deja o dată vieţile. Deodată, cu o claritate frapantă, am ştiut că, dacă mă pierde, nu era sigură că va avea puterea să-şi revină din nou. În acel moment erau două Emma transpuse una peste cealaltă – Emma care mă crescuse şi Emma pe care o ţinuse ascunsă faţă de mine, o Emma pe care abia o întâlnisem până acum. O Emma pe care era posibil să nu am niciodată şansa să o cunosc.

Vraja s-a spulberat.

— Aţi auzit-o pe sora voastră, a spus vioi Emma, deşi vocea îi trăda oboseala.

A venit şi a luat-o în braţe pe March. Potolită, May a alunecat de pe canapea. Ambele gemene mă priveau nesigure. Nu puteam începe să plâng. Nu era momentul.

— Vă iubesc pe toate şi voi fi gata până la prânz, am declarat cu cea mai bună Isobel-este-o-perfecţionistă-ocupată voce.

Când May a deschis gura, i-am luat-o înainte.

— May, ştiu că nu mă urăşti.

Dacă îi dădeam şansa de a o spune ea însăşi, nu mi-aş fi putut menţine calmul.

— Acum grăbiţi-vă.

Înainte să plece, Emma m-a sărutat apăsat pe creştetul capului. Mi-am încordat maxilarul şi mi-am ridicat faţa spre tavan – am aşteptat până când le-am auzit picioarele tropăind în jos pe scări pentru a lăsa lacrimile să cadă.

Trăgându-mi cu sârguinţă nasul, mi-am şters umezeala de pe faţă cu dosul palmei, mi-am înfipt pensula într-un vârtej de vermilion şi galben-lămâie şi m-am întors la muncă. Acum mai erau doar ultimele detalii. O grămadă de mici defecte mă priveau cu reproş de pe pânză – un petic de umbră care avea nevoie de mai multă lumină violetă reflectată asupra sa, o bucată de coroană care putea fi mai bine evidenţiată – dar nu aveam timp să le retuşez pe toate. Cea mai importantă parte, mi-am spus, era finalizată.

Ţesătura a foşnit când Rook s-a aşezat lângă mine. În timp ce absorbea ceea ce făcusem, o linişte profundă a coborât asupra lui. Acea linişte mi-a dezvăluit tot ce trebuia să ştiu. O pauză, apoi mi-am pus pensula jos. În interior, încrederea a prins aripi, la fel de puternică şi de calmă ca un val în creştere, umplând fiecare îndoială cavernoasă.

Meşteşugul meu era real.

Un corn a răsunat, zgâlţâind ferestrele din ramele lor, un sunet jos şi dispreţuitor. Lumina soarelui s-a furişat în salon ca o suliţă aurie, în vreme ce afară cristalele de gheaţă se spulberau – spinii fuseseră nimiciţi de Regele Alder. Înviorată de o certitudine ameţitoare, la fel de îmbătătoare ca vinul, m-am uitat în sus la Rook şi am zâmbit.

Surprins, şi-a smuls privirea de pe portret. La un moment dat, iluzia îl părăsise. Părul îi atârna într-o încâlceală sălbatică în jurul trăsăturilor cuprinse de îngrijorare. M-a cercetat cu ochi inumani, ochi nemiloşi care nu erau meniţi să arate bunătate, tandreţe sau iubire, dar care vorbeau clar despre faptul că mă comportam ciudat, chiar şi pentru o muritoare, şi mai ales pentru mine.

— Ai rămas fără magie, am spus cu blândeţe, atingându-i încheietura.

Sângele de culoarea chihlimbarului îmbibase bandajul improvizat.

A tresărit, iar chipul i-a devenit inexpresiv, ca şi cum

cineva ar fi tras obloanele de la o fereastră. Şi-a ridicat mâna şi a privit-o din faţă şi din spate, examinând degetele lungi ca de păianjen, ciudat articulate, de parcă imaginea l-ar deranja la fel de mult ca pe un muritor.

— Farmecele se bazează pe puterea mea, a zis Rook. Nu te mai pot proteja de el.

— Nu va fi nevoie, am răspuns.

Un cutremur a zguduit podeaua. Deşi nu mai simţeam nicio altă mişcare, întreaga casă a trosnit ca şi cum ar fi fost înălţată cu câţiva centimetri din temelii. Când s-a stabilizat cu o bubuitură răsunătoare, toate scândurile tremurau, iar din tavan se prelingea praf de piatră. Rook s-a uitat împrejur, văzând ceva ce eu nu puteam să văd. Nu era nevoie să întreb. Vraja aruncată peste casa mea se destrămase. Până la urmă, Regele Alder venise aici dintr-un singur motiv – să ne ucidă pe amândoi. Şi nu pierdea vremea deloc.

Am dat deoparte pernele şi m-am ridicat. Genunchii mi-au cedat pentru a treia oară în douăzeci şi patru de ore, iar Rook m-a prins din nou, ridicându-mă ca şi cum aş fi fost uşoară ca un fulg. Mi-am întins mâna după portret.

— Isobel, a zis el.

Mâna mi s-a oprit.

— Nu prea mă pricep la… declaraţii, a continuat, după o ezitare.

Şi apoi a ezitat din nou, uitându-se în jos la mine, absorbind priveliştea şi părând să uite orice ar fi avut în minte.

— Ştiu, l-am asigurat tandru. Parcă îmi amintesc că prima dată mi-ai insultat picioarele scurte, printre altele.

A mai elaborat puţin.

— În apărarea mea, *sunt* foarte scurte şi nu pot minţi.

— Deci ceea ce încerci să spui este că mă iubeşti, chiar şi cu picioare scurte?

— Da. Şi… nu. Isobel, te iubesc întru totul. Te iubesc veşnic. Te iubesc atât de mult, încât mă înspăimântă. Mă tem că nu aş putea trăi fără tine. Ţi-aş putea vedea chipul în fiecare dimineaţă când mă trezesc, timp de zece mii de

ani, şi încă aş aştepta-o cu nerăbdare pe următoarea, ca şi cum ar fi prima.

— Cred că am fost prea aspră cu tine, am şoptit. A fost într-adevăr o declaraţie minunată.

I-am apucat gulerul şi l-am tras în jos pentru un sărut, cu tot chipul lui înfiorător, ignorând sunetul înăbuşit de protest, care nu i-a rămas mult timp pe buze. Dinţii îi erau ascuţiţi, dar m-a sărutat cu atâta grijă şi tandreţe încât nu conta. O floare s-a desfăcut înăuntrul meu, o floare delicată şi rară, care tânjea după lumină şi vânt şi atingere. În altă lume, ar fi putut fi ultimul nostru sărut. În aceasta, nu voi permite aşa ceva.

Ne-am despărţit când o umbră a trecut peste fereastră. Rook mi-a dat drumul fără tragere de inimă şi m-am clătinat înainte, pe picioare la fel de instabile ca ale unui pui de cerb nou-născut. Am luat portretul ca pe un scut şi l-am întors.

Ceva se întâmpla cu uşa mea. Pete întunecate şi strălucitoare se împrăştiau peste ea ca cerneala vărsată pe o pagină sau ca urmele lăsate pe hârtie de flacăra unei lumânări. Abia când m-a lovit duhoarea dulceagă a descompunerii, iar mucegaiul alb a estompat suprafaţa, mi-am dat seama că uşa putrezea. Se îndoia din balamale, lemnul deformându-se nefiresc de iute. Plăcile s-au desprins în fâşii, dezintegrându-se în bulgări spongioşi pe măsură ce cădeau. Mânerul rotund, din alamă, a zăngănit la podea şi s-a rostogolit într-un colţ. Apoi Regele Alder s-a strecurat înăuntru, aplecându-se din talie şi întorcându-şi umerii largi în lateral pentru a încăpea prin cadrul uşii. Lumina care îi cădea în spate îl transforma într-o siluetă neagră, prea strălucitoare pentru a fi văzută. Căldura s-a furişat în rotocoale prin cameră.

Avusesem multe făpturi fermecate în salon, totuşi niciodată una ca el. În timp ce se îndrepta, soarele dintr-o eră diferită i-a înflăcărat barba şi a strălucit peste pelerina de culoarea smaraldului, izbindu-l într-un unghi şi la o intensitate pentru care nu erau răspunzătoare ferestrele camerei. Venea dintr-un timp care nu era timpul nostru,

iar povara acestuia îl învăluia ca o mantie. Conştientă că eram atât de mică în faţa lui, încât aş fi putut fi la fel de bine un copil, am înaintat cu un pas. Nu s-a uitat la mine. Parcă nici nu mă vedea. Sub sprâncenele încruntate, antice, ochii lui răscoleau printr-o eternitate de ani, căutând prezentul, căutând o oră şi o zi, mai puţin semnificative pentru el decât un fir de praf suspendat în aer printre nenumărate mii.

Încrederea mi s-a clătinat. Planul avea un defect – nu va funcţiona decât dacă îşi cobora privirea. Aşa că mi-am dres glasul pentru a vorbi.

— Te-am venerat odată, nu-i aşa, Maiestate? Am văzut statuile în pădure. Au fost cioplite de mâini omeneşti.

Şi-a înclinat capul ca şi când ar asculta un cântec de pasăre îndepărtat.

— Niciodată nu am auzit o poveste şi nu am citit o carte în care să nu fie vară în Whimsy, am continuat. Înainte să ne pedepseşti, îmi vei spune cât timp ai domnit?

Vocea lui a scârţâit ca lemnul viu.

— Am domnit o eră. Am fost rege înainte ca muritorii să creeze cuvântul. Mai întâi am fost admirat. Apoi am fost temut. Acum sunt uitat. Ciudat. Nu-mi amintesc dacă dorm sau mă trezesc ori care este diferenţa între ele.

Privirea lui a coborât, înţelegerea licărindu-i ascuţit în ochi. Muşchii mi-au înţepenit în timp ce rezistam dorinţei de a fugi, ca un iepure asupra căruia plonjează un şoim.

— Într-o zi, am venit să pedepsesc o muritoare pe nume Isobel şi un prinţ pe nume Rook pentru încălcarea Legii Juste.

— Da, am răspuns, cu gâtul extrem de uscat. Ziua aceea este azi, Maiestate. Dar mai întâi ţi-am făurit un dar, aşa cum au făcut şi muritorii dinaintea mea.

Am ridicat portretul. Privirea i-a căzut pe pânză şi a zăbovit. Inima mi-a tresărit, cuprinsă de frică. Mi-a studiat opera impasibil, de parcă nu ar fi însemnat nimic pentru el – aş fi putut la fel de bine să ţin în mâini un portret al lui Rook sau al lui Gadfly ori chiar şi o pânză goală. Dar apoi a eliberat o răsuflare lungă şi lentă, ca şuieratul final al unui

om pe moarte, care mi-a umplut salonul ca o adiere. Lumina nepământeană a soarelui care-i poleia umerii s-a estompat în spatele norilor, lăsându-i trăsăturile umbrite. A devenit încă o dată bătrânul din sala tronului. Praful încă se agăţa de trăsăturile sale. Dezvăluită de umbră, o pânză de păianjen atârna între două vârfuri ale coroanei sale de coarne.

— Ce este asta? a întrebat el cu o voce joasă şi răguşită.

— Tu eşti, Maiestate.

S-a uitat la el însuşi. Şi-a văzut propriul chip aşa cum nu era şi totuşi era: un conducător care stătuse pe tron de nenumărate milenii, dar care simţise fiecare pierdere, mică sau mare, care îndurase fiecare povară a vieţii sale interminabile. O fiinţă care iubise odată şi care poate că fusese la rândul său iubită. Gura i-a tremurat. O lacrimă a conturat o urmă strălucitoare prin praful de pe obraz.

— Ai spus că ai visat, Maiestate. Ai spus că îţi doreşti ceva. Ce anume?

Mi-am ajustat strânsoarea pe spatele pânzei. Metalul, încălzit de corpul meu, mi s-a deplasat în palmă.

Faţa i s-a contorsionat.

— Cum îndrăzneşti… cum îndrăzneşti să-mi arăţi asta?

Cuvintele lui au răsunat tot mai tare până când a urlat cu o voce răguşită, ca o furtună care sfredeleşte copacii. Pereţii s-au cutremurat în timp ce afară ramurile biciuiau casa.

— Nu visez. Nu-mi pasă de fleacuri, de acest praf pe care îl numiţi Meşteşug.

Şi-a ridicat mâna, pregătindu-se să mă doboare. Cu toate acestea, încă nu-şi putea desprinde ochii de pe portretul său.

Acum. M-am aruncat înainte. Regele Alder nu a văzut o ameninţare într-o fată muritoare care se năpustea asupra lui, înarmată doar cu o pânză şi vopsea umedă. Ceea ce nu a văzut, i-a adus sfârşitul. Cu toată forţa greutăţii mele în spate, pumnalul de fier a alunecat prin tablou, între coastele sale, şi i-a străpuns inima.

Am sărit înapoi, în braţele larg deschise ale lui Rook, în

timp ce Regele Alder s-a prăbuşit în genunchi. Portretul s-a rupt şi a căzut pe jos – cea mai bună lucrare din viaţa mea, zăcând pe podea într-o grămadă de rame îndoite, material zdrenţuit şi vopsea murdară. Pulsul îmi bătea puternic, ca un ciocan care loveşte o nicovală, şi mi l-am imaginat scoţându-şi pumnalul din piept şi înălţându-se nevătămat. Însă doar şi-a pus mâna pe vopseaua galbenă care îi acoperea pelerina, de parcă l-ar fi surprins mai mult decât propriul sânge. Iluzia sa a început să pălească şi am scos un sunet sugrumat la ceea ce a dezvăluit.

Înălţimea Regelui Alder a rămas, dar era sfrijit şi vlăguit ca un cadavru, cu silueta uscată înfăşurată în veşmintele mâncate de molii. Ochii îi erau înfundaţi în cavităţi adânci, iar pielea sa palidă era moale şi sfâşiată, asemenea unui pânze putrede de împachetat brânza. Coroana din coarne a devenit neagră, hidos ghimpată în locurile în care bucăţi din aceasta se rupseseră de-a lungul timpului, cu marginea crescută în carnea frunţii. O duhoare greţoasă s-a revărsat din el. Când s-a răsturnat, un gândac gropar i-a ieşit repede din ureche şi i-a dispărut în barbă.

Buzele i s-au mişcat.

— Mi-e teamă, a şoptit el, pe un ton uimit. Mă simt…

Ochii i s-au închis. Muşchiul s-a strecurat din covor pentru a-l învălui. *Va distruge podeaua,* m-am gândit, ciudat de practică. *Ar trebui să mutăm cadavrul.* Dar, de îndată ce mi-a venit ideea, Rook ne-a aruncat pe amândoi deoparte, protejându-mă cu spatele şi braţele sale. Lumea s-a ridicat. O rădăcină groasă ca un butoi a ţâşnit din scândurile de sub mine, despicând lemnul precum un topor. Flori s-au răspândit brusc peste covor, şevalet şi canapea, peste mine şi Rook, izbindu-se ca un val de peretele îndepărtat. Sticla s-a sfărâmat. Ramuri au scrijelit tavanul. Cuiele au scârţâit, cedând din pricina tensiunii, iar apoi casa s-a cutremurat cu un trosnet violent şi şindrilele slab fixate s-au prăvălit în jurul nostru. Orbitor de strălucitoare, lumina a căzut ca o lamă peste toată devastarea.

Acesta părea să fie sfârşitul dezastrului. Rook a mai

rămas deasupra mea un moment în plus înainte să se uite peste umăr, bucăţi de ipsos căzându-i din păr şi rostogolindu-se pe podea. M-a ajutat să mă ridic în mijlocul ruinei care-mi servea acum drept salon. Era mai mult pădure decât salon: un arin colosal crescuse în centrul încăperii, distrugând jumătate din tavan şi dărâmând peretele sudic. O lumină pestriţă sclipea pe o vegetaţie formată din muşchi, ferigi şi flori care ascundea aproape perfect mobilierul de sub frunziş, în afară de câteva umflături cu forme ciudate răsfirate pe ici şi colo. Câştigasem, dar deocamdată mă simţeam complet amorţită. Era straniu să stau în mijlocul salonului şi să privesc peste câmpul de grâu care se întindea dincolo de rămăşiţele încovoiate ale baricadei cu spini a lui Rook. În depărtare se vedeau siluete care fugeau înapoi în pădure – mişcându-se mai repede decât orice om, unele dintre ele în patru labe.

Am fost izbiţi de o rafală de vânt. Rook s-a mişcat târşâind sub cizmă o bucată de ţiglă. Apoi s-a împiedicat şi a căzut. M-a cuprins panica. Mi-am imaginat o aşchie de lemn străpungându-i spatele în timp ce mă proteja cu trupul său. M-am lăsat la pământ lângă el şi i-am apucat braţul, întrebându-mă dacă putea supravieţui fără magie unei răni grave.

Totuşi părea mai mult uluit decât rănit şi, când mi-am trecut mâinile peste corpul său, căutând semne de rană, iluzia s-a revărsat asupra lui. Mi-a luat mâna în a sa.

— Uite, a zis, dar expresia de pe chipul său a fost cea care m-a convins să mă întorc.

Câmpul era străbătut de vânt, care îndoia grâul în valuri sclipitoare. Pe măsură ce se răspândea spre exterior, culorile se schimbau. Frunzele copacilor au devenit aurii şi stacojii şi portocaliu-aprins. În scurt timp, pădurea părea cuprinsă de flăcări. Întinzându-se mult în depărtare, singurul verde care rămăsese aparţinea liniilor de iarbă care delimitau câmpurile şi câtorva pini înalţi şi singuratici care-şi împingeau vârfurile prin coronament. Am râs în hohote, imaginându-mi cât de confuzi trebuie să fie

locuitorii din Whimsy – doamna Firth ieşind în grabă din magazinul ei, îngrozită; Phineas privind tabloul atârnat lângă uşă. Purtată de vânt, o singură frunză roşie s-a furişat din stejarul din faţa bucătăriei.

— E atât de multă linişte, m-am minunat.

O adiere mi-a învolburat rochia, răcoarea ei suavă, îndelung râvnită, alunecându-mi pe braţe, făcându-mi pielea de găină. Din copaci se auzea cântecul dulce al păsărilor. La marginea pădurii, greierii ciripeau o melodie limpede. Dar toate lăcustele amorţiseră.

O siluetă solitară se distingea printre dărâmăturile din curte, căutând minuţios printre spinii împrăştiaţi pe pământ. Părul blond îi strălucea argintiu în soare şi îşi schimbase hainele de când îl văzusem ultima oară – purta o vestă albastră şi o cravată imaculată.

Mi s-a strâns stomacul. Îngropat undeva în salon, mai aveam un pumnal de fier.

Gadfly ne-a strigat cu o voce blândă, plăcută.

— Şi aşa se încheie domnia verii, iar toamna a ajuns în Whimsy. Regret că primăvara este atât de departe, dar pur şi simplu aşa funcţionează lumea, şi am încredere că anotimpurile se vor schimba din nou într-o zi. Bună ziua, Rook. Isobel.

S-a oprit la câţiva metri distanţă şi s-a înclinat. Încruntându-se, Rook i-a întors curtoazia. Eu nu eram constrânsă de o astfel de obligaţie şi l-am privit furioasă.

— Ce întâmpinare veselă, a zis Gadfly. Am vrut doar să vă felicit pe amândoi pentru o treabă bine făcută.

Şi-a îndreptat privirea spre mine şi a zâmbit, un zâmbet cald şi amabil, care i-a încreţit pielea din jurul ochilor în continuare impenetrabili.

— Ai făcut toate alegerile corecte. Ce minunat! Ce remarcabil! În momentul în care l-ai ucis pe Regele Alder ai distrus fiecare decret pe care l-a emis vreodată. Tu şi Rook sunteţi liberi să trăiţi aşa cum doriţi, eliberaţi de Legea Justă. Regatele zânelor nu vor mai fi niciodată la fel.

Cumva mi-am recăpătat glasul.

— Dar tu… Ai vrut…

De fapt, ce a vrut? Deodată, totul a căpătat sens.

Cu mulţi ani în urmă, înainte să fi încheiat prima mea înţelegere cu el, poate chiar înainte de a mă naşte, începuse deja să unelteaască. A aruncat o vrajă puternică asupra casei mele ca să-mi câştige încrederea şi să se asigure că nu păţeam nimic înainte de a-şi pune în aplicare planul. A aranjat un portret pentru Rook. Ne-a adus la Fântâna Verde. Ne-a trimis pumnalul de fier, care, până la urmă, nu fusese niciodată menit pentru Rook, ci pentru Regele Alder încă de la bun început. Şi, mai rău… a ştiut exact ce să spună astfel încât să devină duşmanul meu înverşunat şi să mă împingă orbeşte prin pădure, departe de calea mea predestinată, spre imposibila sarcina de a-l distruge pe Regele Alder. Am fost cuprinsă de uimire şi de furie în egală măsură. Vocea mi-a devenit dură, sufocată de emoţie.

— Nu apreciez să fiu folosită ca un pion în jocul tău.

M-a privit în tăcere un moment îndelungat.

— Ah, dar nu ai fost un pion. Ai fost tot timpul regina.

Am tras aer în piept. Intonaţia lui sugera un înţeles ascuns, pe care nu aveam răbdare să-l descifrez.

— Iar tu eşti perfid şi nu voi uita niciodată durerea pe care am îndurat-o din cauza ta, indiferent cum s-a terminat totul.

— Ai vorbit, dacă îmi permiţi, ca un adevărat monarh.

A zâmbit din nou. Dar o umbră i-a trecut peste chip şi, de data aceasta, pielea din jurul ochilor nu i s-a mai încreţit. Din senin, mi-a venit în minte camera lui cu portrete. Toate acele secole în care a colectat cu răbdare portrete – nu din dorinţa de a le avea, ci pentru că mă aştepta pe mine, pentru că-mi aştepta Meşteşugul, un păianjen în mijlocul unei pânze vaste pe care o ţesuse timp de sute de ani în singurătate.

— Chiar cred că e cel mai bine aşa, a continuat el, urmărindu-mă cu atenţie. Să ai încredere în cineva din poporul meu este suficientă nebunie pentru întreaga viaţă. Muritorii ar face bine să nu uite ce suntem şi că ne servim întotdeauna doar propriile interese.

— Gadfly, a zis Rook, pe un ton care sugera că Prinţul Primăverii îşi prelungea prea mult vizita.

— Doar un ultim lucru, dacă mi se permite.

Gadfly a scuturat nişte praf invizibil de pe mânecă, apoi şi-a ridicat sprâncenele la Rook.

— Eşti conştient, sper, că nu eşti încă rege? Că există un anumit lucru pe care trebuie să-l…

— Da, ştiu! l-a întrerupt supărat Rook.

I-am aruncat o privire curioasă şi am descoperit că îmi evita nervos ochii. A părut uşurat când din casă s-au auzit paşi ezitanţi, eliberându-l de povara de a-mi explica „un anumit lucru”, iar pentru moment am fost fericită să uit cu totul despre asta.

— Emma! am strigat. Suntem în siguranţă! Suntem în… salon.

— Da, văd, a spus calm Emma, făcându-şi loc prin cameră cu gemenele strângându-i ambele mâini. Sunt găuri în pereţi. March, orice ai luat de pe jos, nu mânca.

— Prea târziu, a zis May.

Emma şi-a scuturat capul. A examinat salonul, apoi curtea şi l-a văzut pe Gadfly, după care ochii i s-au îngustat cercetător.

— Acum cine va curăţa mizeria asta?

— Vai, a rostit Gadfly. Mă tem că trebuie să plec.

Epilog

AM ÎNFĂŞURAT cu grijă bandajul în jurul mâinii rănite a lui Rook, încântată să văd că de data aceasta nu şi-a ascuns o tresărire. Două săptămâni mai târziu, degetul lui era aproape vindecat. Eram aşezaţi la masa din bucătărie, sub scânteierea de ametist a luminii sale feerice, încă strălucind puternic după cele două duzini de vrăji pe care le împărţise în acea zi drept plată pentru muncitorii care ne reconstruiau salonul. Nu mi-a scăpat faptul că încă nu menţionase întoarcerea sa în pădure şi nici nu pomenise nimic despre preluarea rolului de rege, aşa că, în momentul în care a început să se foiască în scaun, aveam o idee destul de clară cu privire la ce urma să spună.

— Odată, a început el, ţi-am menţionat cum funcţionează succesiunea la poporul meu. Cum un prinţ este înlocuit de altul. Sau cel puţin cum funcţiona înainte – legea poate fi diferită acum.

— Da şi este îngrozitor, am spus cu pasiune. Omorându-se unul pe altul… oh!

Rook nu fusese pregătit ca eu să încep să-mi dau singură seama. A pălit şi a continuat repede.

— Deci, practic, întrucât *tu* eşti cea care l-a învins pe Regele Alder, acum eşti… ei bine… regina regatelor zânelor. Şi eu…

Mi-a fost milă de el. Pielea îi devenise destul de verde.

— Rook, aş fi încântată să mă căsătoresc cu tine şi să te încoronez rege. Dar mai întâi am o singură rugăminte. Este extrem de importantă.

Nu-mi puteam da seama dacă arăta uşurat sau mai degrabă înspăimântat.

— Ce este, draga mea?

— Aş dori o altă declaraţie, te rog.

— Isobel.

S-a lăsat în genunchi şi mi-a sărutat mâna, privindu-mă cu devoţiune.

— Te iubesc mai mult decât stelele de pe cer. Te iubesc mai mult decât iubeşte Lark rochiile.

Am fost surprinsă de propriul râs ascuţit.

— Te iubesc mai mult decât iubeşte Gadfly să se privească în oglindă, a continuat el.

— Asta e imposibil!

Râsul nostru s-a revărsat peste curtea întunecată, dincolo de coteţul plin cu găini adormite, de stejarul cu frunze roşii şi de grâul tomnatic care şoptea pe câmp, pe jumătate cules. Vântul sălbatic ne-a purtat vocile până în pădure, unde greierii interpretau un cântec nou semilunii. Undeva, făpturile fermecate aveau un ospăţ. Altele se învârteau în mijlocul unui bal. Altele încă urmăreau cu degetele marginile unei bucăţi de scoarţă, uitându-se lung la portretele lor, într-o contemplare silenţioasă. O femeie muritoare subţire îşi împacheta cărţile, asistată de o fată cu dinţi ascuţiţi şi de un bărbat bine îmbrăcat cu păr blond argintiu. Cu toate acestea, indiferent ce făceau, toţi cei din pădure aşteptau cu respiraţia întretăiată gustul toamnei, mirosul schimbării, primele veşti despre un rege şi o regină cum nu s-au mai pomenit vreodată.

Şi nu urma să trăim fericiţi până la adânci bătrâneţi, pentru că nu cred în astfel de prostii, dar amândoi aveam înaintea noastră o aventură îndelungată şi îndrăzneaţă, şi multe lucruri pe care să le aşteptăm, în sfârşit, cu nerăbdare.

Mulţumiri

Nu aş fi avut curajul să public dacă familia mea nu ar fi crezut în mine. Mulţumesc, mama şi tata, pentru încurajarea şi sprijinul vostru neclintite. Aţi avut încredere în mine când o mare parte din lume – inclusiv eu – s-a îndoit că visurile mele ar putea deveni realitate şi nu aş fi putut să o fac fără voi. Apropo, vă iubesc infinit.

Sara Megibow, agenta mea, este o supereroină. Nu-mi pot imagina cum ar fi fost această călătorie fără ea, în mare parte pentru că nu ar fi avut loc. Recunoştinţa, de una singură, este inadecvată – Sara, meriţi un inel de opt mii de dolari făcut dintr-o duzină de ouă Fabergé minuscule şi, de asemenea, o insulă privată. Lucrez la asta.

Editorul meu, Karen Wojtyla; pe lângă faptul că este o plăcere să lucrez cu ea, îmi înţelege scrisul la un nivel care mă surprinde şi mă încântă constant. Karen, este un privilegiu să lucrez cu tine, chiar dacă m-ai pus să scot toate buzunarele din rochiile lui Isobel de la Firth & Maester (ai avut perfectă dreptate, ca de obicei). Mulţumesc că ai crezut în această carte.

Aş dori, de asemenea, să le mulţumesc tuturor celor de la Simon & Schuster, inclusiv lui Annie Nybo, Bridget Madsen, Sonia Chaghatzbanian, Elizabeth Blake-Linn şi Barbara Perris, pentru tot ajutorul şi munca depusă.

Îi mulţumesc fratelui meu, Jon Rogerson, şi, de asemenea, lui Kate Frasca, pentru că au avut grijă să am un loc unde să stau, pentru că m-au hrănit şi mi-au cumpărat cei mai confortabili pantaloni de trening.

Nu aş fi cine sunt fără prietenele mele, Rachel Boughton şi Jessica Stoops. Aveţi recunoştinţa mea eternă pentru că aţi fost mereu la un mesaj distanţă, pentru că mă cunoaşteţi mai bine ca oricine şi pentru că aţi suportat

nişte scrieri cu adevărat dubioase de-a lungul anilor. Nu vă merit. Scrieţi-vă cărţile.

Kristi Rudie, îţi mulţumesc că m-ai scos din casă pentru maratoane TV. M-au ajutat mai mult decât ai putea şti vreodată.

Mulţumesc comunităţii Swanky Seventeens care mi-a oferit un sprijin nepreţuit pe durata călătoriei până la publicare şi care m-a pus în legătură cu prietenele mele, Katherine Arden şi Heather Fawcett. Voi două sunteţi o sursă nesfârşită de inspiraţie şi încurajare. La cât mai multe schimburi foarte, foarte lungi de e-mailuri.

Nicole Stamper, Liz Fiacco, Jessica Kernan, Jamie Brinkman, Katy Kania, Desiree Wilson – vă mulţumesc că aţi fost complicii mei.

Jessica Cluess, pentru sfatul tău, chiar dacă am fost copleşită de un entuziasm delirant.

Allison, pentru că ai numit această carte „umedă”. Tu înţelegi.

În cele din urmă, un uriaş mulţumesc lui Charlie Bowater, care a făcut o treabă absolut incredibilă dând viaţă coperţii.

Orice vrajă are un preţ.

O portretistă talentată trebuie să înfrunte puterea străveche a regatelor zânelor, chiar în timp ce se îndrăgosteşte de un prinţ al făpturilor fermecate.

Cu o fluturare a pensulei, Isobel făureşte portrete uluitoare pentru o categorie periculoasă de clienţi: făpturile fermecate, aceste fiinţe nemuritoare şi îngrozitoare, care nu pot să coacă pâine sau să scrie fără să se prefacă în praf şi pulbere. Tânjesc însă după Meşteşug uman cu o sete cumplită, iar pentru tablourile lui Isobel sunt gata să ofere în schimb vrăji valoroase. Dar când îl întâlneşte pe primul ei protector regal – Rook, Prinţul Toamnei – Isobel comite o greşeală mortală. Pictează în ochii lui trăsătură umană, o slăbiciune care pe prinţ l-ar putea costa viaţa.

Furios, Rook o răpeşte pe Isobel şi o duce în regatul său, unde va fi judecată pentru crimă. Dar ceva este cu adevărat greşit în lumea zânelor şi cei doi sunt atacaţi din toate părţile. În timp ce Isobel şi Rook depind unul de celălalt pentru a supravieţui, alianţa lor înfloreşte în ceva diferit: încredere, apoi dragoste – şi acea dragoste încalcă legile neîndurătoare ale făpturilor fermecate şi îi condamnă pe amândoi la moarte. Singura armă a lui Isobel împotriva zânelor stă în Meşteşugul ei, care reprezintă o ameninţare pe care făpturile fermecate nu au mai întâlnit-o.

Pentru că portretele lui Isobel au puterea să le facă să simtă pentru prima oară.

O poveste de iubire încântătoare, amuzantă şi plină de acţiune.
School Library Journal

O lectură fenomenală.
RT Book Reviews

Rogerson transformă dragostea interzisă într-o aventură din care nu lipsesc pericole, urmăriri, un bal glorios şi întorsături de situaţie neaşteptate. Cititorii vor fi încântaţi atât de interpretarea pe care o dă temelor şi legendelor clasice ale zânelor, cât şi de umorul strecurat în poveste. O alegere ideală pentru fanii autoarelor Holly Black, Maggie Stiefvater şi Laini Taylor.
Publishers Weekly

storiabooks.ro

STORIA BOOKS

ISBN 978-606-9072-21-9

9 786069 072219

14+ COLECŢIA YOUNG ADULT